

Đế Nghiệp Như Hoa

Contents

Đế Nghiệp Như Hoa	1
1. Q.1 - Chương 1: Cướp Loạn Kiệu	1
2. Q.1 - Chương 2: Âm Mưu Động Trời	8
3. Q.1 - Chương 3: Bí Mật Trong Phủ	13
4. Q.1 - Chương 4: Hoa Đăng Trên Sông	20
5. Q.1 - Chương 5: Tình Cầm Bi Thương	28
6. Q.1 - Chương 6: Điệu Múa Trong Tuyết	33
7. Q.1 - Chương 7: Chiến Tranh Trong Thành	41
8. Q.1 - Chương 8: Quen Trong Cơn Mưa	51
9. Q.1 - Chương 9: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết	62
10. Q.1 - Chương 10: Nước Mắt Trong Lòng Bàn Tay	71
11. Q.2 - Chương 1: Ánh Trăng Không Hiểu Lòng Tôi	81

Đế Nghiệp Như Hoa

Giới thiệu

Truyện với khá nhiều tình tiết thú vị, tưởng như là một truyện ngôn tình đậm thắm nhưng truyện lại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-nghiep-nhu-hoa>

1. Q.1 - Chương 1: Cướp Loạn Kiệu

Năm Nguyên Hoa thứ mười sáu.

Lạc Thành đêm nay rực rỡ khác thường, dọc các con phố Đông Tây Nam Bắc đều treo những chiếc đèn lồng lớn màu đỏ thắm, chiếu sáng khắp nơi.

Bầu trời đầy sao ngập tràn màu sắc rực rỡ của pháo hoa, còn có tiếng bọn trẻ con chơi đùa, hò hét.

Lạc Thành náo nhiệt như vậy do đêm nay là đêm thành hôn của em ruột Đế quân – Tân vương với Tô Phù Liễu – cháu gái lớn của Đế hậu Tô Tường Vi, không khí hào nhoáng không hề thua kém đại hôn của thái tử điện hạ.

Trong Tân vương phủ, rèm đỏ treo cao, lụa đỏ chập chờn bay lượn, nến đỏ cháy sáng rực rỡ.

Thảm đỏ trải từ cổng lớn tới chính sảnh, khách quan đứng đầy hai bên, mang theo vẻ mặt vui vẻ, nịnh bợ lấy lòng.

Trên gương mặt lạnh lùng của Tân vương thoáng hiện ý cười, dù đã tới tuổi lập gia đình nhưng vẫn đầy vẻ kiêu ngạo, tuấn đạt thoát tục khiến người ta không dám khinh thường.

Cán cờ thêu hình rồng màu đỏ xuất hiện, tất cả tầm mắt đều dồn về phía người ngồi ghế thủ tọa – Đế hậu, hay còn được dân gian gọi là Tô hậu. Bà thỏa mãn nhìn hôn sự do chính tay mình sắp xếp, từ đầu đến cuối luôn giữ vững nụ cười đoan trang.

Mọi người ngồi trong chính sảnh đều đang vui vẻ mỉm cười, duy chỉ có một người lại mang theo gương mặt ảm đạm tới đây.

Tô Lạc Tuyết ảm đạm đứng bên cạnh Tô hậu, luồng ánh sáng rực rỡ phản chiếu đôi mắt mơ mơ màng màng, còn cả làn da trắng bóc, nõn nà như tuyết.

Trái tim như đập lỗi nhịp khi thấy người mới xuất hiện tiến về phía nàng càng lúc càng gần, cảnh tượng sáu năm trước đây như đang dần tái hiện trước mắt nàng.

Đó là một ngày cuối thu, mùi hương hoa quế khê thoảng trong không khí.

Mỗi một cơn gió lạnh lẽo thổi qua lại mang theo hoa rơi đầy đất.

Tô Lạc Tuyết cùng đại tỷ Tô Phù Liễu, nhị tỷ Tô Tĩnh Lan vào cung yết kiến cô cô, cũng chính là Đế hậu đương triều, Tô hậu.

Dọc đường đi vào ngự hoa viên, nàng nhìn thấy một con bướm sắc sỡ bay phía trên đỉnh đầu, tính ham chơi trỗi dậy, nàng lập tức chạy đuổi theo cánh bướm.

Cứ như vậy, cánh bướm mất dạng, hai tỷ tỷ cũng không thấy đâu.

Nàng định quay trở lại, nhưng loay hoay một hồi mới phát hiện ra mình đã bị lạc.

Một cơn gió thoảng qua mang theo mùi lau, tảo xen với mùi xạ hương nhức mũi.

Nước Thái Hồ phản xạ ánh mặt trời rực rỡ làm Tô Lạc Tuyết nheo mắt lại, nàng nhìn thấy người đang chơi đu dây cách đó không xa, lúc lên lúc xuống, đu cao vô cùng.

Tà áo trắng nhẹ nhàng tung bay trong gió.

Nàng chợt thốt lên: “Tỷ tỷ, đu cao như vậy không sợ ngã sao?”

Vừa mới nói xong, tỷ tỷ càng đu càng cao kia lập tức ngã nhào xuống bãi cỏ xanh. Dang chân dang tay tạo thành hình chữ đại (大), úp mặt xuống đất.

Tô Lạc Tuyết vội vàng chạy tới đỡ vị tỷ tỷ kia dậy, lo lắng hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ, ta đã nhắc tỷ đừng bay cao như vậy, nhìn đi, đúng là ngã thật rồi.”

Sau khi rên rỉ vài tiếng, cảm giác đau đớn cũng đỡ hơn, hắn mới quay lại nhìn chằm chằm vào tên đầu sỏ khiến hắn ngã xuống đất, giờ phút này, nàng đang dùng ánh mắt vô tội nhìn hắn.

“Tỷ tỷ?” Nàng quơ quơ bàn tay trước mắt hắn.

Hắn ức chế hét lên: “Ta là nam nhân!”

Nàng sững sờ, ngơ ngác nhìn vị tỷ tỷ không lớn hơn mình là bao trước mặt Không đúng, là ca ca. Đúng là ca ca sao? Nam nhân sao có thể đẹp như vậy?

“Nhưng ca ca à, huynh thật là đẹp.”

Hắn đột nhiên ngồi phắt dậy túm lấy cổ áo nàng đi về phía Thái Hồ, lửa giận trong mắt không ngừng bốc lên. Thứ hắn hận nhất trên đời này là những người coi hắn như nữ nhân!

Ý thức được sự nguy hiểm, nàng khua chân múa tay, dùng sức hô lớn: “Thả ta xuống, cái tên bất nam bất nữ, tên” Hai chữ “yêu quái” còn chưa kịp thốt ra, người đã bị quăng xuống hồ.

Chỉ nghe một tiếng “Ùm” vang lên, bọt nước văng khắp nơi, hắn lạnh lùng nhìn nàng giãy giụa trong nước, hình như nàng không biết bơi. Nhưng hắn hoàn toàn không có ý định nhảy xuống cứu nàng, sau khi nhếch môi nở nụ cười nhạt, hắn liền nghênh ngang rời đi.

Nàng nghĩ mình sẽ chết ở nơi này, nhưng không, một người đàn ông mặc trang phục hoa lệ màu đen khẽ điểm chân lên bông hoa sen, dùng khinh công thượng thừa kéo nàng lên bờ.

Nàng nằm trên bãi cỏ, sau khi ho ra mấy ngụm nước mới hít thở lại được, cảm giác đau chướng ở ngực cũng giảm bớt.

Nàng mở mắt nhìn về phía ân nhân cứu mạng, môi mỏng mím chặt, gương mặt như được chạm khắc, đôi mắt thâm thúy lạnh nhạt, khí chất trầm ổn, tao nhã. Nhất thời, nàng đã quên mình định nói gì, chỉ có thể ngơ ngác mở to mắt nhìn.

“Tiểu Tuyết....”

Một tiếng hô nhỏ thức tỉnh nàng, nàng vội quay lại nhìn Tô Phù Liễu đang chạy về phía này.

Vừa tiến lại gần, nàng đột nhiên dừng bước, đưa mắt nhìn người đứng bên cạnh Lạc Tuyết, khẽ thốt giọng nói: “Tân vương!”

Khi đó nàng mới biết, người đàn ông này là Tân vương Nguyên Dục.

Năm ấy Nguyên Dục hai mươi hai tuổi, Tô Lạc Tuyết tám tuổi.

“Nhất bách thiên địa ——”

Một tiếng hô dài kéo nàng quay về hiện thực, trong phút chốc, màu đỏ lộng lẫy và ánh đèn rực rỡ ngập tràn trước mắt.

“Nhị bách cao đường ——”

Tô Phù Liễu đội chiếc mũ màu đỏ khảm ngọc hình hoa mẫu đơn phía trên búi tóc vẫn cao, chiếc váy dài ôm lấy người uốn lượn trên mặt đất, yếu điệu thướt tha.

“Phu thê giao bách ——”

Tân vương xoay người giao bách với Tô Phù Liễu đội mũ phượng, Tô Lạc Tuyết nhìn theo bóng lưng màu đỏ kia, trái tim đau tới cực điểm, cảm giác khổ sở chẹn lại trước ngực, dù làm thế nào cũng không thể bình tĩnh lại.

Sau tiếng hô dài “Đưa vào động phòng”, nàng liền quay người, rời khỏi đám đông náo nhiệt.

Ngước mắt nhìn bầu trời đầy sao, ánh trăng lạnh lạnh hắt lên má hiên, cả cánh cửa khép hờ che đi hương hoa trong gió.

Tô Lạc Tuyết cố ép cảm giác chua xót trong lòng, ánh trăng lằng lếng chiếu sáng vạn vật, cũng vô tình kéo bóng nàng thành một đường thật dài, thật dài.

Hắn sẽ không biết, nàng từng đùa nghịch ở miếu cổ vô số lần, đến cuối cùng cũng có một lần đụng vào người hắn. Hắn cau mày đưa tay đỡ nàng, sau đó dẫn theo thị vệ rời đi, chỉ để lại cho nàng một cái bóng lưng màu đen.

Hắn sẽ không biết, đêm thất tịch mỗi năm, nàng đều tới bờ hồ Lạc Thành thả hoa đăng, hoa đăng năm nào cũng viết dòng chữ: Kết tóc phu thê, một đôi ân ái. Đây là nguyện vọng của nàng, cũng hi vọng hắn có thể nhìn thấy chiếc hoa đăng chậm rãi chảy qua chân hắn, có thể nhìn thấy nàng đang đứng ở bờ bên này.

Hắn sẽ không biết, nàng từng vô số lần “tình cờ” gặp hắn, vô số lần tìm hiểu những nơi hắn thường đặt chân qua.

Làm nhiều việc như vậy, chỉ hi vọng hấn có thể nhớ tới nàng.

Nàng rất mong mình nhanh tới tuổi cập kê, sau khi cập kê, nàng có thể nhờ phụ thân cầu hôn hấn, có cơ hội làm thê tử của hấn.

Nhưng nàng sai rồi, năm nàng gần tới tuổi cập kê, Tô hậu một tay an bài hôn sự của hấn và đại tỷ.

Ở trong miếu cổ, nàng nhìn tỷ tỷ sánh vai với hấn, cả hai cùng quỳ trước mặt đức Phật xin quẻ xăm, tỷ tỷ tươi cười mang quẻ đi giải, còn hấn chấp tay đứng bên cạnh tỷ tỷ giống như người bảo hộ.

Đêm thất tịch, nàng mang hoa đăng tới bờ hồ, phía bờ bên kia đã có thêm một người là tỷ tỷ, bọn họ đứng ở bờ sông, hạnh phúc thả hoa đăng.

Hoa đăng trôi trên dòng nước, phía trên có viết: Kết tóc phu thê, một đôi ân ái.

Miệng thì thầm tám chữ, tim đau như dao cắt.

Nàng ngồi xuống thả hoa đăng của mình vào nước, để mặc chiếc hoa đăng nhỏ bé xuyên qua dòng nước đầy áp lực, lặng lẽ chảy đến bờ bên kia. Nàng vẫn hy vọng hấn có thể nhìn thấy dòng chữ trên hoa đăng, dù hấn sẽ không bao giờ biết người đó là ai.

Năm nàng mười lăm tuổi, Tô hậu ban hôn.

Sau hôn lễ long trọng, chấn động cả đất nước, nhị tỷ Tô Tĩnh Lan bước vào phủ Trấn Viễn đại tướng quân, trở thành nữ chủ nhân duy nhất ở đó.

Còn nhớ năm đó, khi phụ thân truyền đạt lại ý của Tô hậu cho nhị tỷ, nụ cười rạng rỡ lập tức trở nên nguội lạnh, mẫu thân gọi mấy tiếng mà tỷ ấy không hề có phản ứng, cứ như một đứa trẻ ngốc nghếch, ngơ ngác nhìn phụ thân.

Khi đó nàng còn không hiểu sao nhị tỷ lại có vẻ mặt như vậy, mãi đến ngày nhị tỷ xuất giá nàng mới biết, vị Trấn Viễn đại tướng quân từng có thê tử bị bệnh qua đời vào ba năm trước. Tô hậu vì muốn mở rộng thế lực Tô gia, lung lạc Trấn Viễn tướng quân nên mới đưa ra hạ sách này.

Năm nhị tỷ xuất giá, vị Trấn Viễn tướng quân kia đã hơn bốn mươi, còn nhị tỷ mới bước vào tuổi mười sáu.

Nàng vẫn còn nhớ, trước khi bước lên kiệu, nhị tỷ đột nhiên nắm chặt lấy tay nàng, trên gương mặt xinh đẹp đầy vẻ thê lương tuyệt vọng: “Thân là con cháu Tô gia, đại tỷ không có lựa chọn nào khác, nhị tỷ cũng vậy không có lựa chọn nào khác, giờ chỉ còn mình muội, muội đừng bước vào vết chân của chúng ta.”

Nhìn nhị tỷ rời đi, nàng biết, thân là con cháu Tô gia, nàng cũng không tránh được hôn sự do Tô hậu an bài.

Quả nhiên, năm nàng mười sáu tuổi, Tô hậu ban hôn.

Tô Lạc Tuyết nàng được ban hôn với thương nhân giàu khuynh thiên hạ – Hoa Tu, đúng là không chạy thoát được vận mệnh.

Nhưng Hoa Tu lại từ hôn, cự tuyệt hôn sự do chính Tô hậu, người có quyền lực khuynh đảo triều chính an bài.

Từ đó, mâu thuẫn giữa Hoa gia và Tô gia trở nên gay gắt.

Mà cái tên Hoa Tu kia cũng đã khắc sâu vào lòng nàng, dù nàng không mong chờ hôn sự này, nhưng vẫn cảm thấy bất mãn.

Hai tháng sau, Tô hậu lại ban hôn, gả nàng cho trưởng tử Nam Chiêu Hầu –Tuần Dạ.

Tiếng nhạc hỷ vang trời, những cánh hoa đỏ như máu rải khắp con phố hoa lệ nhất Lạc Thành. Có hơn ba mươi tên thị vệ đeo đao bảo vệ quanh Loan kiệu, tám trăm cung nhân hộ tống phía sau, hiển hách không kém công chúa xuất giá.

Dân chúng vội vàng tránh gợn sang hai bên, rồi rít chỉ vào tân nương ngồi trong Loan kiệu, tiếng nói, tiếng chỉ chỗ ồn ào át cả tiếng nhạc.

Bọn họ chỉ muốn xem tân nương có xấu tới mức ma chê quỷ hờn như trong lời đồn không, nếu không, sao Hoa gia tình nguyện đắc tội với Tô hậu cũng phải kháng chỉ từ hôn.

Ba tiểu thư Tô gia, đại tiểu thư gả cho Tân vương, nhị tiểu thư gả cho Trần Viễn tướng quân, còn Tam tiểu thư gả cho trưởng tử của Nam Chiêu Hầu, có thể nói nhà họ Tô quyền khuynh thiên hạ, trong thiên hạ, còn ai dám đắc tội với Tô gia.

Loan kiều vừa đến cửa thành, tám trăm cung nhân dừng bước, chỉ còn lại hơn ba mươi tên thị vệ đeo đao và mười nha hoàn hồi môn hộ tống cổ kiều đi về phía trước. Cổ kiều chậm rãi rời khỏi Lạc Thành, đi về Đồng Thành, nơi cách Lạc Thành ba trăm dặm về phía Tây.

Ngồi trong Loan kiều, trước mắt Tô Lạc Tuyết tuyền một màu đỏ, tiếng nhạc huyền ảo bên ngoài không ngừng truyền vào. Nàng vẫn thản nhiên ngồi thẳng lưng tiếp nhận tiếng tung hô của dân chúng.

Cũng đúng lúc này, Loan kiều đột ngột dừng lại, thân người nghiêng về phía trước, mũ phượng cũng bị nghiêng đi, khăn voan đỏ rơi xuống.

Gương mặt trang điểm cầu kỳ, trâm hoa cài đầu, châu ngọc đeo trên người khiến nàng cảm thấy nặng nề.

Cơ thể nhỏ bé phải đỡ lấy bộ giá y và đồng trang sức vừa dày vừa nặng, vẫn lộ ra dáng vẻ mỏng manh, yếu ớt.

Gương mặt thuần khiết như nước, cũng giống như bông hoa sen nở trong vực sâu tăm tối, xinh đẹp tuyệt điểm.

Phía ngoài, có mười mấy tên mặc đồ đen, che mặt cầm kiếm xông vào đám thị vệ đeo đao, dân chúng rối rít la hét tìm đường chạy trốn.

Lúc này, cửa thành đã trở thành nơi hỗn loạn không có cách nào khắc phục.

Một người áo đen bay tới trước Loan kiều, một tay kéo Tô Lạc Tuyết ra, cướp tân nương đi trước mắt bao người.

Người bịt mặt lỗ mãng kẹp chặt tân nương chạy tới vùng đất hoang vu đầy cỏ dại, mũ phượng đã rơi mất từ lúc nào, mái tóc dài như thác tung bay trong gió, có phần xộc xệch.

Bọn họ chạy rất lâu, tới khi tai nàng bắt đầu ù đi, hần mới giữ chặt dây cương, buông người trong tay ra.

Khi Tô Lạc Tuyết chạm hai chân xuống đất, nàng cảm thấy trời đất quay cuồng, đứng cũng không vững. Cũng may là nàng kịp níu chặt lấy cánh tay người mặc đồ đen mới ổn định lại được.

Người bịt mặt lạnh lùng nhìn tân nương tử trước mắt, không có vẻ hoảng sợ do bị cưỡng ép, cũng không ngại ngần sửa sang mái tóc đã bị xộc xệch.

Đến khi chỉnh sửa xong đầu tóc, nàng liền thò tay vào trong áo, lẩm bẩm nói: “Không phải nói ra khỏi thành mới được động thủ sao? Đúng là đã coi thường các người, tất cả đều là người tài.” Cuối cùng, nàng lấy từ trong người ra sổ ngân phiếu bốn trăm lượng, nhét vào tay hần: “Bốn trăm lượng thù lao của các người đây.”

Sát khí trong mắt người bịt mặt dần dần biến mất, thay vào đó vẻ kinh ngạc khẽ lóe lên.

“Cầm tiền phải giữ bí mật, đây là quy củ trên giang hồ, chắc huynh đài cũng hiểu?” Nàng vỗ vỗ bả vai người bịt mặt, nhếch môi cười rục rịch, hai hàng lông mày kẻ chì đen còn khẽ chau lại ra vẻ cảnh cáo.

Người bịt mặt không nói gì, nàng nghĩ hần đã đồng ý liền quay người rời đi, trong mắt hiện rõ vẻ vui sướng.

Nàng được tự do rồi.

Mà người bịt mặt cầm kiếm kia vẫn đứng yên tại chỗ, ánh mắt lạnh nhạt nghiền ngẫm bóng người đi càng lúc càng xa, cũng không có hành động gì.

Chỉ là, khoe môi giấu dưới lớp vải đen đang khẽ nhếch lên, thật là thú vị.

Cách Lạc Thành ba dặm có một đám người cầm đại đao nấp trong bụi cỏ, không ngừng dùng ống tay áo lau mồ hôi dưới ánh mặt trời gay gắt, ánh mắt chăm chú nhìn về phía con đường lớn mãi không có động tĩnh kia.

“Thủ lĩnh, sao Loan kiều của Tô tam tiểu thư vẫn chưa tới? Không phải nói trưa nay sẽ đi qua con đường này sao, đã qua trưa rồi mà vẫn không thấy ai.” Một huynh đệ sốt ruột hỏi tên thủ lĩnh bên cạnh.

“Chắc gặp chuyện gì đó nên khởi hành muộn một chút.” Tên thủ lĩnh cũng cảm thấy hoang mang, không ngừng đưa mắt nhìn quanh.

“Hay là Tô tiểu thư đùa với chúng ta?” Lại có thêm một huynh đệ cất tiếng.

“Sao có thể? Tô tiểu thư đã thanh toán trước một trăm lượng tiền đặt cọc Chúng ta chờ một chút, xong chuyện sẽ có bốn trăm lượng đấy. Có bốn trăm lượng kia, huynh đệ chúng ta không cần làm giặc cướp nữa, chúng ta có thể mở một tửu điểm, cưới lão bà cho người. Vì bốn trăm lượng, có đợi bao lâu cũng đáng.” Thủ lĩnh càng nói càng hưng phấn, cứ nghĩ tới cảnh từng thối, từng thối bạc chạy vào trong túi, hân hoan cắn chặt răng, tiếp tục ngồi chờ Loan kiều tới.

Ánh nắng càng lúc càng gay gắt, nhưng tên thủ lĩnh và đám huynh đệ của hắn vẫn ôm ấp hy vọng, vừa dùng tay lau mồ hôi, vừa ngồi chờ Loan kiều tới.

Đi hơn nửa ngày, mặt trời dần khuất núi, ánh trăng u lạnh bắt đầu treo cao soi sáng con đường vắng đi, còn nàng thì đang trầm tư nghĩ xem đi tới đâu mới an toàn.

Có sát khí xuất hiện, nàng đột ngột nghiêng người tránh về một bên. Một thanh kiếm sắc bén liên tục bức nàng lùi lại phía sau, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng vung tay áo lên, một mảnh lụa trắng bay ra quấn quanh thân kiếm, giống như một con rắn nhỏ.

Đến khi thấy rõ người mới tới, nàng chợt dạ gọi: “Phong Ảnh.”

Đáy mắt nam nhân cầm kiếm khẽ lóe lên. Cánh tay thuận theo dải lụa trắng, mượn lực lùi lại phía sau: “Phong Ảnh không ngờ tiểu thư lại dám tính kế với Tô hậu.”

Hắn thu kiếm bước gần lại chỗ nàng, ánh trăng chiếu rõ vết sẹo dữ tợn trải dài từ trán tới khóe miệng hắn khiến người khác nổi da gà.

Mà Tô Lạc Tuyết đã có hơn năm năm kinh nghiệm đối diện với gương mặt này, cũng không có cảm giác sợ hãi.

Nhớ lại cái năm Lạc Thành bao phủ trong biển tuyết, trên đường trở về nhà, nàng và quần gia đã nhìn thấy một nhóm trẻ con vây quanh đám đá một thiếu niên tầm mười sáu tuổi. Nàng liền ném mấy thỏi bạc ra ngoài cửa xe, mấy đứa trẻ vội vàng lao vào tranh cướp mà bỏ quên thiếu niên kia lại. Nàng lấy thêm một thỏi bạc nữa ném về phía người thiếu niên kia, bảo quần gia giục ngựa rời đi.

Nhưng thiếu niên kia không cầm lấy bạc, chỉ thấy hắn vội vã đuổi theo xe ngựa, hô lớn: “Ân nhân, ân nhân, người đã cứu ta, ta nguyện làm thân trâu ngựa báo đáp người.”

Nàng nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu nhìn lại, không nhìn thì không sao, vừa nhìn đã sợ tới lùi sát vào trong xe, vì vết sẹo trên mặt hắn thật sự rất đáng sợ. Nàng vội vàng nói: “Tô gia ta không thiếu bạc, người không cần phải cảm ơn ta, ta cũng không cần trâu ngựa, người mau quay về đi.”

Hắn vẫn không chịu, tiếp tục chạy đuổi theo xe ngựa: “Ân nhân, ta có võ công”

Nàng bắt đầu dao động.

“Ân nhân, ta biết dịch dung.”

Ánh mắt nàng bừng sáng lên, lập tức nói: “Được, ta sẽ giữ người lại làm ảnh vệ.”

Cũng từ đó, Phong Ảnh trở thành ảnh vệ theo sát Tô Lạc Tuyết như hình với bóng, nàng gây chuyện, Phong Ảnh khắc phục hậu quả thay nàng, nàng gây họa, Phong Ảnh chịu phạt thay nàng. Quan trọng nhất là nàng bắt Phong Ảnh dạy võ công cho nàng, dạy nàng biết cách dịch dung. Kết quả là nàng không chỉ có võ công, mà còn nhờ vào thuật dịch dung, liên tục thay đổi thân phận của mình để ra ngoài gây chuyện.

Chuyện Tô Lạc Tuyết thường hay làm nhất là đợi đêm khuya yên tĩnh lên vào phòng Phong Ảnh, nàng muốn nhìn xem gương mặt kinh khủng kia có phải là gương mặt dịch dung không. Chỉ là năm năm liền, không những không thành công mà còn thường xuyên bị hắt ném ra khỏi phòng.

Thu lại mạch cảm xúc, nàng không biết làm gì khác hơn người việc cười cười: “Chẳng lẽ ngươi muốn bắt ta về lập công với Tô hậu?”

Hắn nhếch môi nói: “Tam tiểu thư không xảy ra chuyện gì, Phong Ảnh cũng yên tâm.” Hắn hơi ngừng một chút mới hỏi: “Đám người áo đen kia là do tiểu thư an bài?”

“Trên Kỳ Liên Sơn có một đám giặc cướp, ta dùng năm trăm lượng bạc nhờ họ diễn màn kịch này. Đến sáng mai, mọi người sẽ biết Tô tam tiểu thư bị bắt cóc, sống chết không rõ.” Trong giọng nói đầy vẻ vui sướng, có thể thấy, nàng đã hao tổn tâm cơ cho kế hoạch này tới mức nào.

“Giặc cướp?” Ánh mắt Phong Ảnh khẽ lóe lên: “Vậy tiểu thư định đi đâu?”

“Hoàn Thành. Ta muốn nhìn mặt tên Hoa Tu dám cự tuyệt ta.”

Hắn có phần lo lắng nói: “Hoàn Thành bây giờ rất loạn, tiểu thư không nên tới đó.”

Nàng lắc đầu: “Không phải nơi càng loạn, chơi càng vui sao?”

Phong Ảnh cúi đầu trầm tư: “Phong Ảnh rất muốn đi theo tiểu thư, nhưng nếu ta và tiểu thư cùng mất tích sẽ làm Đế Hậu nghi ngờ. Đợi một thời gian nữa, Phong Ảnh sẽ tới Hoàn Thành gặp tiểu thư, bảo trọng.”

Nàng cảm kích nói: “Cám ơn người Phong Ảnh.”

Sau khi tạ ơn, nàng liền xoay người chạy đi, nhưng mới được mấy bước đã vội vàng quay ngược lại. Nàng đứng trước mặt Phong Ảnh, lúng túng nói: “Toàn bộ gia sản của ta đã đưa hết cho đám giặc cướp. . . .”

Phong Ảnh bất đắc dĩ lấy mấy tờ ngân phiếu trong túi áo ra cho nàng, còn nói: “Hay để ta dịch dung cho tiểu thư một gương mặt khác, làm việc gì cũng dễ dàng hơn.”

Mắt nàng sáng lên, gật đầu như già tở.

“Một đám phế vật!” Trong cung Tử Loan, người đứng đầu lục cung – Tô hậu quát lớn, cả đám cung nhân quỳ rạp dưới đất, không ai dám lên tiếng can ngăn.

“Ba mươi cao thủ đại nội lại để cho lũ giặc cướp ngang nhiên cướp người đi, bọn chúng đang khiêu khích uy nghiêm của bản cung sao?” Tô hậu đang rất tức giận, mũ phượng đội phía trên cũng vì sự tức giận của bà mà rung đưa, phát ra những tiếng vang thanh thúy.

Quốc cữu Tô Thành Phong đứng bên vôi vàng lên tiếng: “Đế hậu, vi thần nghĩ đó không phải giặc cướp bình thường.”

Tô hậu đưa mắt nhìn về phía ông, vung tay áo lên: “Lui hết ra ngoài đợi lệnh.”

Đám cung nhân đang quỳ dưới đất không dám chậm trễ thêm giây phút nào nữa, lập tức đứng dậy thối lui.

Tô Thành Phong đợi đám cung nhân rời đi hết mới tiếp tục nói: “Ba mươi cao thủ đại nội cũng không phải hạng giá áo túi cơm, giặc cướp bình thường sao có thể cướp tiểu nữ đi dễ dàng mà không lưu lại chút dấu vết nào như vậy. Cách giải thích duy nhất, đây là một âm mưu đã được lên kế hoạch từ lâu. Mà Lạc Tuyết. . . .” Nói tới đây, giọng ông có phần nghẹn ngào: “Có thể Lạc Tuyết đã gặp bất trắc.”

Tô hậu nghe tới đó, ánh mắt sắc bén cũng thoáng hiện vẻ đau thương, nhưng rất nhanh đã biến mất: “Nếu nói người này nhằm vào Tô gia, vậy sao hôm Phù Liễu và Tĩnh Lan thành thân không thấy họ có động tĩnh gì, ngược lại còn chỉ nhắm vào một mình Lạc Tuyết?”

Tô Thành Phong cố nén bi thương, tiếp tục nói: “Chỉ có hai cách giải thích. Một là Lạc Tuyết bất mãn với hôn sự này, không muốn gả vào phủ Nam Chiêu Hầu nên đã mua chuộc đám giặc cướp diễn ra màn kịch này. Nhưng Lạc Tuyết lớn lên trong khuê phòng, không thể quen biết với những cao thủ như vậy, mà dù có biết, cũng không thể gạt được đôi mắt ta.”

Tô hậu thuận theo: “Phủ quyết cách thứ nhất, còn cách thứ hai là gì?”

“Hai là phủ Nam Chiêu Hầu cũng bắt mãn hôn sự này, lại không tiện ra mặt cự tuyệt, sắp đặt cao thủ cướp tân nương, giết chết Lạc Tuyết, ngăn không cho Loan kiều tới phủ Nam Chiêu Hầu.” Nói tới đây, Tô Thành Phong lại khẽ lắc đầu: “Nhưng Nam Chiêu hầu không có lý do làm như vậy, cũng không thể làm như vậy.”

Tô hậu tiếp tục trầm mặc, trong đầu thoáng qua vô số suy nghĩ, sau đó cười tự giễu: “Đại ca, trên đời này không có chuyện gì là không thể.”

Tô Thành Phong tự biết mình đã nói tới chuyện không nên nói, lập tức lảng sang chuyện khác: “Nương nương, có nên treo bức họa của Lạc Tuyết, thưởng số tiền lớn?”

“Không, con cháu Tô gia ta được trọng binh canh giữ mà còn gặp nạn, nếu treo bức họa, Tô gia ta còn mặt mũi nào nữa, uy nghiêm gia tộc biết để vào đâu?” Tô hậu khoát tay, có phần mệt mỏi nói: “Nghe nói bên cạnh Lạc Tuyết có một Ảnh Vệ tên Phong Ảnh?”

“Đúng, Phong Ảnh là cô nhi Lạc Tuyết nhặt về năm năm trước, diện mạo xấu xí nhưng lại là cao thủ nhất đẳng.”

“Phong Ảnh kia đang ở đâu?”

“Sau khi Lạc Tuyết bị ép buộc, Phong Ảnh biến mất như chưa từng tồn tại.”

Tô hậu nhếch môi cười lạnh: “Có lẽ chuyện cũng không như chúng ta tưởng tượng, có lẽ là Lạc Tuyết bắt mãn với hôn sự này nên đã phái Phong Ảnh tới bắt cóc mình.”

Tô Thành Phong ngẩn người, sao ông không nhớ ra Phong Ảnh? Nha đầu Lạc Tuyết này! Dù tức giận, nhưng nghĩ tới khả năng Lạc Tuyết vẫn bình an vô sự, áp lực trong lòng Tô Thành Phong cũng hạ đi nhiều.

“Tất cả vẫn chỉ là suy đoán, giờ thì bí mật phái người tìm Lạc Tuyết về, đồng thời phải theo dõi sát sao mọi động tĩnh bên phủ Nam Chiêu Hầu.”

“Vâng”

Sau khi Tô Thành Phong lui ra ngoài, trong cung điện to như vậy chỉ còn lại một mình bà, đàn hương trên bàn lượn lơ phiêu đảng, làn khói mờ như lụa mỏng che khuất thân hình bà, nhưng không che giấu được vẻ cao quý, sang trọng của bà.

Bà nhìn chăm chăm vào bụi hoa tường vi bên tay phải, nói bé tới mức không thể nghe rõ: “Tô Tường Vi ta không cho phép bất kỳ ai làm dao động địa vị Tô gia, kể cả con cháu ta cũng không được.”

2. Q.1 - Chương 2: Âm Mưu Động Trời

Tô Lạc Tuyết dịch dung, mặc nam trang rảo bước trên đường, thỉnh thoảng lại dùng tay đấm đấm vào đôi chân đang tê mỏi. Đào hôn mấy tháng nay, nàng tự dựa vào đôi chân của mình đi qua Quan Thành, Xuyên Thành, Tấn Thành. Nàng cũng không vội tới Hoàn Thành xem mặt Hoa Tu, thật vất vả mới trốn đi được, không ăn chơi thỏa thích thì thật có lỗi với bản thân. Dọc đường đi được ngấm danh lam thắng cảnh, sóng biển vỗ ầm ỉ, chơi mà không thấy chán. Không những thế, dựa vào gương mặt Phong Ảnh dịch dung cho nàng, nàng cũng không sợ bị người quen nhận ra.

Nhìn đường phố phồn hoa, mọi người ăn mặc gọn gang, sạch sẽ. Không hổ là Đồng Thành, nơi có thể sánh ngang cùng Lạc Thành.

Đột nhiên có mấy kẻ ăn xin bần thủ cầm mảnh bát vỡ vẩy quanh nàng, khóc lóc kể lể: “Xin công tử thương xót iếng cơm ăn. Tiểu Hồ nhà ta đã nhịn đói ba hôm nay, người làm cha không ăn gì cũng không sao, nhưng đứa bé này”

Hắn kéo một đứa bé tầm bảy, tám tuổi lại gần: “Ngài nhìn này, nó chỉ còn da bọc xương, mặt mũi tái xanh tái xám.”

Bọn họ thật đáng thương, nàng định lấy tiền trong túi ra bố thí cho họ, nhưng dốc sạch túi chỉ còn có mười đồng tiền lẻ. Nàng quên mất, mấy tờ ngân phiếu Phong Ảnh cho nàng đã tiêu hết từ mấy hôm trước, với tình trạng viêm màng túi hiện giờ, có muốn đi Hoàn Thành cũng lực bất tòng tâm.

Nhìn mười đồng tiền lẻ trong tay, không ngờ, cũng có ngày Tô Lạc Tuyết nàng phải buồn phiền vì bạc, thứ Tô gia thừa thừa nhất chính là bạc, bạc như như rác rưởi, tiện tay thì vứt đi. Mãi đến tận lúc này nàng mới nhận ra, bạc thật sự rất quan trọng.

Nhìn mấy người ăn xin tội nghiệp trước mắt, mấy đồng tiền này đối với nàng mà nói chỉ là mấy đồng tiền vô dụng, mất rồi vẫn có thể kiếm lại. Cẩn chặt rằng, nàng bỏ cả mười đồng tiền kia vào chiếc bát vỡ của bọn họ.

Những gương mặt tràn đầy hy vọng kia cứng đờ, nhét lại mười đồng tiền vào tay nàng, tức giận nói: “Người khinh thường dám ăn xin bọn ta!”

Nàng kinh ngạc: “Các người không phải ăn xin sao?”

Tên ăn xin kia hừ nhẹ: “Nhìn người một thân xiêm áo lụa là, còn tưởng người là công tử nhà phú quý, không ngờ chỉ có vỏ bọc bên ngoài, thật mất mặt.”

Nhìn trang phục của mình rồi lại nhìn tên ăn xin đầy khí thế kia, trong lòng xuất hiện cảm giác nghi ngờ, tuy nói Đồng Thành phồn hoa thịnh vượng, nhưng sao cả một tên ăn xin cũng lớn lối, ngang ngược như vậy?

Không có ý định dây dưa với đám người ngang ngược, không hiểu chuyện này, nhưng khi vừa quay người rời đi thì có một bàn tay nhỏ bé, bần thủ kéo lấy cánh tay nàng. Nàng cúi đầu quan sát Tiểu Hồ nhếch miệng nói: “Nhìn công tử là người có dung mạo, da thịt mềm mại, có muốn kiếm bạc trắng không?”

Bạc? Nhưng bạc thì có liên quan gì tới da thịt mềm mại của nàng? Nàng tỏ vẻ nghi ngờ dùng tay nhéo nhéo lên người, tuy nghi ngờ, nhưng vẫn thần nhiên đợi đứa bé nói tiếp.

“Chắc hẳn công tử biết Tam đại thế phiệt, Nam Chiêu Hầu ở Đồng Thành chính là gia tộc đứng đầu trong Tam đại thế phiệt, ý vào công cao lẫm chủ mà không chế ba thành lớn là Đồng Thành, Tấn Thành, Quan thành. Gia thế hiển hách e chỉ có Tô gia ở Lạc Thành mới so sánh được.”

Nhìn Tiểu Hồ tuổi còn nhỏ mà ăn nói chắc như đinh đóng cột, trong lòng nàng kinh ngạc không thôi: “Rốt cuộc người muốn nói gì?”

“Tối phủ Nam Chiêu Hầu vợ vét một khoản.” Trên gương mặt Tiểu Hồ xuất hiện tinh quang không hợp độ tuổi, dường như ý nghĩ này đã chất chứa trong lòng nó từ lâu.

Trộm? Còn là trộm ở phủ Nam Chiêu Hầu? “Ta có thể làm gì được?”

Tiểu Hồ và mấy tên ăn xin đứng cạnh hắn liếc nhau nhìn nhau, thấy nụ cười gian xảo trên môi bọn họ, trong lòng đột nhiên sinh ra dự cảm rất tồi tệ.

Dưới sự hướng dẫn của quản gia, Tô Lạc Tuyết và mấy thiếu niên có tướng mạo tuấn dật cùng nhau bước vào phủ Nam Chiêu Hầu, mái ngói lưu ly, những cột trụ bằng đá cẩm thạch màu trắng cao chọc trời, chạm trổ hình Kim Điều Bàn Long miệng ngậm bảo châu. Trên mỗi mái hiên lại có một đỉnh tháp Lưu Ly, họa tiết song long hí châu và bức họa muôn hoa khoe thắm trải rộng trên mỗi bức tường đá càng tôn thêm vẻ hoa lệ.

Bảng tên chính điện làm từ vàng ròng, chạm khắc cầu kỳ.

Bảng tên trắc điện khảm bảo thạch, xung quanh vây kín bằng rèm lụa màu xanh ngọc bích.

Đường đi đều được lát bằng đá quý, tình thú dạt dào.

Nhìn thấy vậy, nàng lú lười không nói nên lời, dù Nam Chiêu Hầu là gia tộc đứng đầu Tam đại thế phiệt, công cao lẫm chủ, nhưng phủ đệ của ông ta cũng xa hoa quá mức rồi, cả phủ đệ lấy màu vàng là màu chủ đạo, chạm trổ hoa văn hình rồng, lộng lẫy không kém gì hoàng cung. Nhưng triều đình lại dung túng cho bọn họ bao nhiêu năm nay, đủ thấy quyền lực của ông ta lớn tới mức nào, chắc hẳn cô cô cũng phải nhường nhịn ông ta ba phần.

Nghĩ đến đây, nàng bắt đầu thấy hối hận vì việc bước vào phủ Nam Chiêu Hầu, hận mình biết rõ nơi này là đầm rồng hang hổ mà vẫn liều mạng xông vào, ai bảo nàng không chỉ thiếu bạc mà còn muốn nhìn mặt vị hôn phu Tuần Dạ của nàng. Trước khi xuất giá, nàng đã nghe qua rất nhiều tin đồn liên quan tới Tuần

Dạ, nhất là cô cô luôn miệng khen ngợi hẳn. Nàng rất muốn xem Tuần Dạ là thần thánh phương nào, liệu có được như trong lời đồn không.

Bước qua vô số đình đài lầu các, rốt cuộc bọn họ đã dừng chân trước một gian tiểu các, có một người phụ nữ trung niên dùng ánh mắt lợi hại nhìn bọn họ từ trên xuống dưới. Cuối cùng, bà ta dùng mắt trên người Lạc Tuyết, thân nhiên dùng ngón tay chỉ về phía nàng: “Người vào trước đi.”

Trong lòng thấy hơi hồi hộp, nàng nuốt nuốt nước bọt, nhắm mắt đi vào bên trong các.

Đi chưa được mấy bước thì bị gọi lại: “Người đã biết quy củ chưa?”

Quản gia trả lời: “Xin An ma ma yên tâm, trên đường đi tiểu nhân đã dặn dò cẩn thận, chắc chắn sẽ đỡ cho Tam tiểu thư vui vẻ.”

An ma ma thoả mãn gật đầu: “Ừm, người vào trong được rồi.”

Tam tiểu thư của Nam Chiêu Hầu tên Tuần Ngữ, năm vừa vừa tròn hai mươi, có sở thích bao nuôi nam sủng.

Còn nàng, nàng đang dùng thân phận nam sủng tiến vào phủ Nam Chiêu Hầu.

Mới bước chân vào các, một luồng Thụy Nã Hương nhàn nhạt bay tới, càng vào trong mùi hương càng nồng, sương khói tràn ngập. Qua một lớp bình phong có thể mơ hồ nhìn thấy một cô nương lười biếng nằm trên ghế, thỉnh thoảng lại có cơn gió lọt qua cánh cửa sổ khép hờ, thổi tung lớp màn trường lên.

Tô Lạc Tuyết đến cách bình phong một thước thì dừng chân, không bước thêm bước nào nữa, còn người đang nằm trên ghế khẽ ngồi dậy, trong không gian yên tĩnh càng làm tiếng hít thở thêm rõ ràng.

“Lại đây.” Người nằm trên ghế mở miệng, trong giọng nói êm ái mang theo sự lạnh nhạt khó tả.

Tay nàng vừa khẽ động, trong mắt thoáng hiện lên vẻ tinh ranh, vừa cười vừa bước lại gần: “Tiểu nhân tới hầu hạ tiểu thư.”

Bước qua bức bình phong liền nhìn thấy vật áo đỏ vắt vẻo trên ghế, thỉnh thoảng còn khẽ lay động theo làn gió. Khóe môi khẽ nhếch lên thành nụ cười lạnh lùng, da dẻ trắng trẻo như ngọc bích, có dùng từ khuy nh thể tuyệt diệu cũng không quá đáng.

Một cô nương như vậy hoàn toàn đủ khả năng gả ột thư sinh nho nhã hoặc một công tử con nhà vương công quý tộc, sao lại cố tình nuôi nam sủng trong phủ khiến dư luận xôn xao, liệu còn ai dám tới phủ Nam Chiêu Hầu cầu hôn?

Tuần Ngữ đưa mắt nhìn người mới tới, sau khi quan sát một lúc liền đứng lên đi về phía nàng, thân hình mảnh mai rung động lòng người, da thịt trắng nõn lấp ló sau lớp vải mỏng làm người ta quên cả suy nghĩ.

Cô dùng ngón tay nhỏ nhắn nâng cằm nàng lên, chăm chú quan sát.

Còn Tô Lạc Tuyết, tuy lòng bàn tay nắm chặt đã ướt đầm mồ hôi, những nàng vẫn trấn định nhìn thẳng vào mắt Tuần Ngữ. Chỉ thấy gương mặt xinh đẹp của Tuần Ngữ càng lúc càng tiến sát vào mặt nàng, Lạc Tuyết theo phản xạ lùi lại phía sau, rút con dao trong tay ra để kết thúc kế hoạch trộm bạc này. Nhưng không ngờ, Tuần Ngữ không hề hoảng sợ mà còn cười thành tiếng: “Sao vậy, là bản tiểu thư đáng sợ hay muốn dùng dao tự vẫn, bảo vệ trong sạch?”

Tô Lạc Tuyết ngạc nhiên Tuần Ngữ tiến lại gần hơn nữa, giống như con dao trong tay nàng hoàn toàn không có sức uy hiếp.

“Nếu không muốn làm nam sủng của bản tiểu thư, sao lại hưởng ứng lệnh triệu tập vào phủ, chẳng phải đây là chuyện tự nguyện sao? Hay là ngại vì tiền?” Tiếng cười của Tuần Ngữ lớn dần, đưa mắt nhìn đồng đồ trang sức, trên châu mã não chói mắt trên bàn: “Nếu vì tiền thì mau cầm đi, bản tiểu thư có rất nhiều, nữ nhi của Nam Chiêu Hầu không thiếu những thứ này. Cầm đi, cầm đi.”

Dần dần, trên gương mặt tuyệt mỹ kia xuất hiện vẻ dữ tợn, nụ cười cũng trở nên thê lương. Tô Lạc Tuyết lên bước lại gần, dùng sức đánh mạnh vào gáy Tuần Ngữ. Căn phòng trở lại về yên tĩnh như lúc ban đầu.

Nàng nhìn Tuần Ngữ ngất xỉu trên mặt đất, chỉ có thể thốt lên hai chữ: “Đồ điên.”

Sau đó, nàng dùng sức kéo Tuần Ngữ đang mê man lên giường, dùng một chiếc khăn lụa bọc lại những món trang sức xa xỉ kia, bỏ vào trong túi.

Trong lúc vợ vét trang sức, thỉnh thoảng nàng lại hô lớn, lúc ngân nga kéo dài, lúc trầm lúc bổng, cố ý để cho người giữ cửa nghe thấy.

“Tiểu thư, người nhẹ một chút.Người làm đau tiểu nhân.”

“Đừng động đây, ta sẽ nhẹ nhàng hơn”

Đám thị vệ và An ma ma canh giữ ở bên ngoài nở nụ cười mờ ám, đây là lần đầu tiên tiểu thư gây ra tiếng động lớn như vậy. Xem ra, tên tiểu tử kia đã chiếm được sự sủng ái của tiểu thư.

Khi màn đêm buông xuống, một nha hoàn mang điểm tâm và thức ăn, đẩy cửa bước vào: “Tiểu thư, đến giờ dùng bữa tối rồi.”

Không có tiếng người đáp lại, lúc này nha hoàn kia mới thấy có gì đó không đúng, tiến lại gần thì chỉ thấy tiểu thư nằm bất động trên giường. Có luồng gió mát thổi phía sau lưng, gáy chợt đau nhói, ngã nhào xuống đất.

Tô Lạc Tuyết nhìn nhếch môi nhìn người vừa bị nàng giải quyết, ánh hoàng hôn chiếu lên gương mặt nàng tạo ra một khoảng sáng màu đỏ nhạt.

Gỡ mặt nạ da người xuống, tráo đổi quần áo với nha hoàn đang nằm dưới đất, nàng bình tĩnh ôm theo đồng trang sức, châu báu đi ra ngoài. Trời cũng bắt đầu tối, không có ai phát hiện ra sự khác thường của nàng, quan trọng hơn nữa, phủ Nam Chiêu Hầu có rất nhiều nha hoàn, nô tài, liệu ai đủ hơi sức để ý tới một nha hoàn lạ mặt như nàng? Dựa vào tám bản đồ Tiểu Hồ cho, nàng không phải mất công mò đường, đúng là bọn họ đã có âm mưu với phủ Nam Chiêu Hầu từ lâu, còn nàng may mắn được trao cho nhiệm vụ vinh quang này. Lần đầu làm trộm cướp lại không gặp bất kỳ nguy hiểm, kích thích nào, trong lòng thầm cảm thấy thất vọng.

Đi qua mấy bức tường, bước qua mấy dãy hành lang quanh co uốn lượn như con rồng lớn có đầu mà không có đuôi.

“Người là nha hoàn Các nào?” Sau lưng truyền tới tiếng hô lớn, Tô Lạc Tuyết vội lấy lại bình tĩnh, quay người, cung kính cúi đầu: “Nô tỳ là nha hoàn Ngữ Các.”

Trương ma ma dùng ánh mắt sắc bén quan sát Tô Lạc Tuyết kỹ càng từ trên xuống dưới, thân hình mảnh mai, đôi mắt linh hoạt, động lòng người. Bà khẽ gật đầu, nở nụ cười hài lòng: “Người đi theo bọn ta tới Lạc Các.”

“Lạc Các?” Nàng nhíu mày cố nhớ lại địa danh xa lạ này. Thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Trương ma ma và những cô nương ăn mặc giống mình đi đằng trước, thầm nghĩ có nên đi theo bọn họ không. Đường như việc này làm cho Trương ma ma mất kiên nhẫn: “Còn không mau đi theo, đứng sững ở đó làm gì?”

“Dạ, ma ma.” Vì không muốn đánh rần động cỏ, nàng vội vàng nhập vào đội ngũ nha hoàn đi theo Trương ma ma, vừa đi vừa tìm cơ hội chạy ra ngoài. Thế nhưng càng đi, số nô tài qua lại càng lúc càng đông, ánh đèn chiếu sáng rực rỡ tôn lên bức tường màu đỏ khảm vàng, hiên ngang sừng sững khiến nàng không tìm được cơ hội đó.

Trương ma ma đứng bên ngoài, cung kính cất tiếng nói: “Nhị thiếu gia, mọi người đã đến đông đủ.”

“Ừ, vào đi.” Giọng nói trầm thấp, uể oải từ phía trong vọng ra.

Lúc này Trương ma ma mới bạo gan đẩy cánh cửa nặng nề, dẫn theo mười mấy nha hoàn bước vào. Mới đẩy cửa ra đã thấy sương khói mù mịt mang theo mùi hương nức mũi, giống như xạ hương, mà cũng giống như hoa sen. Càng đi sâu vào trong, mùi hương càng đa dạng làm người ta khó phân biệt.

Trong hồ tắm lát đá cẩm thạch có tiếng nước chảy róc rách, ánh đèn đu đưa theo làn sóng nước, chiếu sáng cả căn phòng.

Có một người đàn ông đang nhắm mắt tựa vào thành hồ, sợi tóc ướt nước bám chặt vào một bên vai. Hơi nước trong suốt ngưng tụ thành những giọt sương đọng trên lông mi hắt, da thịt trắng nõn, mịn màng,

thuần khiết như tuyết đầu mùa, thêm cả khóe miệng khẽ nhếch lên tạo cho hẳn một khí chất hoàn mỹ vô khuyết, đồng thời cũng giống như một đóa Mạn Đà La quý dị đang nở rộ trong đêm.

Khoảnh khắc nhìn thấy người đàn ông kia, Tô Lạc Tuyết sững sờ tới ngậy người. Người đàn ông này chỉ có thể dùng từ “mỹ” để hình dung, trông hẳn thật sự không giống đàn ông.

Mấy nha hoàn kia, người thì đi chân trần xuống nước xoa bóp cho hẳn, người thì quỳ trên bờ thả cánh hoa xuống hồ, những cánh hoa ướt át trôi bồng bềnh trên mặt nước, mang theo đủ loại hương thơm mê người.

“Còn ngậy ra đó làm gì? Không mau tới đảm vai cho Nhị thiếu gia?” Trương ma ma trừng mắt nhìn Lạc Tuyết.

Lúc này nàng mới tỉnh táo lại, nhẹ nhàng đi tới gần thành hồ, vươn đôi tay mảnh khảnh xoa bóp vai cho hẳn. Vì chưa phục vụ ai bao giờ, nàng chỉ nghĩ phải dùng hết sức.

“Một nha hoàn lại có bàn tay ngọc ngà như vậy.” Giọng nói thần nhiên của Nhị thiếu gia vang lên, Tô Lạc Tuyết khẽ dừng tay, đang định nghĩ ra câu chuyện bi thảm về thân thể của mình, ai ngờ, Nhị thiếu gia đã chuyển đề tài trước: “Tên của ngươi.”

“Tô Tam.” Thấy hẳn không muốn truy cứu, nàng thềm thở phào nhẹ nhõm.

“Tô Tam? Ở nhà đứng hàng thứ ba sao?”

“Vâng.”

“Gia cảnh sa sút, vì muốn phụng dưỡng cha mẹ nên bán mình vào phủ?”

Nàng sững sờ, chăm chú nhìn vào gáy hẳn, không ngờ chỉ bằng vài ba câu, hẳn đã tóm tắt xong câu chuyện đầy đau khổ của nàng khiến nàng cảm thấy tức cười.

Thấy nàng im lặng không nói, Trương ma ma đành lên tiếng nhắc nhở: “Nhị thiếu gia đang hỏi ngươi đấy.”

“Được rồi, các người ra ngoài chờ đi.” Nhị thiếu gia vung tay lên làm bắn nước vào mặt Lạc Tuyết. Đám nha hoàn và thị vệ rớt lui ra, nàng cũng định đứng dậy thì thấy Nhị thiếu gia cất tiếng gọi: “Tô Tam, ngươi ở lại đây.”

“Không biết Nhị thiếu gia có gì phân phó. . . .” Nàng còn chưa nói xong, Nhị thiếu gia đã quay người lại, trong mắt lóe lên vẻ bướng bỉnh, đầy kiên quyết.

Nàng khẽ hít sâu một hơi, sau đó, một cánh tay cường tráng kéo mạnh nàng xuống hồ tắm, không chỉ có người, cả đám trang sức châu báu cũng rơi ra khỏi áo, va chạm với đáy hồ phát ra âm thanh loảng xoảng.

Ánh mắt Nhị thiếu gia toát lên vẻ thâm thúy khó tả.

Tô Lạc Tuyết bất ngờ uống vài ngụm nước trong hồ mới đứng vững lại được, đối diện với đôi mắt âm u kia, nàng liền gơ tay xông về phía cổ Nhị thiếu gia.

Đây là lần thứ ba đánh người hôm nay, nhưng hẳn không bị ngắt giống hai người trước, trong đôi mắt âm u đã bắt đầu xuất hiện thêm sự tức giận.

Nàng biết mọi chuyện không ổn, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, tay bối rối thu nhặt đồng châu báu, chân liêu mạng nhảy ra khỏi hồ, bay tới chỗ cánh cửa sổ khép hờ, phi thân vào màn đêm đen tối.

Nhị thiếu gia vẫn ngồi yên trong hồ, cũng không có ý định gọi người đuổi bắt, chỉ là ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về phía cửa sổ như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Dù Nhị thiếu gia không hạ lệnh đuổi bắt Tô Lạc Tuyết, nhưng khi đám thị vệ nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác, ướt sũng của nàng thì vẫn đuổi theo như thường. Cũng may, khinh công Tô Lạc Tuyết không tệ, sau vài lần vòng vèo trong Lạc Các, còn nhờ có tấm bản đồ phủ Nam Chiêu Hầu lúc trước, rất nhanh, nàng đã cắt đuôi được đám thị vệ kia.

Đêm lạnh như nước, yên tĩnh không một tiếng động.

Nàng nắm chặt viên dạ minh châu nhặt lại được, nấp kỹ ở trong bụi cỏ sau gốc cây đại thụ, trong đêm tối, dạ minh châu vẫn tỏa ra luồng ánh sáng dịu nhẹ. Cũng may là không vợ hết, không thì đúng là lạy ông tôi

ở bụi này. Lén lút đưa mắt ra ngoài qua sát, xung quanh vắng lặng không có bóng người, chỉ có quạ đêm kêu thê lương làm người khác nổi da gà.

Nhìn đám kia thì vệ đã đi hết sang khu vực khác tìm kiếm, nàng mới khẽ thả lỏng người, vuốt lại mái tóc đang bết chặt. Nhưng khi vừa định đứng lên thì lại nghe thấy tiếng cười nhạt nhẽo truyền tới, nàng lập tức ngồi yên, nín thở quan sát tình hình.

“Bà ta tính khua chiêng giống trống, nắm trong tay hơn nửa triều đình vẫn chưa thỏa mãn, còn vọng tưởng không chế phủ Nam Chiêu Hầu. . . Việc Tô Lạc Tuyết gặp tai kiếp chắc đã làm Tô hậu nổi trận lôi đình, nhưng chỉ dám bí mật tìm người.”

“Cả thiên hạ đều biết thế lực của Nam Chiêu Hầu, Tô Lạc Tuyết gặp tai kiếp không chỉ là sỉ nhục của Tô hậu mà còn là sỉ nhục của Tuần gia. Bọn họ sao dám treo thông báo, rêu rao sự sỉ nhục này ra ngoài?”

Qua giọng nói cho thấy phía trước đang có hai người đàn ông nói chuyện, bọn họ nói rất nhỏ, nhưng trong màn đêm yên tĩnh, nàng vẫn nghe rõ được từng câu từng chữ.

“Chỉ thấy kỳ quái, sao huynh không giết nàng theo kế hoạch. . .”

“Nha đầu kia rất thú vị. . .”

Nghe thấy câu này, hần cảm thấy buồn cười, giọng nói cũng cao hơn một chút: “Thú vị? Huynh có biết huynh thả cô ta ra, rất dễ làm loạn kế hoạch. . . .”

Người nọ ngắt lời hần, “Chuyện này ta tự có chừng mực, chỉ dựa vào một Tô Lạc Tuyết không thể tạo ra sóng gió.”

Đôi tay Tô Lạc Tuyết thoáng run lên, thì ra người cướp nàng không phải đám giặc cướp, mà là đám người có âm mưu giết nàng từ lâu!

Nàng biết Tô gia quyền khuynh thiên hạ, cũng có không ít kẻ thù, nhưng qua cuộc đối thoại này, nàng lại cảm thấy phía sau có một âm mưu động trời, mà người đứng thao túng phía sau cũng không hề đơn giản.

Nàng ngừng thở, tiếp tục lắng nghe, nhưng trong đêm tối không còn tiếng động gì khác, chỉ có tiếng gió khẽ lướt qua tà váy nàng.

Hai người này, có ít nhất một người là người của phủ Nam Chiêu Hầu, mà thân phận người này cũng không hề đơn giản, rốt cuộc là ai mà có âm mưu động trời như vậy. Nàng có nên quay về bẩm báo cô cô, để cô cô chú ý tới Nam Chiêu Hầu không?

Nhưng khi nghĩ tới câu chuyện bí mật giữa cô cô và Nam Chiêu Hầu, nàng đành buông xuôi.

Chuyện giữa cô cô và Nam Chiêu Hầu vẫn luôn là cấm kỵ ở Tô gia, dù biết cũng chỉ dám để trong lòng. Người Tô gia biết, người trong thiên hạ cũng biết. Nhưng Nam Chiêu Hầu công cao lấn chủ, là gia tộc đứng đầu Tam đại thế phiệt, Tô gia quyền khuynh thiên hạ, môn sinh vô số, ai dám can đảm nói bừa cũng tự nghĩ được kết quả.

Tô Lạc Tuyết từng nghe phụ thân nói qua chuyện này, đáng lẽ cô cô và Nam Chiêu Hầu đã thành thân với nhau, nhưng cuối cùng, cô cô lại trở thành Đế Hậu.

Cô cô có quan hệ sâu sắc với Nam Chiêu Hầu như vậy, nếu nàng cứ hồ đồ chạy về tố cáo Nam Chiêu Hầu có ý tạo phản, sẽ không có ai tin nàng, chỉ khi nắm chắc bằng chứng trong tay, nàng mới thuyết phục được người khác.

Dần dần, xung quanh chỉ còn lại tiếng gió thổi xào xạc, hai người nói chuyện trong bóng tối đã đi xa, Tô Lạc Tuyết nắm chặt viên dạ minh châu, âm thầm quyết định thám thính phủ Nam Chiêu Hầu ngay đêm nay.

3. Q.1 - Chương 3: Bí Mật Trong Phủ

Bóng đêm mờ lung, trong phủ Nam Chiêu Hầu chỉ còn lại những ánh đèn chập chờn lay động trong gió, Tô Lạc Tuyết mặc trang phục dạ hành, che kín mặt đang dựa vào tấm bản đồ của Tiểu Hồ để do thám phủ

đệ. Dựa vào khinh công có chút thành tựu của mình, cuối cùng cũng dừng lại trước thư phòng Nam Chiêu Hầu Tuần Viên.

Dáng người nhỏ nhắn linh hoạt kia lên ra phía sau, lặng lẽ đẩy cửa, bước vào trong.

Nàng rón rén lùi về phía sau, nương theo ánh trăng mờ nhạt bên ngoài cửa sổ để quan sát cảnh tượng trong thư phòng, đồng thời phán đoán xem, nếu có mật hàm, Nam Chiêu Hầu sẽ giấu chúng ở đâu.

Thư phòng rất lớn, Tô Lạc Tuyết còn chưa biết bắt đầu từ đâu, chợt có áp lực đè nén xông tới, nàng vội vàng xoay tròn né tránh một chương kia.

Hồng bét, trong thư phòng vẫn còn có người, chẳng lẽ là Nam Chiêu Hầu?

Còn chưa kịp nghĩ gì thêm, lại có một chương nữa xông về phía ngực nàng, chương phong âm độc, có thể thấy người kia muốn lấy mạng nàng.

Tô Lạc Tuyết biết đối thủ có võ công cao thâm khó lường, không thể ham chiến, chỉ có thể né tránh, tìm đường chạy trốn.

Trong lúc dây dưa, nàng mới phát hiện đối thủ cũng là một hắc y nhân, xem ra tối nay nàng đã gặp được bạn đồng hành.

Thời gian một nén hương trôi qua rất nhanh, hai người vẫn dây dưa không ngừng nghỉ, nàng thầm nghĩ phải sớm kết thúc truyện này, nếu để người của phủ Nam Chiêu Hầu phát hiện, hậu quả khó mà lường được.

Vừa nghĩ đến đây, nàng âm thầm dồn hết nội lực vào lòng bàn tay, bất ngờ tập kích vào ngực đối phương, người kia không ngờ nàng lại phản kháng, vừa xoay người né tránh đã tạo cho nàng cơ hội trốn thoát.

Thấy nàng sắp chạy thoát ra ngoài, ánh mắt hắc toát lên vẻ lạnh lẽo, vội vàng đi tới nắm chặt vai phải nàng.

Tô Lạc Tuyết tức giận, hai người bọn họ đều là trộm cướp, sao hắc cứ phải dồn nàng vào đường chết? Nàng đột ngột quay lại vung tay trái lên, lộ mất tấm khăn che mặt của hắc.

Ánh trăng mờ lung phản chiếu trên gương mặt hắc, trong nháy mắt, nàng như bị gương mặt đó đầu độc, thật đúng là yêu nghiệt.

Nhị công tử của Nam Chiêu Hầu Tuần Viên!

Trong mắt Tuần Lạc hiện lên sát khí lạnh lẽo, tay trái bóp chặt lấy cổ nàng, tay phải đưa lên kéo khăn che mặt của nàng xuống, vẻ mặt hiện rõ sự kinh ngạc.

Tô Lạc Tuyết chỉ cảm thấy khó thở, miễn cưỡng nhìn Tuần Lạc cười nói: “Không ngờ, nhị thiếu gia có dư tình lực đi thám thính thư phòng nhà mình.”

“Người biết quá nhiều.” Giọng nói Tuần Lạc âm u vô cùng, hoàn toàn không tương xứng với gương mặt hoàn mỹ, không chút tỳ vết kia.

Lực tay ở cổ cũng mạnh hơn, nàng biết, tính mạng sắp không giữ nổi nữa.

“Đêm hôm khuya khoắt, Nhị thiếu gia thám thính thư phòng nhà mình, chắc cũng muốn tìm đồ giống ta, nếu đã có chung mục đích, sao hai ta không bắt tay hợp tác?”

Giống như nghe được chuyện cười, Tuần Lạc khịt mũi nói: “Hợp tác?”

“Chẳng lẽ nhị thiếu gia định hành động đơn lẻ? Nếu người xuất hiện tối nay không phải ta mà là người của Nam Chiêu Hầu, người định làm như thế nào?” Nhìn thấy vẻ do dự trong mắt Tuần Lạc, nàng thừa thắng, tiếp tục nói: “Có một số việc, có bạn đồng hành sẽ tốt hơn.”

Thật ra khi Tô hậu ban hôn cho nàng và Tuần Dạ, nàng đã bí mật thám thính tình hình của Tuần gia, Nam Chiêu Hầu Tuần Viên có hai nam một nữ, Tuần Dạ, Tuần Ngữ do chính thê sinh ra, Tuần Lạc do thiếp thất sinh ra, mà Tuần Lạc lại có tính cách cô độc, ít khi giao thiệp với bên ngoài. Nàng dám chắc trong lòng Tuần Lạc có mưu đồ khác, vì bảo vệ tính mạng, nàng chỉ có thể hợp tác cùng hắc, dù sao, hắc giết mình ngay trong thư phòng của Tuần Viên cũng không có gì tốt.

Thấy sát ý trong mắt hần dụ xuống, nàng vội vàng nói tiếp: “Người yên tâm, chúng ta có chung mục đích, nếu đã hợp tác, ta sẽ không bán đứng người.”

Tuần Lạc nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng cũng buông nàng ra. “Khéo mồm khéo miệng, ta giữ lại tính mạng cho người, sau này người sẽ là người của Lạc Các.”

Sợ đêm dài sinh mộng, nàng và Tuần Lạc lập tức chia nhau rời khỏi thư phòng, sau khi Tuần Lạc sai người sắp xếp chỗ ở cho nàng, Tô Lạc Tuyết mới thâm thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ về hành động bất thường của Tuần Lạc tối nay.

Nếu nói nàng tới thư phòng của Tuần Viễn nhằm truy tìm chứng cứ ông ta muốn lật đổ Tô hậu, vậy Tuần Lạc tới thư phòng để tìm thứ gì? Chẳng lẽ hần cũng có mục đích giống này? Điều này sao có thể, Tuần Viễn là cha ruột hần, nào có ai đi tìm chứng cứ dồn phụ thân mình vào chỗ chết. Nàng chỉ có thể khẳng định mình đã thoát khỏi nguy hiểm, ánh mắt Tuần Lạc nhìn nàng không còn chút sát ý nào, có lẽ hần thật lòng muốn hợp tác với nàng.

Tô Lạc Tuyết loay hoay trên giường hồi lâu cũng không nghĩ thêm được gì, quyết định không bận tâm thêm nữa, dù sao, dựa vào thân phận tỷ nữ của Tuần Lạc, nàng vẫn còn thời gian và cơ hội thu gom tội chứng của Nam Chiêu Hầu. Quan trọng nhất là nàng cũng không còn tiền, ở lại phủ Nam Chiêu Hầu vợ vết thêm thì mới có vốn để tiêu dao tới Hoàn Thành, xem mặt tên Hoa Tu có lá gan lớn kia.

Còn vợ vết như thế nào, dĩ nhiên là vợ vết trên người Tuần Lạc rồi.

Vừa nghĩ tới đó, nàng liền nhắm mắt lại, mỉm cười tiến vào mộng đẹp.

Bình yên ở lại Lạc Các hơn mười ngày, Tô Lạc Tuyết cũng không làm gì khác ngoài việc sáng sớm tới phục vụ Tuần Lạc rửa mặt, thay quần áo, không có lấy một câu thừa thãi. Trải qua mấy ngày quan sát, Tô Lạc Tuyết chỉ cảm nhận được Tuần Lạc hành tung quỷ dị, tính tình cô độc, trên gương mặt tuấn mỹ kia giống như khắc lên bốn chữ “Người lạ chó gần”, cứ như vậy, việc vợ vết của cả trên người hần còn khó hơn lên trời.

Điều này làm Tô Lạc Tuyết thất vọng không thôi, việc hầu hạ cũng trở nên biếng nhác, có ý muốn bãi công, còn Tuần Lạc thì làm như không thấy gì hết.

Tô Lạc Tuyết tức giận nhưng lại không dám nói, mỗi lần lời lên đến miệng, chỉ cần nhìn thấy đôi mắt âm u, lạnh lẽo kia, nàng lại cố gắng nuốt xuống. Nàng có cảm giác mình đã sa vào ổ sói, tiền mất tật mang.

Làm trong phủ ít ngày cũng nghe được vài chuyện về Tuần Lạc, nghe nói mẫu thân Tuần Lạc là tiểu thiếp của Nam Chiêu Hầu tên Nguyễn Văn Ngọc, vì Nguyễn Văn Ngọc rất được Nam Chiêu Hầu sủng ái nên địa vị của Tuần Lạc có thể sánh ngang với Đại thiếu gia Tuần Dạ. Nhưng Tuần Lạc lại có tính cách cô độc, ít khi tiếp xúc với Nam Chiêu Hầu, hành tung quỷ dị, nếu không phải chuyện gì trọng đại, Tuần Lạc rất ít khi lộ diện. Cũng vì tính cách đó của hần, tình phụ tử giữa Nam Chiêu Hầu và Tuần Lạc lạnh nhạt như nước, không được sủng ái như trưởng tử Tuần Dạ.

Khi nhắc tới Tuần Dạ, đám hạ nhân trong phủ ca ngợi hần hết lời, những câu ca ngợi đó cũng không khác những điều nàng nghe được ở Lạc Thành. Có thể thấy Tuần Dạ đánh đâu thắng đó trên chiến trường cũng rất được lòng người.

Đó chính là vị hôn phu Tô hậu lựa chọn cho nàng.

Tô Lạc Tuyết cười lạnh bưng chậu nước vào trong phòng Tuần Lạc, nền trong phòng còn sáng, nhưng người lại chẳng thấy đâu.

Nàng hiếu kỳ đặt chậu nước xuống, mở cửa sổ nhìn lên mặt trăng bên ngoài, đã tới giờ Tuất, cũng không nghe nói trong phủ có tổ chức tiệc tùng gì, liệu hần có thể đi đâu?

Dù nghi ngờ nhưng nàng vẫn ngồi yên trên ghế đợi hần quay về, trong lòng hạ quyết tâm phải đòi tiền công của hần trong tối nay để rời khỏi Hầu phủ. Mới ở đây tầm mười ngày, nàng cũng mơ hồ cảm giác được Hầu phủ như đầm nước sâu, không hề đơn giản như nàng tưởng tượng, chỉ dựa vào một mình nàng không thể tìm ra chứng cứ mưu phản của Nam Chiêu Hầu, nàng không thể tiếp tục mạo hiểm như vậy.

Ánh nền cháy “xuy xuy” trong không khí nhỏ xuống những giọt lệ màu đỏ, nàng gật gù tựa xuống bàn đánh một giắc, gương mặt phản chiếu dưới ánh nền càng thêm tươi tắn như hoa.

Tiếng cửa đột ngột mở ra đánh thức Tô Lạc Tuyết, nàng mờ mịt nhìn Tuần Lạc đóng cửa lại, sau khi nhìn thấy mũi tên cắm sau lưng hần, nàng mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra: “Nhị thiếu gia, ngài. . . .”

Sắc mặt Tuần Lạc trắng bệch, trên trán ướt đầm mồ hôi, vệt vàng dập tắt ánh nến trong phòng.

Có lẽ vì Tuần Lạc quá tỉnh táo, nên Tô Lạc Tuyết đang hoảng hốt cũng bình tĩnh lại, bọn họ đứng trong bóng tối yên lặng lắng nghe âm thanh bên ngoài, có những tiếng bước chân rất nhỏ vang lên phía ngoài Lạc Các.

“Giúp ta rút tên.” Lúc này, Tuần Lạc đã ngồi trên giường, giọng nói càng thêm phần lạnh lẽo, đầy sát khí.

Nàng không hề do dự, lập tức đi tới dùng sức rút tên, trong phòng thoáng xuất hiện một tiếng rên thống khổ làm tay nàng hơi run rẩy.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tô Lạc Tuyết nghi ngờ hỏi.

“Người mau rửa sạch vết máu trên tay, cố gắng giúp ta trì hoãn thời gian.” Tuần Lạc không trả lời mà thần nhiên ra lệnh.

Nàng biết có hỏi thêm cũng chỉ làm hỏng việc, trực giác mách bảo chuyện tối nay rất khó giải quyết. Sau khi dùng khăn tay lau sạch vết máu, khôi phục sự bình tĩnh, mở cửa bước ra ngoài. Đi được vài bước, nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn Tuần Lạc đang cởi bỏ bộ trang phục dạ hành: “Tối nay ta giúp ngươi, ngươi phải đồng ý với ta một chuyện.”

“Điều kiện?” Giọng nói của Tuần Lạc có vẻ nguội lạnh.

“Cho ta bạc.” Nàng nói giọng đầy chính nghĩa.

Tuần Lạc hơi dừng động tác, chỉ nói: “Được.”

Thấy hần đồng ý rồi, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, quay người bước ra khỏi phòng.

Ánh đuốc làm sáng bừng cả Lạc Các, có rất nhiều hạ nhân trong phủ đã tỉnh dậy, bị đám thị vệ đuổi ra ngoài, tìm tòi, lục soát khắp nơi. Âm thanh đồ đạc va chạm không ngừng.

Tô Lạc Tuyết thần nhiên bước về phía trước, nhìn quanh một vòng mới dừng mắt trên người một nam nhân mặc áo choàng đen, hần chấp tay đứng ở một nơi, đôi mắt lạnh lùng, sắc bén như ưng không ngừng nhìn quanh tìm kiếm.

Một lát sau, những thị vệ nhận lệnh lục soát đã quay lại bẩm báo.

“Đại thiếu gia, phía Đông phòng không có gì khả nghi.”

“Đại thiếu gia, Tây phòng không có gì khả nghi.”

“Đại thiếu gia, Bắc phòng không có gì khả nghi.”

.

Nghe thị vệ bẩm báo, Tô Lạc Tuyết khẽ ngậy người, mở to mắt nhìn người đàn ông kia, bọn họ gọi hần là “Đại thiếu gia”, chẳng lẽ hần chính là trưởng tử của Nam Chiêu Hầu, vị hôn phu của nàng, Tuần Dạ?

Gương mặt nàng có phần cứng ngắc, không ngờ lại bắt gặp Tuần Dạ trong tình huống này, tay chân lạnh lẽo, trong lòng còn cảm thấy chột dạ.

“Không có?” Tuần Dạ nhướn cao đôi mày kiếm, đưa mắt nhìn quanh một vòng, sau đó dừng lại trước phòng của Tuần Lạc.

Thị vệ hiểu ý Tuần Dạ, vừa định xông vào phòng Tuần Lạc thì Tô Lạc Tuyết đã xuất hiện ngăn cản bọn họ: “Làm càn, ai cho các ngươi quấy rầy Nhị thiếu gia?”

“Phụng mệnh lục soát thích khách.” Thị vệ cứng rắn nói.

“Ai trong phủ này không biết Nhị thiếu gia võ công cao cường, nếu có thích khách xông vào trong, sao ta lại không biết.” Tô Lạc Tuyết vừa nói vừa nhìn về phía Tuần Dạ. “Hay người nghĩ Nhị thiếu gia chính là thích khách?”

Mấy tên thị vệ đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, cửa phòng đột ngột mở ra, Tuần Lạc khoác áo choàng trắng đi ra ngoài, vẻ mặt có phần ửng đỏ, trông giống như người mới tỉnh dậy.

“Đại ca bắt thích khách tới tận Lạc Các sao?” Trong giọng nói trầm thấp của Tuần Lạc lộ ra vẻ khí thế.

“Thích khách chạy đến Lạc Các thì không thấy tung tích đâu nữa, hẳn đang bị thương, chắc chắn đang ẩn nấp ở đâu đó.” Giọng nói của Tuần Dạ vang dội trong trời đêm yên tĩnh, mang theo vẻ uy nghiêm, đáng sợ lọt vào tai Tô Lạc Tuyết.

Giọng nói này, là giọng của một trong hai người nói chuyện đêm đó.

Thì ra, hẳn chính là Tuần Dạ sao?

Điều này cũng có thể giải thích vì sao đám người kia muốn lấy mạng nàng, thì ra, người thao túng phía sau là Tuần Dạ. Nếu hẳn phải cưới một Tô tiểu thư về, nhất định hẳn sẽ ăn không ngon, ngủ không yên. Cách giải quyết duy nhất là giết chết nàng, ngăn ngừa hậu họa.

“Tô Tam nói không sai, huống chi thích khách kia còn bị thương, nếu hẳn trốn trong phòng đệ cũng đâu thể trốn khỏi lòng bàn tay đệ? Nếu đại ca muốn lục soát, có phải đại ca nghi ngờ đệ là tên thích khách kia?” Tuần Lạc bước về phía Tô Lạc Tuyết, ánh mắt đầy vẻ sắc bén, khí thế tỏa ra không hề giống với người bị trọng thương.

Tuần Dạ khẽ cười nhưng ánh mắt không cười: “Đương nhiên nhị đệ không thể là thích khách, nếu không có trong Lạc Các, vậy ta sẽ lục soát ở nơi khác.”

Dứt lời liền vung tay lên, bọn thị vệ lập tức lui xuống.

Tô Lạc Tuyết nhìn Tuần Dạ quay người rời đi, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, đang định quan sát vẻ mặt Tuần Lạc thì Tuần Dạ đột ngột quay lại, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về phía nàng. Nàng bị ánh mắt này dọa tới giật mình, tim cũng đập nhanh mấy nhịp, chợt dạ nhìn sang phía khác, chẳng lẽ, hẳn nhận ra nàng?

Chỉ nghe thấy giọng nói thản nhiên của Tuần Dạ truyền tới: “Từ khi nào, bên cạnh nhị đệ đã có thêm một nha hoàn đảm lược như vậy?”

“Không phải đại ca để ý tới cô ấy chứ, nhưng cô ta là nha hoàn thân cận của đệ, không cho phép huynh có ý đồ với cô ấy.” Trong giọng nói của Tuần Lạc có thêm mấy phần trêu chọc, còn có sự chiếm hữu rất rõ ràng.

Tuần Dạ chỉ cười mà không nói gì, sau đó mang theo nhóm thị vệ rời đi.

Lạc Các khôi phục lại vẻ yên tĩnh thường ngày, Tô Lạc Tuyết nghiêng đầu nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tuần Lạc, nếu không phải nhìn thấy mồ hôi ướt đầm trên trán hẳn, nàng cũng không dám nghĩ hẳn đang bị thương.

Đỡ Tuần Lạc trở về phòng, Tô Lạc Tuyết lập tức thấp nển lên, chỉ thấy máu tươi bắt đầu nhiễm đỏ lưng áo hẳn.

“Trong ngăn kéo thứ hai tủ trái có kim sáng được với bằng gạc.” Hẳn tựa vào bàn nói.

Lúc đó, nàng thấy rất khâm phục Tuần Lạc, trúng một mũi tên còn có thể chạy trốn, trong thời điểm nguy cấp vẫn đủ tỉnh táo xử lý mọi chuyện, còn cả sự nhẫn nại và khí thế người thường khó có được. Nếu tối nay không có sự nhẫn nại và phần khí thế kia, hẳn chỉ có một con đường chết.

Đường đường là Nhị thiếu gia lại giả trò trộm đạo trong phủ, nói ra nhất định khiến người trong thiên hạ chế giễu, thêm vào ánh mắt đầy sát ý của Tuần Dạ khi này, nếu Tuần Lạc bị bắt, e hẳn cũng không vì tình riêng mà tha chết cho Tuần Lạc.

Cẩn thận cởi áo hần ra, rắc kim sáng được lên, sau đó mới dùng băng gạc băng bó cho hần, động tác rất thành thực.

“Sao lại giúp ta, giúp ta thì được lợi gì?” Tuần Lạc khê hỏi.

“Những cũng không gặp bất lợi mà.” Tô Lạc Tuyết cười nói.

“Nếu tối nay đại ca cho người vào lục soát, ta chắc chắn phải chết, còn người sẽ là đồng mưu.”

“Nhưng ta tin Tuần Dạ sẽ không xông vào lục soát.”

“Tại sao?”

“Bởi vì người là nhị đệ của hần.”

Tuần Lạc nghe đến đó liền bật cười thành tiếng: “Tô Tam, người thật có đảm lược.”

Tô Lạc Tuyết buộc chặt băng gạc, sau khi mặc lại áo cho hần, nàng vẫn cảm thấy khó hiểu: “Người là Nhị công tử của Nam Chiêu Hầu, ta không hiểu sao người lại đối phó với phụ thân mình, chuyện này có lợi gì cho người?”

Tuần Lạc không nói gì, chỉ là ánh mắt u ám kia đã tiết lộ tâm tình của hần: “Người lui xuống đi.”

Tô Lạc Tuyết thu dọn đồ đạc, thổi tắt nến, đứng trong bóng tối nhìn về phía Tuần Lạc đã ngủ, nhỏ giọng nói: “Thật ra đêm nay ta giúp người còn vì một nguyên nhân khác.” Nàng hơi ngừng lại, khóe miệng khê nhếch lên thành nụ cười dịu dàng: “Ta có cảm giác quen thuộc với người, giống như chúng ta đã quen biết từ rất lâu.”

Tuần Lạc nhắm mắt nằm trên giường nghe tiếng đóng cửa phòng, còn cả tiếng bước chân nàng đi càng lúc càng xa, trên môi xuất hiện nụ cười thản nhiên đẹp như bông hoa anh túc nở rộ trong đêm.

Tỉnh dưỡng mấy ngày, vết thương của Tuần Lạc đã đỡ hơn nhiều, phía Hầu phủ vẫn không ngừng lùng bắt tên thích khách kia. Tuần Dạ đã kết luận tên thích khách kia không thể nào chạy thoát khỏi Hầu phủ bảo vệ sâm nghiêm, còn việc không tìm được thích khách chỉ có một nguyên nhân, tên thích khách kia vốn là người trong phủ. Tin trong Hầu phủ có gian tế truyền ra rất nhanh, khắp nơi căng thẳng như có một quả bom nổ chậm sắp bộc phát.

Hậu viên Lạc Các có một biển hoa đào, thời gian này cũng là lúc hoa đào đua nhau nở nộ, cả khu vườn ngập tràn trong hương hoa mát lạnh, một cơn gió thổi qua kéo theo những cánh hoa rơi đầy đất.

Mấy hôm nay, cứ lúc rảnh rỗi là Tô Lạc Tuyết lại chạy vào hậu viên thưởng thức cảnh đẹp, nhưng hôm nay, ở nơi này lại xuất hiện thêm một người nữa. Trang phục màu trắng như tuyết đứng dưới biển hoa lác đác rơi, ngắm người nhìn về một phía.

Tô Lạc Tuyết đi lên con đường đá phủ đầy cánh hoa rơi, gương mặt kia cũng dần trở nên rõ ràng, thì ra là Tuần Ngũ.

Nhớ tới đêm Tuần Ngũ cười điên loạn, nàng lại cười thâm trong lòng, người của Tuần gia, ai cũng kỳ quái như vậy sao?

Một tiểu thư điên cuồng thích nuôi nam sủng; một nhị thiếu gia bí mật đối nghịch với phụ thân; còn tên đại thiếu gia Tuần Dạ kia, chắc có thể coi hần là người bình thường nhất ở đây.

Tuần Ngũ cảm giác có người đến gần liền quay đầu lại nhìn, trang phục tỷ nữ không giấu được vẻ hoạt bát, còn cả đôi mắt trong suốt biết cười kia.

“Hoa đào ở đây thật đẹp.” Tô Lạc Tuyết dùng lòng bàn tay đón lấy một cánh hoa rơi.

“Người là Tô Tam Lạc Các?” Giọng Tuần Ngũ mang tính khẳng định khiến Tô Lạc Tuyết kinh ngạc vô cùng: “Tam Tiểu Thư biết ta sao?”

“Có can đảm mắng thị vệ trước mặt đại ca, còn lên tiếng uy hiếp, chuyện này đã sớm truyền khắp Hầu phủ. Ta nghĩ, chỉ có Nhị ca mới dạy dỗ được một nha hoàn như vậy.”

Nghe những lời này của Tuần Ngữ có thể nhận ra, quan hệ giữa Tuần Ngữ và Tuần Lạc rất tốt, Tô Lạc Tuyết nói: “Tam Tiểu Thư quá khen.”

“Người tên là Tô Tam, ở nhà cũng đứng hàng thứ ba sao?” Tuần Ngữ đưa tay vuốt lại vạt váy, cất bước đi trước.

Tô Lạc Tuyết lập tức theo sát phía sau: “Đúng, nô tỳ đứng hàng thứ thứ ba. Đáng tiếc gia thế không thể sánh với Tam Tiểu Thư, gia cảnh bần hàn tới mức phải bán mình vào Hầu phủ làm tỳ nữ.”

Nghe đến đó, Tuần Ngữ liền cười lạnh: “Ai nói con gái nhà nghèo không thể so sánh với tiểu thư Hầu phủ? Đúng là không phải lo chuyện cơm áo, nhưng lại không được tự chủ nhân duyên.”

Nghe giọng nói đầy vẻ giễu cợt của Tuần Ngữ, Tô Lạc Tuyết như bị nói trúng tâm sự: “Đúng vậy, gia thế có khá hơn nữa, cuối cùng vẫn phải gả đi theo ý của người khác, không đến lượt bản thân tự chủ nhân duyên.”

Tuần Ngữ thối cười: “Đã lâu không gặp nhị ca nên mới qua đây nhìn xem, không ngờ lại tự bêu xấu chuyện nhà.”

Việc chuyển đề tài đột ngột làm Tô Lạc Tuyết thấy hơi bất ngờ, nhưng nàng vẫn thản nhiên đưa Tuần Ngữ tới gặp Tuần Lạc.

Trong Hầu phủ có vẻ ngoài sóng yên biển lặng đang ẩn chứa rất nhiều bí mật không thể nói ra ngoài.

Tuần Ngữ và Tuần Lạc ngồi trong phòng trò chuyện hồi lâu, Tô Lạc Tuyết canh giữ bên ngoài, không cho kẻ nào tới quấy rầy. Khoảng nửa canh giờ sau, Tuần Ngữ mới bước ra ngoài, thản nhiên quan sát vẻ mặt Tô Lạc Tuyết, cười nói: “Nhị ca cho gọi người.”

Tô Lạc Tuyết bị nhìn tới mắt tự nhiên nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ khẽ gật đầu bước vào trong. Dù không nhìn được nét mặt của Tuần Ngữ, nàng vẫn cảm nhận được ánh mắt của Tuần Ngữ đang chăm chú bám sát lấy nàng. Sóng lưng cũng chợt cảm thấy lạnh lẽo.

Lô hương trong phòng nhả khói lượn lờ, trong không khí có mùi trầm hương tản mát, khiến con người cũng cảm thấy yên ổn.

Tuần Lạc đang nằm dựa vào ghế, ánh mắt thâm trầm nhìn ra phía ngoài cửa sổ, vẻ mặt như đang suy ngẫm chuyện gì đó. Nàng cũng không tiện quấy rầy nên ngồi im lặng chờ hẵn.

Một lát sau, hẵn mới lấy tập ngân phiếu trong túi áo ra: “Ngân phiếu năm trăm lượng, coi như thù lao người giúp ta đêm đó.”

Nàng vừa thấy ngân phiếu liền vui vẻ tiếp nhận: “Đa tạ nhị thiếu gia.” Cất xong ngân phiếu, nàng bắt đầu tính toán cách rời khỏi phủ Nam Chiêu Hầu. Nhưng phải rời khỏi đây như thế nào, nàng biết nhiều bí mật của Tuần Lạc như vậy, sao hẵn có thể đồng ý cho nàng rời khỏi đây?

“Ngân phiếu cũng đã cầm rồi, người có thể rời khỏi đây.”

Một câu nói của Tuần Lạc làm người đang tính kế trốn chạy là Tô Lạc Tuyết kinh ngạc, khó hiểu hỏi: “Nhị thiếu nói rời khỏi đây là rời khỏi căn phòng này, hay là rời khỏi. . . .”

“Phủ Nam Chiêu Hầu.” Tuần Lạc đưa mắt nhìn Tô Lạc Tuyết: “Từ nơi nào đến thì hãy quay về đó.”

“Người thả ta đi? Người không sợ ta rời khỏi đây sẽ vạch trần bí mật của người sao?”

“Đêm đó người không phản bội, sau này cũng sẽ không phản bội.”

Nàng ngăn người, cẩn thận quan sát nét mặt hẵn: “Không phải sau khi ta rời khỏi đây, người sẽ bố trí sát thủ bí mật giết ta chứ?”

“Đề nghị không tệ.” Tuần Lạc đứng dậy đi tới trước mặt Tô Lạc Tuyết, bàn tay khẽ xoa đầu nàng như an ủi một đứa bé vậy: “Yên tâm đi, vĩnh viễn đừng quay lại phủ Nam Chiêu Hầu nữa.”

Cảm nhận được sự ầm áp từ lòng bàn tay hẵn, nàng cũng thấy bình tĩnh hơn: “Tại sao?”

“Ta nhớ người từng nói, người có cảm giác quen thuộc với ta, giống như đã quen biết từ lâu. . . .” Tay hắn vẫn đặt trên đầu nàng, ánh mắt thâm thúy, sâu thẳm: “Mà ta cũng có cảm giác quen thuộc đó, ta không muốn làm tổn thương người.”

Tô Lạc Tuyết chống cằm ngồi trên thềm đá trước cửa phòng Tuần Lạc trầm tư hồi lâu, bên tai không ngừng vọng lại câu nói của Tuần Lạc: “Mà ta cũng có cảm giác quen thuộc đó, ta không muốn làm tổn thương người.”

Nàng thầm than thở, bắt đầu tự lẩm bẩm: “Thật kỳ lạ, sao Tuần Lạc lại nói với ta những lời như vậy, chẳng lẽ hắn biết ta là Tô Lạc Tuyết? Không thể nào, ta luôn ở trong Lạc Thành, chưa bao giờ qua lại với người của Tuần gia, dù có chạy ra ngoài chơi cũng đã đeo mặt nạ dịch dung của Phong Ảnh Nhưng nếu Tuần Lạc không biết thân phận thật của ta, sao lại nói với ta những câu kỳ lạ như thế. . . . Chẳng lẽ. . . .” Chân mày hơi nhíu lại: “Chẳng lẽ hắn thích ta sao?”

Nói đến đây, nàng đột nhiên nở nụ cười: “Tô Lạc Tuyết, mày nghĩ cái gì vậy, Tuần Lạc có ý với mày thì cũng là sát ý.” Phủ quyết mọi suy nghĩ, nàng chỉ có thể thầm oán: “Mọi người trong Tuần gia này đều là quái thai.”

Nàng đột nhiên đứng dậy quay đầu nhìn cửa phòng Tuần Lạc đang khép chặt, đưa tay chạm vào tờ ngân phiếu năm trăm lượng trong túi. Nếu hắn đã thả nàng đi, nàng còn băn khoăn gì nữa, lúc này rời đi mới chính là thượng sách.

4. Q.1 - Chương 4: Hoa Đăng Trên Sông

Mấy ngày nay Hầu phủ canh phòng sâm nghiêm, có lẽ do Tuần Lạc đã thông báo trước nên Tô Lạc Tuyết ra khỏi phủ rất dễ dàng, bước trên con đường lớn đầy tiếng người huyên náo, nàng lại thầm than thở: “Tuần Lạc là một người tứ cố vô thân, mình cứ rời khỏi Hầu phủ như vậy có phải quá tuyệt tình không? Không cần biết, chuyện của Tuần Lạc không có liên quan tới mình. . . .” Tâm phiền ý loạn khiến nàng dậm chân liên tục: “Sao tự nhiên đối tốt với ta như vậy, làm ta có cảm giác mắc nợ người.”

“Không được quay lại đó, nàng phải nghĩ cách báo cho phụ thân đã tâm của Nam Chiêu Hầu, bảo vệ Tô gia.” Nàng gạt đầu kiên quyết, vừa định đi về phía cổng thành thì nhìn thấy bóng lưng một người mặc áo choàng màu đen hoa lệ, mắt nàng bừng sáng chạy về phía đó, đột nhiên nàng dừng bước, về mặt cũng trở nên âm dạm.

Trên danh nghĩa, nàng đã bị một đám giặc cướp bắt cóc, giờ đột nhiên xuất hiện, không phải tự nói cho Tô hậu biết tất cả là kế hoạch của nàng sao?

Nhưng. Tỷ phụ.

Nàng lặng lẽ gọi thầm hai chữ xa lạ này, trên môi xuất hiện nụ cười khổ sở.

Dù tám năm nay nàng luôn để mắt chú ý tới hắn, nhưng cho tới bây giờ, nàng chưa bao giờ trò chuyện với hắn, lần nào cũng chỉ xa lạ lướt qua nhau, mà có khi hắn còn không nhớ nổi nàng tên là Tô Lạc Tuyết. . . .

Đã là tỷ phụ, cần gì phải nhớ mãi không quên, khổ sở theo đuổi, quay đầu lại chỉ là công dã tràng.

Nếu tám năm qua chưa từng quen biết, vậy bây giờ càng không cần quen biết?

Nàng đột ngột quay người, lặng lẽ rời đi.

Trước khi ra khỏi Đồng Thành, nàng lén tìm chỗ kín đeo mặt nạ da người lên, thay đổi một bộ trang phục nam màu xanh, tác phong nhanh nhẹn vô cùng.

Quan sát trang phục trên người không có gì bất thường nữa, nàng mới yên tâm đi về phía cổng thành, không ngờ ở đó đang có rất nhiều dân chúng tụ tập, bàn luận xôn xao. Tô Lạc Tuyết nghi ngờ chạy tới nghe ngóng, thì ra các cổng thành đã đóng lại, binh lính canh giữ đông gấp ba, bốn ngày thường.

“Nam Chiêu Hầu có lệnh giới nghiêm ba ngày, bất kỳ ai cũng không được ra ngoài.” Một Phó tướng cao giọng thông báo: “Mọi người không cần lo lắng, lần giới nghiêm này là để truy tìm gian tế ẩn nấp trong

Đồng Thành, chỉ cần mọi người không thẹn với lương tâm thì không có chuyện gì, cần ăn cứ ăn, cần ngủ cứ ngủ, cứ sinh hoạt như bình thường.”

Mọi người không xôn xao nữa, chia ra ai về nhà nấy.

Đây cũng là điều làm Tô Lạc Tuyết cảm thấy khó hiểu, Đồng Thành là một trong ba thành lớn, nhưng sao hạ lệnh giới nghiêm lại không có ai phản đối? Nàng nhớ hôm Tô hậu hạ lệnh giới nghiêm Lạc Thành ba năm trước từng khiến dân chúng bạo động, dư luận xôn xao, Đồng Thành này thật rất không bình thường.

Nam Chiêu Hầu này đã thủ đoạn gì mà Đồng Thành có thể hài hòa như vậy?

Đồng Thành đột ngột giới nghiêm để tìm gian tế, chẳng lẽ nàng mới ra khỏi phủ đã bị Tuần Dạ phát hiện, hần nghĩ nàng là thích khách trúng tên đêm đó sao? Hay là . . . nàng bị Tuần Lạc đặt bẫy!

Tân Vương!

Đột nhiên nhớ tới Tân Vương, hần không thể rảnh rồi chạy từ Lạc Thành tới Đồng Thành mà không có mục đích gì, liệu Tân Vương có phải thích khách bọn họ muốn tìm không?

Nếu không phải thì thôi, chứ nếu thật là Tân Vương, dù võ công có cao cường hơn nữa nhưng chỉ đơn độc có một mình, nếu Nam Chiêu Hầu bắt hần, hần cũng khó thoát được kiếp nạn này.

Nhưng dù sao Tân Vương cũng là em ruột của Đế Quân, Nam Chiêu Hầu có quyền thế nghiêng trời đến đâu cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Đêm đen lạnh lùng, trong Phượng Hoàng lâu Đồng Thành không ngừng vang lên tiếng ca múa, tỏa sáng một nơi.

Sau khi Nam Chiêu Hầu cho đóng cổng thành, các khách điểm cũng nhộn nhịp khác thường.

Sau khi bước vào khách điểm, Tô Lạc Tuyết tìm mãi mới thấy Tân Vương ngồi ở một chiếc bàn gần cửa sổ, gió đêm bên ngoài thổi vào lùa qua mái tóc hần, càng tôn thêm vẻ phong nhã khiến người ta khó lòng rời mắt.

Thấy hần vẫn bình yên vô sự, cảm giác nặng nề trong lòng cũng giảm đi nhiều. Nếu Tân Vương đúng là thích khách Nam Chiêu Hầu muốn tìm, sao hần có thể quang minh chính đại ngồi trong Phượng Hoàng lâu chờ người tới bắt. Nàng khổ cực tìm kiếm hần cũng vì có tư tâm.

“Công tử tới mấy người.” Lúc này tiểu nhị mới chú ý tới Tô Lạc Tuyết, vội vàng tiến lên chào hỏi.

Nàng lấy lại tinh thần, ngửi mùi thức ăn thơm lừng phảng phất trong không khí mới phát hiện bụng đang reo vang vì đói, nàng liền trả lời: “Một người thôi.”

Tiểu nhị nhíu mày nhìn quanh, hôm nay buôn bán tốt tới không còn bàn trống, nhưng hần vẫn cười giả lả dẫn nàng tới chiếc bàn cạnh cửa sổ: “Khách ăn đông quá, gia không ngại ngồi cùng bàn với vị công tử này chứ?” Tiểu nhị cung kính hỏi một người đàn ông ăn mặc quý phái, nhưng người kia còn chưa kịp trả lời thì đã có một thiếu niên đứng sau hần vung trường kiếm lên, thản nhiên nói: “Rất ngại!”

Tiểu nhị bị gã thiếu niên kia dọa tới sợ hãi, lắp bắp không nói thêm được gì, Tô Lạc Tuyết chỉ đành vờ vai hần: “Nếu vị đại gia này không thích ngồi cùng thì mau tìm bàn khác thôi.” Nói xong liền quay người rời đi, ai ngờ người đàn ông kia lại thản nhiên nói: “Ngồi cùng bàn cũng không sao.”

“Gia!” Thiếu niên kia bắt măn.

“Nếu vị đại gia này không ngại, xin mời công tử ngồi xuống đây.”

Tô Lạc Tuyết thấy vậy liền ngồi xuống ghế, nhân tiện bảo tiểu nhị đề cử vài món ăn ngon, trong lúc chờ thức ăn, nàng liền nghiêng đầu ra ngắm ánh trăng ngoài cửa, trầm tư suy nghĩ.

Làn gió qua làm mái tóc đuôi ngựa của Tô Lạc Tuyết khẽ lắc lư, mang đầy vẻ phóng túng, không chút kiềm chế, cũng đúng lúc này, nàng liền cất tiếng phá tan sự im lặng: “Chắc ngài không phải người Đồng Thành, trong giọng nói có pha chút khẩu âm của dân kinh thành.”

Chỉ thấy người đối diện khẽ nhếch môi cười nhạt: “Khẩu âm của công tử cũng có nét của người kinh thành.”

Tô Lạc Tuyết khẽ day trán, ra vẻ lơ đãng hỏi: “Gần đây Đồng Thành xảy ra rất nhiều chuyện, giờ còn giới nghiêm ba ngày để truy bắt gian tế, chắc sẽ không dính dáng tới những người đến từ kinh thành chứ . . .”

“Không làm việc trái với lương tâm thì không cần lo lắng.” Tên thiếu niên đứng phía sau khẽ hừ nhẹ: “Nhìn vẻ mặt lo lắng của người kia, chẳng lẽ người chính là tên gian tế kia!”

Tô Lạc Tuyết làm như không nghe thấy, tiếp tục mở miệng nói: “Xin hỏi vị đại gia này xưng hô thế nào?”

“Mấy tên thảo dân đầu đường xó chợ như người không xứng được biết tên tuổi gia nhà ta!” Giọng của thiếu niên kia đầy vẻ gay gắt.

“Lập Vũ.” Giọng nói thanh nhã vang lên, hoàn toàn đối lập với giọng điệu sinh sự của thiếu niên kia.

“Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy cái tên này.” Tô Lạc Tuyết mỉm cười, nhưng trong lòng nàng biết rõ, hai chữ Lập Vũ ghép lại không phải chữ Dực trong Tân Vương Nguyên Dực sao.

“Người tên là gì?” Nguyên Dực đột nhiên hỏi.

“Ta?” Không ngờ hắn hỏi ngược lại mình, Tô Lạc Tuyết sửng sốt thầm nghĩ, cái tên “Tô Tam” không thể dùng tới được, vừa cúi xuống nhìn thấy chiếc áo đang mặc trên người vội đáp: “Ta tên là Thanh Y (áo xanh).”

Người đối diện đưa mắt nhìn nàng, sau đó bật cười nói: “Quả đúng là Thanh Y.”

Tô Lạc Tuyết thỏa mãn nhìn nụ cười chân thực này của Nguyên Dực, từ ngày quen biết hắn, nàng chưa bao giờ hy vọng có ngày hắn sẽ cười với nàng. Thì ra bỏ đi thân phận Tam tiểu thư Tô gia, nàng có thể tiếp cận hắn dễ dàng như vậy.

Nàng kích động tới không kịp suy nghĩ đã thốt lên: “Vũ gia, vẫn có câu tứ hải giai huynh đệ, nếu huynh không chê, Thanh Y muốn kết giao bằng hữu với huynh, sau này, chỉ cần chuyện có thể giúp, Thanh Y sẽ dốc hết sức, đến chết mới thôi!” Nói xong, đến cả nàng cũng nhận ra mình quá đường đột, chỉ đành lúng túng lên nhìn nét mặt của Nguyên Dực, nhưng chỉ thấy ánh mắt hắn vẫn thản nhiên như cũ.

Lại nghe hắn nói: “Trong vòng ba ngày, nếu ta có thể gặp lại Thanh Y huynh đệ, đó chính là hữu duyên, Lập Vũ sẽ kết giao bằng hữu với huynh.”

Tô Lạc Tuyết như sợ hắn hối hận, liền lập tức nói: “Được, một lời đã định.” Dứt lời, tiểu nhị đã bê đồ ăn lên, nàng động đũa dùng cơm, chỉ cảm thấy bữa ăn hôm nay thật thơm ngon.

Dù Đồng Thành giới nghiêm thì dòng người đi trên đường vẫn náo nhiệt như thường, mấy đứa trẻ con cầm chong chóng đùa nghịch trên đường phố, những tiếng rao bán từ các gian hàng không ngừng truyền tới, nam nữ hữu tình tới dòng sông đính ước để thả hoa đăng, không hề thấy sự khủng hoảng hay lo lắng nào trên gương mặt họ.

Minh Lăng cảm trường kiếm trong tay, sắc mặt lạnh lẽo theo sau Nguyên Dực đi qua dòng sông đính ước, trên mặt sông đầy những ngọn hoa đăng lung linh, tỏa sáng rực rỡ.

Minh Lăng khẽ lên tiếng hỏi: “Gia không cảm thấy tên Thanh Y kia rất cổ quái sao?”

Nguyên Dực lơ đãng hỏi lại: “Hả?”

Minh Lăng nói: “Cố ý tiếp cận, sao ngài lại không nhận ra được.”

Sau khi nghe xong, Nguyên Dực đột nhiên nở nụ cười: “Ngoài cố ý tiếp cận, người còn nhìn thấy gì nữa?”

Minh Lăng suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói: “Gia nói đi.”

Nguyên Dực không trả lời mà đi dọc theo bờ sông, chợt ánh mắt hắn dừng lại ở một nơi. Minh Lăng nhận ra vẻ khác thường nên nhìn theo tầm mắt hắn, phía bên kia bờ sông có một người mặc áo xanh đang thả hoa đăng: “Là hắn sao?”

Tô Lạc Tuyết đứng cạnh bờ sông thả hoa đăng trong tay xuống hồ, hoa đăng xuôi theo dòng nước, ánh mắt nàng cũng sáng ngời dưới ánh sáng lấp lánh của hoa đăng, trong miệng không ngừng thì thầm tám chữ: kết tóc phu thê, một đôi ân ái.

Hoa đăng chảy xuôi sang bờ bên kia, đến khi ngẩng đầu nhìn lên liền bắt gặp một đôi mắt quen thuộc, nàng quên cả hô hấp, chỉ có thể ngây người đứng nhìn hần.

Nguyên Dực.

Tám năm rồi, nàng thả hoa đăng vô số lần, cuối cùng cũng đã đổi được một ánh mắt sao?

Nhưng hôm nay nàng là Thanh Y, nàng chỉ có thể là Thanh Y.

Bao nhiêu năm sau, bọn họ vẫn nhớ tới dòng sông đính ước ở Đồng Thành, hương hoa thơm ngát, một si mê, một chăm chú.

“Kết tóc phu thê, một đôi ân ái?” Hần ngồi xuống nhìn chiếc hoa đăng trên sông, giọng nói truyền tới tai Tô Lạc Tuyết vô cùng rõ ràng.

Tô Lạc Tuyết làm như không nghe thấy hần đang nói gì, nàng chỉ cười nói. “Vũ gia, không ngờ chúng ta đã gặp lại.”

“Thanh đệ.” Nguyên Dực thản nhiên gọi nàng, cũng coi như tuân thủ ước định trước đó.

Nàng khẽ nhướn mày: “Đại ca.”

Minh Lăng tròn mắt nhìn Nguyên Dực và Tô Lạc Tuyết, gương mặt đầy vẻ nghi hoặc, nhiều lần định há miệng nói gì đó lại thôi.

Tô Lạc Tuyết ngưng khí đan điền, điểm nhẹ mũi chân bay qua bờ bên kia cất tiếng hỏi Lập Vũ. “Đồng Thành đang giới nghiêm, huynh định đi đâu vậy?”

“Vốn định đi Hoàn Thành, ai ngờ...” Nguyên Dực nghe vậy buông tiếng thở dài: “Cũng không sao, có thể ở lại Đồng Thành mấy ngày, tham quan ngắm cảnh cũng không tồi.”

“Nếu đại ca có nhã hứng như vậy, ngày mai Thanh Y có thể dẫn đại ca dạo chơi mấy chỗ ở Đồng Thành.”

“Thanh đệ rất quen thuộc với Đồng Thành sao?”

Tô Lạc Tuyết nghe xong câu này, thoáng sững sờ một lát mới nói: “Quen, đương nhiên là quen rồi.”

Thật ra Tô Lạc Tuyết chẳng biết gì về Đồng Thành.

Sau khi cùng Nguyên Dực quay về Phượng Hoàng lâu, Tô Lạc Tuyết lén chạy ra khỏi phòng, dùng một khối bạc trắng lấp lánh hỏi thăm tiểu nhị xem ở Đồng Thành có chỗ nào dạo chơi được, hơn nữa còn muốn tiểu nhị kể lại tỉ mỉ các diễn cổ ở nơi đó.

Nhận bạc rồi, tiểu nhị hăng say nói đến tận giờ Tý, bọn họ hoàn toàn không biết tất cả những việc này đã bị Minh Lăng nhìn thấy, còn quay về bấm báo với Nguyên Dực.

Lúc này, Nguyên Dực đang chấp tay đứng trước cửa sổ, ánh trăng bàng bạc khiến gương mặt hần thêm lạnh lẽo, đôi mắt sắc bén như chim ưng, thật không biết hần đang nghĩ gì.

Nhìn Nguyên Dực trầm ngâm hồi lâu, Minh Lăng không nhịn được nói: “Gia, tên áo xanh này rất khả nghi, có muốn ta giết.”

Nguyên Dực giơ tay ngăn lại: “Chưa biết ai là người giết dây hần, tốt nhất đừng đánh rắn động cỏ.”

“Nhưng để hần ở cùng chúng ta thêm một ngày sẽ càng thêm nguy hiểm.” Minh Lăng vẫn cảm thấy lo lắng.

Nguyên Dực quay lại, lạnh lùng nhìn hần: “Minh Lăng, bình thường ta dạy ngươi thế nào?”

Minh Lăng cúi đầu: “Minh Lăng biết sai rồi, nhưng thuộc hạ chỉ cảm thấy Thanh Y không giống mấy tên gian tế trước, mấy tên trước giả dạng không để lộ dấu vết, còn Thanh Y.” Hần ngẫm nghĩ hồi lâu mới tìm được câu thích hợp: “Nếu hần đúng là gian tế, thì hần chính là gian tế ngu nhất thiên hạ.”

Hôm sau, Tô Lạc Tuyết đang muốn dạo chơi cùng Nguyên Dực thì nghe thấy dân chúng rối rít truyền tin Đồng Thành đã hủy bỏ lệnh giới nghiêm, gương mặt đang tràn đầy sức sống nhất thời xịu xuống, lầm bầm hỏi: “Đại ca, Đồng Thành hủy bỏ lệnh giới nghiêm rồi, nếu huynh có việc gấp phải ra khỏi thành thì mau đi đi, sau này chúng ta vẫn còn cơ hội gặp lại.”

Nguyên Dực lắc đầu nói: “Nếu đã đến Đồng Thành, lại có Thanh đệ dẫn đường, có ở thêm một ngày cũng không sao.”

Nghe thấy vậy, vẻ mặt thất vọng của nàng lại bừng sáng lên: “Hay quá, đại ca, ở Đồng Thành có rất nhiều thắng cảnh, Linh Hoa tự, Vong Tình nhai, Tổ Phương trại. . . .” Tô Lạc Tuyết dùng ngón tay nhắm đếm lại mấy địa danh tiểu nhị nói đem qua, trong lúc đếm như nhớ tới chuyện gì đó, ánh mắt khẽ toát lên vẻ buồn bã: “Thật ra, nơi đẹp nhất Đồng Thành chính là suối Hoàng Tuyền.”

“Suối Hoàng Tuyền?” Minh Lăng nghi ngờ hỏi.

“Thật ra ta cũng nghe danh suối Hoàng Tuyền ở Đồng Thành từ lâu, cũng nghe Nhị tỷ kể về truyền thuyết con suối đó, vừa hay Đồng Thành lại hủy bỏ lệnh giới nghiêm, ta sẽ dẫn huynh tới cửa Nam Đồng Thành ngắm suối Hoàng Tuyền.” Tô Lạc Tuyết đột nhiên thay đổi lộ trình suy nghĩ cả đêm qua: “Đại ca, hay là chúng ta đi suối Hoàng Tuyền, ở đó có một truyền thuyết về một câu chuyện tình thê lương.”

Nguyên Dực thấy nàng thay đổi quyết định nhanh như vậy cũng thấy hơi kinh ngạc, nhưng hẳn không có ý phản đối, ba người đi thuê một cỗ xe chạy tới suối Hoàng Tuyền.

Trên đường đi, Tô Lạc Tuyết phấn khởi nói chuyện không ngừng, Nguyên Dực và Minh Lăng chỉ phụ trách ngồi nghe, không có phản ứng với hành động dư thừa nước bọt của Tô Lạc Tuyết. Minh Lăng vừa ngáp vừa gật gù, còn Nguyên Dực thỉnh thoảng lại nói vài câu lấy lệ.

Còn Tô Lạc Tuyết không thấy mệt mỏi chút nào, cũng không thấy thái độ hờ hững của hai người kia, nàng chỉ muốn nói thêm mấy câu trước mặt Nguyên Dực, nàng biết, có lẽ cả đời này, nàng chỉ có một cơ hội thân nhiên đối diện chuyện trò với hắn.

Tám năm rồi, những lời nàng muốn nói với hắn thật sự rất nhiều.

Hơn một canh giờ sau, xe ngựa mới dừng lại dưới chân núi gần cổng thành phía Đông, người đánh xe tốt bụng còn nói rõ đường đi cho họ, chỉ cần đi theo con đường lát đá là tới suối Hoàng Tuyền: “Suối Hoàng Tuyền rất tà môn, các người đừng ở lại đó quá lâu.”

Không cảnh ở đây có vẻ hoang vu, thê lương, rõ ràng mặt trời đang chiếu cao rực rỡ, nhưng sao Tô Lạc Tuyết vẫn khẽ rung mình: “Sao đệ lại thấy lạnh quá?”

“Nếu không sao có thể gọi là suối Hoàng Tuyền?” Minh Lăng khẽ hừ. “Ta rất muốn xem suối Hoàng Tuyền này có phải Hoàng Tuyền thật hay không.”

“Người sống trên đời này, được một lần bước chân vào Hoàng Tuyền cũng cảm thấy mãn nguyện.” Nguyên Dực bước lên thêm đá, dẫn theo đoàn người đi sâu vào trong núi.

Tô Lạc Tuyết lập tức theo sát phía sau, càng đi vào trong không khí càng thêm nặng nề, con đường mòn bị hai ngọn núi lớn che khuất ánh mặt trời, chỉ còn lại những lớp bụi mỏng lất phất bay. Sương trắng quanh quẩn bên người giống như Tiên cảnh, thỉnh thoảng còn có mấy cánh bướm bay dập dờn, bọn họ nhìn thấy một cây cầu đá, tấm bia đặt trước cầu có viết ba chữ lớn: Cầu Nại Hà.

Minh Lăng mở to mắt: “Cầu Nại Hà?”

Nguyên Dực cười nhạt: “Thật thú vị, ta rất muốn biết đầu bên kia cầu Nại Hà có thứ gì.”

Khi bọn họ đi qua cây cầu đá liền nhìn thấy một khung trời màu đỏ tươi, màu đỏ diễm lệ như màu máu làm người ta kinh hãi.

Tô Lạc Tuyết chạy vào trong biển hoa bạt ngàn kia: “Bỉ ngạn hoa khai khai Bỉ Ngạn, Nại Hà Kiều đầu không nại hà (Hoa bỉ ngạn nở rộ bờ đối diện, đứng trước cầu Nại Hà biết làm sao)” Nàng ngồi xuống dùng đầu ngón tay vuốt ve cánh hoa, cảm nhận hơi nước đọng lại trên đó: “Huynh xem đi, đây mới đúng là hoa Bỉ Ngạn.”

Nguyên Dực cũng ngồi xuống giống nàng, đưa mắt nhìn vào biển hoa: “Hoa Bỉ Ngạn?”

“Trong Kinh Phật có nhắc tới hoa Bỉ Ngạn, nở một ngàn năm, tàn một ngàn năm, hoa và lá vĩnh viễn không thể gặp mặt. Tình không kết nhân quả, duyên đã định sống chết.” Tô Lạc Tuyết chỉ vào cánh hoa: “Huỳnh xem hoa này đi, hoàn toàn không có lá.”

“Sao lại không có lá?”

“Tương truyền một ngàn năm trước có hai người tên là Bỉ và Ngạn, trời cao đã định hai người bọn họ không bao giờ có thể gặp nhau. Nhưng trái tim bọn họ lại luôn hướng về nhau, cảm mến nhau, rốt cuộc có một ngày, bọn họ bỏ qua ước định của trời cao, lén lút gặp mặt. Sau khi gặp mặt thì liền sinh ra tình yêu say đắm, gắn kết suốt đời, quyết định đời đời kiếp kiếp bên nhau.”

“Nhưng vì trái với luật trời, đoạn tình cảm này cũng bị tiêu diệt. Trời cao đã hạ lời nguyền độc ác, để họ làm hoa và lá của một loại cây, nhưng hoa này kỳ lạ ở chỗ, khi có hoa sẽ không có lá, có lá sẽ không có hoa, đời đời kiếp kiếp, hoa lá không thể nhìn thấy mặt nhau.”

Nói tới đây, vành mắt Tô Lạc Tuyết ửng đỏ, hơi nước che mờ đôi mắt nàng, còn Nguyên Dực nhìn thấy vậy cũng không lên tiếng vạch trần.

“Thật ra ta vẫn luôn thích một người, từ ngày đó người đó cứu ta ra khỏi hồ, suốt tám năm nay, ta vẫn luôn thích hắn, tình cảm đó chưa bao giờ thay đổi. Còn hắn, không biết trong tám năm qua, không biết hắn có từng nhớ tới ta.”

“Đó là cô nương trong lòng đệ sao?” Nguyên Dực chăm chú nhìn nàng như muốn xem lời nói kia là thật hay giả: “Nếu thích cô nương đó như vậy, sao người không nói với nàng?”

Tô Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn lên, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt kia, gương mặt nàng lộ rõ vẻ lúng túng: “Ta. Ta không thể.”

“Ngay cả thích cũng không dám nói, còn làm nam nhân gì nữa.” Minh Lăng cất giọng khinh thường.

Tô Lạc Tuyết chỉ cười: “Đại ca, nếu trên đời này có canh Mạnh Bà thì thật tốt, uống vào sẽ có thể quên hắn.”

Nguyên Dực khẽ xoa đầu nàng: “Thật ra, thứ có thể giúp đệ quên không phải canh Mạnh Bà, mà là thời gian.”

Nước mắt của nàng theo những lời hắn nói mà rơi xuống, nếu thời gian có thể giúp người ta quên đi mọi thứ, vì sao tám năm nay, nàng vẫn chưa quên được?

Nguyên Dực nhìn những dòng lệ của nàng, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ phức tạp, lần đầu tiên hắn không nhìn thấu một người, nếu nói người kia đang giả bộ thì hắn không thể tìm được dấu vết nào.

Không gian trở nên yên tĩnh, ba người cũng ngắm nhìn hoa Bỉ Ngạn Hoa như có điều suy nghĩ, cũng không có ai lên tiếng trò chuyện nữa.

Đột nhiên, từ phía sau lưng có kiếm khí mãnh liệt ép tới, Nguyên Dực theo bản năng kéo Tô Lạc Tuyết để ngăn kiếm khí, nhưng hắn còn chưa kịp chạm tay vào nàng đã thấy nàng lao về phía mình, ngoài miệng còn hét lớn: “Đại ca, cẩn thận!”

Thế kiếm mạnh mẽ khê nghiêng đi, nhưng vẫn để lại một vết cắt thật dài trên lưng nàng, máu tươi phun ra nhuộm đỏ mảng áo xanh.

Minh Lăng không dám tin nàng chạy tới đỡ kiếm cho Nguyên Dực, trong lòng bắt đầu nảy sinh cảm giác nghi ngờ.

Cảm nhận được vóc dáng nhỏ bé của Tô Lạc Tuyết sà vào lòng mình, nhìn vết máu chảy ướt đầm lưng, trong khoảnh khắc đó, trái tim hắn như ngừng đập.

Mười tên mặc đồ đen cầm trường kiếm bao vây bọn họ, ai nấy cũng đều mang theo sát khí nặng nề, mà người dẫn đầu chính là trưởng tử của Nam Chiêu Hầu, Tuần Dạ.

“Đường đường là Tân Vương lại đi cấu kết với Phủ Nam Chiêu Hầu.”

Nghे thấy giọng nói kia, Tô Lạc Tuyết cố nén cảm giác đau đớn để quay đầu lại, hần mặc áo choàng màu xám, còn cả thanh trường kiếm nhiễm đầy máu.

“Phong Ảnh?” Tô Lạc Tuyết cất tiếng gọi, nàng không biết những lời của hắn có ý gì, cũng không biết sao Phong Ảnh lại xuất hiện ở đây.

“Đúng là người Tô hậu phái tới.” Tuần Dạ cười lạnh: “Quả đúng như nghi ngờ lúc đầu.”

Tô Lạc Tuyết tái nhợt nhìn Phong Ảnh, hơi thở yếu ớt hỏi: “Các người đang nói gì vậy?”

Minh Lăng tức giận nói: “Đừng giả vờ nữa, ngươi nghĩ dùng khổ nhục kế đỡ kiếm cho Gia thì có thể thoát chết sao?”

Phong Ảnh cười khỏ: “Ân nhân không biết Tân Vương đi cùng người để bắt rùa trong hồ, giăng lưới bắt sạch các ẩn vệ trong Đồng Thành sao? Vậy mà còn không để ý tới sống chết của bản thân, chạy ra đỡ kiếm cho người muốn giết mình, thật sự khó bỏ xuống đến vậy sao.”

Nghे tới đây, Tô Lạc Tuyết đã hiểu hết mọi chuyện, thì ra bọn họ đã có mưu tính từ lâu, Nguyên Dực muốn giết nàng. Nàng dùng tính mạng bảo vệ hắn, vậy mà hắn lại muốn giết nàng.

Nghì tới đây, nàng cắn môi đứng dậy, rời khỏi Nguyên Dực, đi từng bước đến gần Phong Ảnh.

“Người thật can đảm, đã biết tất cả mọi chuyện còn dám tới đây.” Nguyên Dực cũng từ từ đứng dậy, áo choàng hắn cũng bị dính vết máu màu đỏ, thật giống màu đỏ của hoa Bỉ Ngạn.

“Phong Ảnh không thể thấy ân nhân gặp nguy hiểm mà không tới cứu.” Phong Ảnh lão đảo vịn tay vào người đang đi về phía hắn, cất giọng nói trào phúng: “Người thất vọng phải là Tân Vương và Tuần đại thiếu gia mới đúng, huy động lực lượng đông đảo như vậy chỉ dụ được hai người, mùi vị làm dã tràng như thế nào? Các người nói xem, nếu Tô hậu biết được việc này, bà ta sẽ dùng thủ đoạn gì tiêu diệt các người?”

Tuần Dạ thản nhiên nói: “Chưa nói các người có thể sống để ra khỏi đây không, mà mẹ già Tô hậu kia biết thì sao, dù bà ta có quyền lực khuynh đảo thế nào, cũng không thể một tay lật đổ cả phủ Tân Vương và Phủ Nam Chiêu Hầu.”

“Xem ra, Tân Vương và Tuần đại thiếu gia đã bắt tay hợp tác từ lâu. Một người cưới Tô Phù Liễu, một người cưới Tô Lạc Tuyết, chẳng lẽ các người không sợ bị bọn họ giám sát?” Tô Lạc Tuyết cười chế giễu.

“Các người không cần biết nhiều như vậy, vì các người sắp đi xuống suối vàng thật sự rồi.” Nguyên Dực giơ tay lên, mười mấy tên sát thủ áo đen cầm kiếm xông tới, chiêu thức sắc bén tràn đầy sát khí.

Dù Phong Ảnh có võ công cao cường, nhưng một tay che chở Tô Lạc Tuyết, một tay chống đỡ hơn mười thanh hươg tấn công, thời gian chưa đầy nửa nén hương, hắn đã bắt đầu không chống đỡ nổi, từng thanh đao xẹt qua người hắn, máu tươi thấm đầy áo, vừa nhìn đã cảm thấy ghê người.

Còn Tuần Dạ và Nguyên Dực sóng vai đứng giữa biển hoa Bỉ Ngạn, thờ ơ, lạnh nhạt.

Phong Ảnh ôm nàng, kiếm trong tay cầm cũng không vững, mỗi lần bị tấn công chỉ có thể lùi dần về phía sau, dù bị trúng nhiều vết đao, nhưng hắn vẫn bảo vệ Tô Lạc Tuyết rất tốt, không để nàng bị trúng thêm vết thương nào.

Tô Lạc Tuyết nhìn cảnh tượng trước mắt, nước mắt hòa cùng vết máu lặng lẽ rơi xuống biển hoa Bỉ Ngạn.

Phong Ảnh ôm nàng lùi về phía cầu Nại Hà, cách một lớp sương mù dày đặc, nàng không nhìn thấy gì bên dưới, nhưng cũng chính lúc đó, Phong Ảnh giữ chặt lấy nàng, cả hai cùng nhảy từ cầu Nại Hà xuống.

“Gia!” Minh Lăng nhìn thấy cảnh này liền cất tiếng xin chỉ thị

Nguyên Dực không nói gì, chỉ Tuần Dạ lên tiếng: “Minh Lăng, ngươi mang mấy người tìm xem có đường nào xuống dưới không, còn mấy người các người canh giữ đường xuống núi, một con con ruồi cũng không được lọt.”

“Dạ!” Mọi người nhận lệnh, chia nhau làm việc.

Tuần Dạ đưa mắt nhìn Nguyên Dực: “Sao vậy, mới quen biết tiểu tử kia có hai ngày đã không muốn giết hắn sao? Có phải do hắn ngăn giúp người một kiếm không?”

Nguyên Dực cười nhạt: “Ta chỉ cảm thấy chuyện hôm nay không đơn giản chút nào. Nếu đúng là Tô hậu bí mật điều tra ta, vì sao lại đưa người tới chịu chết? Nếu Thanh Y là gian tế, hắn cũng không cần phải đỡ nhất kiếm đó cho ta.”

“Nhưng còn tên Phong Ảnh kia thì sao?”

“Có cảm giác hắn muốn đi tìm cái chết.” Nguyên Dực cười nói.

Tuần Dạ trầm mặc hồi lâu: “Người quen thuộc Lạc Thành như vậy, quay về hỏi thăm lai lịch tên Phong Ảnh kia một chút.”

Tô Lạc Tuyết có cảm giác rơi tự do, còn Phong Ảnh vẫn ôm chặt lấy nàng không buông.

Chẳng lẽ, hai người họ phải chết ở đây sao?

Ầm ——! !

Hai người rơi xuống một đầm nước, tạo thành một cột sóng lớn.

Sau đó, nàng được áp suất trong đầm nước đẩy lên, cánh tay đang ghì chặt của Phong Ảnh cũng bắt đầu rời lỏng ra.

Tô Lạc Tuyết vội vàng túm chặt lấy tay hắn, cảm giác sợ hãi xâm chiếm toàn bộ trái tim: Không được, Phong Ảnh, người không thể bỏ ta lại một mình!

Nhưng cánh tay của Phong Ảnh vẫn trượt khỏi tay nàng, hắn cố sức dùng hết chỗ nội lực cuối cùng, ném Tô Lạc Tuyết ra khỏi mặt nước.

Tô Lạc Tuyết kiệt sức nằm bờ nhìn dòng nước chảy xiết, gào khóc gọi tên Phong Ảnh: “Phong Ảnh, người quay lại đi, người còn chưa dạy ta thuật dịch dung Người còn chưa cho ta biết gương mặt đáng sợ kia có phải giả hay không. Người còn chưa nói cho ta biết thân thể của người.”

Lần đầu tiên nàng cảm thấy yếu ớt, lần đầu tiên nàng cảm thấy con người đáng sợ như thế, lần đầu tiên nàng cảm thấy trái tim bị khoét rỗng.

“Về sau ta sẽ không tùy hứng bắt người dịch dung để trốn đi chơi nữa, ta không đào hôn nữa, ta không làm khó người, cũng không bắt người chịu phạt cho ta nữa. Chỉ cần người quay lại, cầu xin người, hay quay lại đi. Ta biết lỗi rồi, ta sai rồi.” Tô Lạc Tuyết khóc lóc thảm thiết.

Xung quanh chỉ có tiếng nước chảy, không hề có tiếng người đáp lại, giọng nói của nàng bắt đầu khàn đi: “Phong Ảnh, người bỏ ta lại một mình sao? Để ta sống với cảm giác áy náy sao? Để ta. . . . mang theo thù hận mà sống sao?”

“Vương Gia, đại thiếu gia, thuộc hạ không tìm được đường xuống dưới.” Lục soát hồi lâu, đám người mặc đồ đen đi tới bẩm báo.

“Không có?” Ánh mắt Tuần Dạ khê hiện lên vẻ sắc bén.

“Nếu không có đường xuống thì cũng không có đường lên, rơi xuống không chết cũng không có đường về.” Nguyên Dực nói: “Mau rời khỏi đây thôi.”

“Không được, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, tiếp tục lục soát.” Giọng nói của Tuần Dạ lạnh lẽo khác thường.

“Tuần Dạ! Tội gì phải làm như vậy, dù bọn họ có thể sống để ra khỏi đây thì sao, Tô hậu biết thì sao?” Nguyên Dực cau mày, hoàn toàn không đồng ý với hành động của hắn.

“Thời cơ vẫn chưa tới, không thể bại lộ sớm như vậy. Tân Vương là người luôn lãnh đạm sao lại hành xử theo cảm tính thế, có phải người thầm ước tên tiểu tử kia vẫn còn sống không?” Tuần Dạ nhắc nhở hắn: “Chúng ta không được phép hành động theo cảm tính.”

Nguyên Dực không phủ nhận: “Người nói không sai, nhưng có thời điểm, hành động theo cảm tính vẫn hơn tuyệt tình thái quá.”

“Đại thiếu gia, ta cũng thấy hai người kia bị thương nặng như vậy, cơ hội sống rất thấp, nhất là tên Phong Ảnh kia, hẳn trúng hơn mười kiếm của chúng ta, dù sống sót cũng khó lòng ra khỏi đây.” Minh Lăng lên tiếng hòa giải.

Tuần Dạ khẽ hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn vào mắt Nguyên Dực: “Người nói đúng, chúng ta mau đi thôi.”

5. Q.1 - Chương 5: Tình Cảm Bi Thương

Trên cầu không có đường thông xuống dưới, nhưng dưới cầu lại có đường thông ra ngoài.

Cái chết của Phong Ảnh cũng không làm Tô Lạc Tuyết gục ngã, nàng cố chống đỡ cơ thể đang bị thương tìm đường ra ngoài, hai ngày sau, vết thương trên lưng bắt đầu thối rữa, chỉ có thể dùng nước sông lấp đầy bao tử.

Nàng chỉ có một chấp niệm, nàng phải sống để rời khỏi đây, nàng phải sống để quay về Tô phủ.

Nàng muốn tổ giác dã tâm của Tân Vương và phủ Nam Chiêu Hầu, nàng muốn bảo vệ Tô gia, không để cho bất kỳ ai đe dọa tới sự ổn định của Tô gia.

Dù nàng mang họ Tô, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tranh quyền đoạt lợi, nhưng nàng cũng biết, nếu địa vị Tô gia bị uy hiếp, cả Cửu tộc sẽ bị liên lụy.

Vì chấp niệm này, nàng kiên trì, bền bỉ tìm được một hang núi nhỏ, đi dọc theo hang núi là thoát khỏi suối Hoàng Tuyền.

Mà nàng cũng biết, gương mặt Thanh Y không thể dùng được nữa, trước khi ra khỏi hang núi, nàng đã cắt mặt nạ da người đi, dùng gương mặt Tô Lạc Tuyết chân chính lão đạo bước ra ngoài, sau khi xác định bên ngoài không có người mới mò mẫm tìm đường xuống núi.

Bụng đói sôi sùng sục, Tô Lạc Tuyết không còn sức để nghĩ thêm gì nữa, trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất, quay về nhà, quay về nhà.

Nhưng Lạc Thành cách Đồng Thành tới ngàn dặm, dựa vào sức nàng biết về nhà bằng cách nào.

“Tam tiểu thư!” Một tiếng hét kinh hãi vang lên cách đó không xa.

Tô Lạc Tuyết nheo mắt nhìn bóng người mơ hồ phía xa, nàng rất muốn nhìn xem ai đang gọi nàng, nhưng có làm cách nào cũng không nhìn thấy được, ánh mặt trời chói chang làm nàng lão đạo suýt ngã.

Là ai đang gọi nàng, sao người đó lại biết nàng đang ở đây?

Rất nhiều câu hỏi chưa thể giải đáp, nàng chỉ có thể khẳng định, nàng đã an toàn, nàng có thể an toàn trở về nhà.

Nghĩ đến đây, sự căng thẳng tích tụ mấy hôm cũng buông lỏng, nàng có thể yên tâm ngủ một giấc rồi.

Nhắm mắt lại, Tô Lạc Tuyết kiệt sức ngã xuống bụi cỏ ven đường, mùi cỏ xanh nhàn nhạt truyền tới, chỉ có nàng nặng nề nằm ở nơi đó.

Một tháng sau

Từ sau khi quản gia cứu được Tam tiểu thư hôn mê bất tỉnh về phủ, trên dưới Tô gia có thể cảm nhận được Tam tiểu thư đã thay đổi.

Trước đây, chỉ cần nơi nàng xuất hiện, nơi đó tràn ngập tiếng cười.

Còn hôm nay, có làm thế nào cũng không tìm lại được nụ cười đó nữa.

Trước đây, nàng là người ham vui, ngồi yên một phút đã không chịu được, còn thường xuyên trốn khỏi phủ gây họa.

Còn hôm nay, nàng yên tĩnh ngồi trên xích đu, mắt hồn nhiên về một phía.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra, mọi người chỉ thầm suy đoán, chẳng lẽ Tam tiểu thư bị bọn cướp chà đạp. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng không ai dám lên tiếng hỏi, nếu để chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi Tô phủ biết để vào đâu nữa.

“Lạc Tuyết, đây là bánh táo mẫu thân tự tay làm cho con, đây là loại bánh con thích ăn nhất, còn luôn miệng đòi ta xuống bếp làm cho con ăn.” Tô phu nhân dịu dàng vuốt ve gương mặt tiều tụy của con gái, nghĩ tới cảnh một tháng trước đây, quân gia đem Tô Lạc Tuyết thương tích đầy mình về phủ khiến bà suýt ngất. Một tháng đã qua, dù vết thương không còn gì đáng ngại, nhưng bọn họ có tấm bố thể nào, sắc mặt Lạc Tuyết vẫn tái nhợt như cũ, không còn dấu vết của đôi má đào hồng hồng nữa. Nhìn con, người làm mẫu thân như bà chỉ có thể nén sự thương xót vào trong lòng.

Bà cũng từng hỏi mấy ngày Lạc Tuyết mắt tích đã xảy ra chuyện gì, nhưng lần nào nó cũng thản nhiên nói: Không có chuyện gì. Bà cũng lại không dám hỏi tiếp nữa, chỉ có thể chờ tình thần con bé ổn định lại, chờ đến khi tự nó muốn nói cho bà biết.

“Mẫu thân, con không muốn ăn.” Tô Lạc Tuyết ủ rũ nhìn vào khu vườn trồng toàn hoa hồng trắng.

Tô phu nhân định lên tiếng khuyên nhủ thì bị một giọng nói dịu dàng ngăn lại: “Mẫu thân.”

“Phù Liễu, sao con lại tới đây.” Tô phu nhân đứng dậy, mỉm cười nhìn Tô Phù Liễu đang chậm rãi đi tới, gió nhẹ lướt qua mái tóc trên trán nàng, càng tôn thêm vẻ động lòng người.

“Nghe phụ thân nói từ sau khi Lạc Tuyết về phủ vẫn luôn buồn bực không vui, con tới thăm muội ấy, tiện thể hàn huyên một chút.” Tô Phù Liễu ngồi xuống cạnh Tô phu nhân, dùng đôi mắt đẹp nhìn về phía Tô Lạc Tuyết, giữ nguyên nụ cười dịu dàng không thay đổi.

“Hai tỷ muội thân thiết từ nhỏ, con tới chuyện trò với Lạc Tuyết, mẫu thân cũng thấy yên tâm.” Tô phu nhân thở dài nói tiếp: “Nghe nói tháng trước Đế hậu phái Tân Vương tới Đồng Thành, đã có chuyện gì vậy?”

“Phù Liễu cũng không biết, hình như là có chuyện quan trọng gì đó. Mà sau khi Vương Gia về phủ, sắc mặt cũng không tốt chút nào.”

Một câu nói của Tô Phù Liễu đã triệu lại linh hồn thất lạc của Tô Lạc Tuyết, nàng giật mình nhìn Tô Phù Liễu, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Muội muốn nói gì?” Tô Phù Liễu đã nhận ra ánh mắt chột dạ của nàng.

“Không.” Tô Lạc Tuyết khẽ cười, cuối cùng vẫn im lặng không nói.

“Mẫu thân không làm phiền hai người nữa.” Tô phu nhân vỗ về bàn tay Tô Lạc Tuyết mới đứng dậy rời đi.

Sau khi Tô phu nhân đi khuất, Tô Lạc Tuyết và Tô Phù Liễu chuyển thành tư thế đối mặt, cả hai đều trầm mặc không nói gì.

Một lúc lâu sau, Tô Phù Liễu mới nói: “Một tháng, thứ gì cần bình phục cũng nên bình phục đi, Đế hậu đã bàn bạc với phụ thân ngày tổ chức hôn lễ uội và Tuần Dạ, lần này Đế hậu sẽ không để xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.”

Tô Lạc Tuyết ngẩn người, không ngờ Đế hậu lại hành động nhanh như vậy, nhưng chuyện ở tuổi Hoàng Tuyền, chẳng phải Đế hậu đã bắt đầu nghi ngờ Tuần Dạ và Tân Vương sao? Đã nghi ngờ, sao vẫn bàn tới chuyện cưới hỏi.

“Lạc Tuyết, muội nói thật cho ta biết, chuyện cướp dâu lần trước có phải là chủ ý của muội?” Tô Phù Liễu sắc sảo nói trúng tim đen.

Tô Lạc Tuyết hỏi ngược lại: “Chủ ý của muội?”

“Ta đã nhìn muội lớn lên, rất hiểu tính cách của muội, là muội không muốn gả nên mới tìm cách trốn đi.”

Nàng lên tiếng phủ nhận: “Muội không có lý do gì để làm như vậy, nếu thất bại, phụ thân biết ăn nói với Đế hậu thế nào, Đế hậu biết ăn nói với Nam Chiêu Hầu thế nào.”

“Muội có lý do.” Tô Phù Liễu khẳng định.

Không gian yên tĩnh trở lại, Tô Lạc Tuyết chờ đợi lý do của Tô Phù Liễu, còn Tô Phù Liễu lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Lạc Tuyết, ánh mắt kia mang theo sự xa cách trước giờ chưa từng có.

“Vì muội thích Tân Vương, muội muốn gả cho Tân Vương.” Tô Phù Liễu thản nhiên nói, gương mặt vốn đang tái nhợt của Tô Lạc Tuyết càng thêm ảm đạm, hai nắm tay đang khê run lên đã tiết lộ tâm trạng của nàng lúc này.

“Ta không hiểu tỷ đang nói cái gì.”

“Muội giả vờ rất giỏi, muội là lừa được tất cả mọi người, kể cả ta. Nhưng đêm thất tịch ba năm trước đây, khi ta và Tân Vương thành hôn tròn một năm, muội đã lén lút tới bờ hồ Lạc Thành thả hoa đăng, mà ta và Tân Vương cũng có mặt ở đó, ta đã thấy trên hoa đăng đó viết: kết tóc phu thê, một đôi ân ái. Khi đó, ta nghi ngờ không biết muội viết cho ai. Khi muội bất cẩn ngã xuống hồ, muội sốt cao ba ngày không giảm, ta cũng ròng rã chăm sóc muội ba ngày ba đêm, trong lúc hôn mê, muội nhắc tới cái tên Nguyên Dực không biết bao nhiêu lần, khi đó ta mới biết, thì ra Tiểu Tuyết thương yêu của ta thích Tân Vương, thích phu quân của ta.” Nói tới đây, Tô Phù Liễu nhếch môi cười tự giễu: “Lúc đó ta mới hiểu, vì sao sau khi ta thành thân, muội muội Tiểu Tuyết không còn thân mật với ta như xưa, thì ra là vậy. Muội biết không, trước giờ tỷ tỷ luôn yêu thương muội, vì tỷ tỷ đã chứng kiến muội lớn lên như thế nào, lúc muội kén ăn oán trời oán đất, lúc muội cười ngọt ngào trong lòng ta, ta chưa bao giờ để muội phải chịu bất kỳ tổn thương nào, nhưng đến cuối cùng, người làm tổn thương muội sâu sắc nhất lại chính là ta.”

Thì ra tỷ tỷ đã biết từ lâu, Tô Lạc Tuyết cố nuốt nước mắt vào trong, nàng không muốn tỏ ra bi thương trước mặt tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ chưa bao giờ có ý tranh giành Tân Vương với muội, nhưng thân là con cháu Tô gia, chúng ta không có lựa chọn nào khác. Gả cho Tân Vương cũng không phải ý của ta.” Tô Phù Liễu khê thở dài, nói tiếp: “Tuy không phải ý của ta, nhưng ta cũng đã yêu Tân Vương.”

“Dù ta không biết thời gian qua muội gặp phải chuyện gì, vết thương trên người muội do ai tạo thành, tỷ tỷ chỉ muốn nói uội biết, muội không được bốc đồng đào hôn nữa. Muội không thể gả cho Tân Vương, Đế hậu sẽ không đồng ý, phụ thân sẽ không đồng ý. Mà ngay cả tỷ tỷ cũng càng không đồng ý.” Lần này, Tô Phù Liễu kiên quyết nói, ép nàng không thể phản bác.

Móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn lan khắp toàn thân: “Hôm nay tỷ tỷ tới đây để cảnh cáo Lạc Tuyết sao?”

“Dù muội có trách cứ, tỷ tỷ cũng phải nói uội biết, thân là con cháu Tô gia, muội có nghĩa vụ phải gả cho Tuấn Dạ, có nghĩa vụ vì Tô gia mà hy sinh hạnh phúc cá nhân, giống như Tĩnh Lan, muội ấy cũng không có lựa chọn nào khác.” Tô Phù Liễu nói xong liền đứng dậy, chậm rãi rời khỏi nơi này.

Sau khi Tô Phù Liễu đi khuất, những giọt nước mắt cố nén trong lòng không kìm được rơi xuống.

Ngoài mẫu thân ra, đại tỷ là người nàng trân trọng nhất, thế nên nàng mới giấu kín tình cảm dành cho Tân vương, kể cả đêm đại tỷ thành thân, nàng vẫn cố gượng cười, vẫn thật lòng chúc phúc cho hai người họ. Nàng không muốn tranh giành, cũng không muốn phá hoại tình cảm giữa đại tỷ và Tân Vương.

Sai lầm duy nhất là nàng đã dùng thân phận Thanh Y tiếp cận Tân Vương, thổ lộ tình cảm suốt tám năm qua trước mặt Tân Vương.

Chậm rãi lấy tấm mặt nạ da người trong túi ra, đầu ngón tay khê vuốt ve, thì thầm: “Phong Ảnh, thật xin lỗi, ta không thể nói với Đế hậu chuyện Tân Vương tạo phản, hẳn cũng là ân nhân của ta. Nhưng.....chỉ có lần này thôi.”

Hôm sau, Tô Lạc Tuyết theo Tô Thành Phong vào cung, lần này là Tô Lạc Tuyết chủ động tìm Tô Thành Phong, nói mình muốn gặp Đế hậu.

Trực giác mách bảo Tô Thành Phong lần tiến cung này không phải trò đùa, chỉ cần nhìn vào nét mặt cũng biết nàng đang cất giấu chuyện quan trọng nào đó, vì vậy, Tô Thành Phong không hỏi gì thêm, dứt khoát dẫn nàng tới gặp Đế hậu.

Trong Tử Loan cung thoang thoảng mùi trầm hương, làn khói mơ hồ bao phủ đồng minh rèm màu vàng, gió thu từ ngoài cửa thổi vào khiến tấm cung tảo nhả có thêm ít phong vị.

Đế hậu đang ngồi tựa vào ghế phượng, một tay đỡ trán, sắc mặt có vẻ mệt mỏi vô cùng.

Tô Thành Phong cung kính thi lễ với bà: “Lạc Tuyết đại nạn trở về, đặc biệt tới viếng thăm nương nương.”

Tô Lạc Tuyết yên lặng đứng một bên, cảm nhận áp lực vô hình trong phòng.

“Bản cung nghe nói, lúc trở về bị thương rất nặng.” Tô Tường Vi vẫn nhắm mắt, tỏ vẻ mệt mỏi như cũ.

“Lạc Tuyết đã đỡ hơn nhiều.” Nàng thấp giọng trả lời.

“Nghe quốc舅 nói, có người bí mật truyền tin tới Tô phủ, nói con đang gặp nguy hiểm ở tuổi Hoàng Tuyền Đồng Thành, nên mới phái người tới Đồng Thành cứu con về. Bản cung thấy rất tò mò, rốt cuộc, người đưa tin này là ai.”

“Lạc Tuyết không biết.” Về chuyện này nàng cũng cảm thấy nghi ngờ, rốt cuộc là ai biết nàng gặp nạn ở tuổi Hoàng Tuyền, nếu là Phong Ảnh, không thể đợi tới hai ngày sau mới có người tới cứu nàng, mà Phong Ảnh. . . .”Nương nương, hôm nay Lạc Tuyết tới để hỏi một chuyện, không thể hủy bỏ hôn lễ giữa Lạc Tuyết và Tuần Dạ sao?”

Tô Tường Vi mở mắt ra, ánh sáng sắc bén chiếu thẳng về phía nàng: “Lạc Tuyết không muốn gả sao?”

“Chỉ không muốn gả cho người phản lại Tô gia.”

Tô Lạc Tuyết vừa dứt lời, trong mắt Tô Tường Vi thoáng hiện vẻ kinh ngạc: “Con nói, Nam Chiêu Hầu phản lại Tô gia?”

“Nương nương có biết người cướp con đi là ai không? Có biết người muốn đẩy con vào chỗ chết là ai không?”

“Là Nam Chiêu Hầu sao?” Giọng nói của Tô Thành Phong chột cao lên.

“Là trưởng tử của Nam Chiêu Hầu, Tuần Dạ.”

Sắc mặt Tô Tường Vi trắng nhợt đi nhiều, móng tay đâm mạnh vào lòng bàn tay: “Nam Chiêu Hầu thật sự đã phản bội ta. . . .”

Tô Thành Phong tức giận nói: “Ta đã bảo tên Tuần Viễn không biết an phận mà. Còn tên Tuần Dạ kia lại muốn giết chết Lạc Tuyết, phải hủy bỏ hôn sự này, còn phải giết chết Nam Chiêu Hầu trước khi ông ta kịp đối phó với Tô gia chúng ta.”

Tô Tường Vi dường như không nghe thấy, bà ngồi dựa vào ghế phượng, ngáy người nhìn vào lô hương đang cháy trong phòng, trầm mặc không nói.

“Nương nương?” Tô Thành Phong khẽ gọi.

Bà dần tỉnh táo lại, chậm rãi buông bàn tay nắm chặt ra, ánh mắt mất hồn cũng khôi phục vẻ sắc bén, cười lạnh: “Được lắm, Tuần Viễn, người dám chống đối ta, vậy thì đừng trách ta bất nhân. Lạc Tuyết, nếu cô nói không thể hủy bỏ hôn sự lần này, con định làm như thế nào?”

Tô Lạc Tuyết ngẩn người, đưa mắt nhìn về phía phụ thân, dù trong lòng nghĩ gì cũng chỉ có thể nói: “Mọi chuyện kính nhờ cô cô an bài.”

“Được rồi, chuyện hôm nay không được nói cho bất kỳ ai, bao gồm đại tẩu, Phù Liễu, Tĩnh Lan. Dù là người thân tín nhất cũng không được nói.”

Hôm sau, Đế Quân hạ chiếu lần hai, Tô tam tiểu thư Lạc Tuyết thành hôn với trưởng tử Nam Chiêu Hầu Tuần Dạ vào ngày mừng sáu tháng chín.

Đồng thời còn phái thêm một trăm tên đối đao thị vệ hộ tống Loan kiều, nếu có tặc nhân xâm phạm, giết chết không tha.

Tô Lạc Tuyết không đoán được tâm tư của Đế hậu, nàng luôn nghĩ, nếu nàng nói chuyện Nam Chiêu Hầu tạo phản cho Đế hậu biết thì nàng không cần phải thành thân với Tuần Dạ nữa. Chỉ là Đế hậu không nghĩ

như vậy, bà kiên quyết ép gả nàng đi, có lẽ bà đã đoán ra kết cục này từ lâu, chỉ là luôn né tránh không thừa nhận, dù sao Đế hậu và Nam Chiêu Hầu từng có một đoạn tình cảm. Nếu không bị ép tới đường cùng, không có ai muốn rút kiếm đâm về phía người mình yêu.

Nhưng nghĩ lại, nếu nàng không gả cho Tuần Dạ, Đế hậu cũng sẽ lại an bài một hôn sự môn đăng hộ đối cho nàng, điều khác biệt duy nhất là Tuần Dạ có ý muốn giết nàng.

Nàng nghĩ, lần này phủ Nam Chiêu Hầu sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở tuổi Hoàng Tuyền, Tuần Dạ cũng không dám đánh răn động cỏ. Mũi tên đã lấp vào cung, chỉ chờ chạm vào là bắn, nếu chưa nắm chắc cơ hội, bọn họ cũng không dám đối đầu trực diện với Đế hậu, nếu không, hẳn đã kháng chỉ cự hôn.

Mấy ngày sau, thánh chỉ mới được đưa tới Tô gia, nàng không gặp lại Tô Phù Liễu nữa, sau đêm thất tịch thất tịch năm đó, tình cảm giữa hai tỷ muội đã có vực sâu ngăn cách, dù là ai cũng khó mà quên được.

Khắp Tô gia chìm trong không khí vui mừng, chỉ có gương mặt phụ thân không còn hay cười như trước, thỉnh thoảng còn tỏ vẻ lo lắng. Nàng hiểu, dù phụ thân ham mê quyền lực nhưng vẫn là một phụ thân yêu thương con cái. Phải gả nàng cho kẻ có âm mưu bất chính với Tô gia, dù là ai cũng khó mà vui được.

Trước đêm xuất giá, Nhị tỷ Tô Tĩnh Lan tới, sau khi gả vào phủ Trấn Viễn tướng quân, mới có một năm, trông nàng đã già đi nhiều, giữa hai hàng lông mày còn vẽ u sầu tích tụ qua năm tháng.

Tô Tĩnh Lan đi vào căn phòng dán đầy chữ Hỷ, nhìn thấy Tô phu nhân đang cầm lược chải đầu cho Tô Lạc Tuyết liền nói: “Mẫu thân, để Tĩnh Lan chải tóc uội muội.” Nàng nhận lấy lược, khẽ vuốt ve mái tóc của Tô Lạc Tuyết, ánh mắt cũng trở nên sâu xa: “Quanh đi quẩn lại, Tam muội vẫn phải gả cho Tuần Dạ, cũng không thoát được vận mệnh con cháu Tô gia.”

Tô Lạc Tuyết ngồi trước bàn trang điểm, nhìn qua gương đồng có thể thấy được nét bi thương thoáng qua trong mắt đại tỷ.

Tô phu nhân nhìn Tô Tĩnh Lan, nước mắt khẽ lăn xuống: “Mẫu thân xin lỗi ba chị em con, nếu không phải mẫu thân sinh ra các con, các con không cần gánh vác trách nhiệm với Tô gia, cũng không cần gả cho người mình không thích . . .”

Tô Tĩnh Lan vội nói: “Mẫu thân, ngày đại hỉ không được khóc. Con nghe nói Tuần Dạ là một tướng tài, văn thao võ lược, nhất định không làm khó muội muội.”

“Mẫu thân, nhị tỷ, hai người không cần lo lắng cho con, dù Tuần Dạ không muốn thành thân với con, nhưng đã không trốn tránh được thì phải cố mở lòng đón nhận.” Tô Lạc Tuyết nở nụ cười ngọt ngào, càng tôn lên dáng vẻ xinh đẹp của nàng: “Nhị tỷ, mau chải đầu cho Lạc Tuyết đi.”

Tô Tĩnh Lan nhếch môi cười nhạt cười nhạt, một năm qua đi, thứ gì cần từ bỏ nàng cũng đã từ bỏ, nếu đã là số mệnh, trốn không thoát thì đành phải tiếp nhận thôi.

Dùng cây lược gỗ nhẹ nhàng chải lên mái tóc nàng, Tô Tĩnh Lan khẽ nói: “Lạc Tuyết gả cho Tuần Dạ, nhất định phải hạnh phúc. Cho dù không hạnh phúc, cũng không được để nữ nhân khác làm ảnh hưởng tới địa vị của mình, lúc nào cần dùng thủ đoạn thì phải độc ác, quyết tâm. Tuy Đồng Thành cách xa Lạc Thành, chúng ta là nữ nhi Tô gia, không phải ai cũng có khả năng coi thường chúng ta, nếu muội muội gặp uất ức có thể dùng bồ câu đưa tin, Đế hậu sẽ làm chủ uội.”

Tay Tô Lạc Tuyết khẽ run: “Nhị tỷ, tỷ biết chuyện gì. . . .”

“Thật ra, những điều Nhị tỷ biết nhiều hơn mọi người tưởng tượng, đừng quên Nhị tỷ là phu nhân Trấn viễn đại tướng quân, tai mắt của ông ấy trải rộng khắp các thành trì, chỉ cần gió thổi cỏ lay, tin tức đã truyền tới phủ.” Tô Tĩnh Lan cười tự giễu: “Đây cũng là mục đích Đế hậu gả ta cho Trấn Viễn tướng quân, lôi kéo được Tướng quân cũng như lôi kéo được binh quyền và thông tin tình báo, chuyện tốt như vậy, có sao không làm.”

“Tĩnh Lan. . . .” Tô phu nhân muốn nói lại thôi.

“Mẫu thân, không sao đâu, Tĩnh Lan đã không còn để ý.” Lúc nói ra những lời này, trong mắt Tô Tĩnh Lan thoáng hiện vẻ sắc bén, hoàn toàn tương phản với vẻ dịu dàng, yếu đuối trước đó.

Màn che uyên ương, ánh nến sáng chói rực rỡ chỉ tôn lên gương mặt tái nhợt, bi thương của mọi người.

Loan kiệu rời khỏi Lạc Thành.

Tô Lạc Tuyết ngồi ngay ngắn bên trong kiệu nghe tiếng vó ngựa của đám thị vệ hộ tống, nàng yên lặng đưa mắt nhìn về phía xa, giống như tất cả chuyện này không có liên quan tới nàng.

Nàng nhớ tới lúc mình chuẩn bị bước lên Loan kiệu, mẫu thân không nén được rơi nước mắt, chạy tới hô to cái tên Tô Lạc Tuyết, nhưng nàng không dám quay đầu lại, nàng sợ mình nhìn rồi sẽ không còn dũng khí rời khỏi đây.

Nàng dứt khoát bước vào trong Loan kiệu, cỗ kiệu lắc lư đi về phía cổng chính Tô phủ, tiếng khóc lóc của mẫu thân đã bị những âm thanh ồn ào bên ngoài che khuất.

Nàng luôn cho rằng mẫu thân là người có tri thức hiểu lẽ nghĩa, bà cũng biết việc kêu khóc đó sẽ làm mất mặt Tô gia, nhưng đây là lần thứ ba bà đưa các con của mình xuất giá, nhưng đều không phải hôn sự bọn họ mong muốn, bà cảm thấy mắc nợ các con mình rất nhiều.

Giờ phút này, bà không phải phu nhân quốc cữu, bà chỉ là một mẫu thân yêu thương nữ nhi của mình.

Khi giọng nói của mẫu thân biến mất, nước mắt kìm nén đã lâu tuôn trào, vào thời điểm đó, nàng biết mình không còn là Tô tam tiểu thư cao cao tại thượng, nàng chỉ là một nữ nhân đáng thương không thể tự do đi tìm hạnh phúc đời mình.

Phu quân Tuần Dạ của nàng chỉ có tâm niệm giết chết nàng.

Nước mắt tràn mi, chỉ có môi nàng vẫn nở nụ cười, nàng tự nói với bản thân, nhất định phải kiên cường, dù con đường phía trước có gian khổ tới đâu, trên vai nàng luôn có gánh nặng nghĩa vụ với Tô gia.

Nàng không muốn gánh, nhưng lại không thể không gánh.

Tuy Tô gia đang nắm giữ phân nửa giang sơn trong tay, nhưng thịnh cực tất suy, chỉ cần đi sai một quân sẽ thua cả ván cờ.

Nàng không oán Đế hậu biết đó là nơi đầm rồng hang hổ mà vẫn đẩy nàng vào, thân là con cháu Tô gia, nàng có trách nhiệm gánh vác tính mạng cứu tộc.

Phong Ảnh, những thứ Tuần gia nợ người, ta nhất định sẽ đòi lại cho người.

6. Q.1 - Chương 6: Điệu Múa Trong Tuyết

Ngẩn ngơ ngồi trên Loan kiệu, cảm giác như vừa chớp mắt đã đi tới Đồng Thành, hoàn toàn không giống đi hai ngày liền không ngừng nghỉ.

Hôn sự lần này yên ả đi tới khâu cuối cùng, hoàn toàn không gặp trở ngại như lần đầu tiên.

Nhưng đằng sau sự yên ả này lại là áp lực khiến người ta hoang mang, sợ hãi.

Cảm nhận được những âm thanh náo nhiệt trong Đồng Thành, nàng biết mình sắp về “Nhà” mới, nàng có thể nhận ra rèm kiệu được vén sang một bên, cảm nhận được ánh sáng phản chiếu bên ngoài chiếc khăn voan kia.

Hỷ nương đặt tay nàng vào một bàn tay khác, một bàn tay lạnh lẽo, lạnh tới thấu xương.

Bàn tay lạnh lẽo kia dắt nàng bước từng bước vào phủ Nam Chiêu Hầu, thảm đỏ trải dài tới chính sảnh, những cánh hoa hồng được thả từ trên cao xuống, mang theo mùi hương nhàn nhạt quanh quẩn khắp nơi.

Tiếng khách mời trò chuyện khắp nơi, vì phủ trên đầu chiếc khăn voan nặng nề, Tô Lạc Tuyết không nhìn được những người đứng trong phòng, kể cả người đang cầm tay nàng, nàng chỉ biết, từ hôm nay nàng không còn là nàng, không còn tư cách theo đuổi những điều nàng muốn.

Trong những âm thanh xì xào bán tán, hỷ nương cất giọng lạnh lùng: “Nhất bách thiên địa. . . .”

Âm thanh cao vút này này như kéo nàng trở về mấy năm trước đây, về ngày nàng tận mắt chứng kiến đại tỷ thành thân với Tân Vương, nàng đã rất hâm mộ đại tỷ, hâm mộ đại tỷ có thể gả ột nam nhân ưu tú như vậy.

Hôm nay cũng đã tới lượt nàng.

“Nhị bá cao đường.”

Hai đầu gối xuống tiếp xúc với mặt đất lạnh lẽo làm tim nàng đau nhói, ngay cả bàn tay cũng có cảm giác tê dại, nàng nhớ tới hôm ở suối Hoàng Tuyền, nhớ tới sát ý trong mắt Tuần Dạ.

Sau này, họa phúc khó lường, nàng chỉ có thể cẩn thận hơn nữa.

“Phu thê giao bá.”

Quay người, khom lưng, nàng chỉ có thể nhìn thấy một đôi giày quan màu đen mang theo hơi thở lạnh lẽo, tuy Tuần Dạ không muốn thành thân với nàng, nhưng vẫn phải tuân theo thánh chỉ, Đế hậu cũng đã gả được đứa cháu cuối cùng đi, cố gắng giữ lấy phân nửa giang sơn Tô gia đang nắm giữ.

Mơ hồ bá tử ba bá, Tô Lạc Tuyết được đưa vào động phòng.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, thứ phát ra âm thanh duy nhất chỉ có tiếng nền cháy “xì xì”, mùi đàn hương lượn lờ trong không khí giúp Tô Lạc Tuyết dần tỉnh táo lại.

Không gian yên tĩnh kéo dài qua đêm.

Khi ánh sáng mặt trời hắt vào trong phòng, nàng kéo khăn voan xuống, gỡ chiếc mũ phượng nặng nề kia, ngồi thẳng lưng hít sâu một hơi.

Dù thức suốt đêm qua, nhưng nàng không thấy buồn ngủ chút nào, nàng đi lại gần bộ cửa sổ, đẩy cửa sổ ra hưởng thụ làn gió sáng sớm, trong gió như vẫn còn hương hoa quanh quẩn.

Tuần Dạ không tới động phòng.

Đó là kết quả nàng dự đoán từ lâu.

Vừa nghĩ tới đó, nàng nhếch môi cười tự giễu, quay lại ngồi xuống bàn ăn như hổ đói, đúng lúc đó, một nha hoàn đẩy cửa bước vào, khi nhìn thấy dáng vẻ ăn uống hăng say của nàng liền cười khúc khích: “Chắc Đại thiếu phu nhân đang rất đói.”

Tô Lạc Tuyết vui đầu ăn uống, cũng không có tâm tư trả lời câu hỏi kia.

Nha hoàn kia đặt chậu rửa mặt xuống, mỉm cười đi tới bên cạnh Tô Lạc Tuyết: “Đại thiếu phu nhân, nô tỳ tên là Tử Vũ, cũng là người hầu hạ đại thiếu phu nhân. Đêm qua đại thiếu gia uống say mê mệt nên mới ngủ ở phòng mình, đại thiếu phu nhân”

Tô Lạc Tuyết gạt đầu, cười nói: “Không sao, lát nữa có cần tới thỉnh an Hầu gia và phu nhân không?”

“Không cần, Hầu gia và phu nhân nói người hãy ở lại Thính Tuyết Hiên tĩnh dưỡng, miễn cho việc thỉnh an hàng ngày.” Tử Vũ mỉm cười, trong mắt cũng không có vẻ chế giễu, khinh thường.

Tô Lạc Tuyết hiểu ý Tử Vũ, nói trắng ra, nàng chỉ là đại thiếu phu nhân hữu danh vô thực, việc nàng cần làm ở an phận ở trong Thính Tuyết Hiên, không được nhúng tay vào những chuyện trong phủ.

Xem ra, bọn họ đã tỏ rõ thái độ, chỉ chờ thời cơ phản lại Tô gia.

Mà Tử Vũ kia cũng chính là người Tuần Dạ phái tới giám sát nàng.

Nàng đứng dậy, duỗi lưng, liên tục ngáp: “Được rồi, người lui ra đi, ta muốn đi nghỉ.”

Tử Vũ lập tức lui ra.

Nhìn Tử Vũ đi rồi, Tô Lạc Tuyết mới cởi áo, chui vào giường ngủ mê mệt.

Thời gian thấm thoát trôi đi, chẳng mấy chốc nàng đã ở Hầu phủ được ba tháng, tiết trời đã chuyển sang ngày Đông Chí, gió lạnh phảng phất.

Thời gian này, Tô Lạc Tuyết rất an phận ở trong Thính Tuyết Hiên, chưa từng bước ra ngoài nửa bước. Mới đầu Tử Vũ còn theo sát nàng như hình với bóng. Dần dần thấy nàng cũng không có hành động bất thường, sự cảnh giác cũng buông lỏng hơn.

Ba tháng này, Tô Lạc Tuyết hết ngắm mặt trời mọc lại ngắm mặt trời lặn, ở yên trong thư phòng đọc sách, nhập tâm tới say mê.

Gần đây nàng mới đọc được “Trường Sinh Điện”, những lần đọc tới đoạn thương tâm lại đau lòng rơi lệ, Tử Vũ nhìn thấy cũng không nhịn được hỏi thăm.

Tô Lạc Tuyết khép quyển sách lại, ánh mắt nhìn phía chân trời xa thẳm, khẽ thì thầm: “Trước Trường Sinh Điện, đời Mã Ngôi, ai múa khúc Nghê Thường.”

“Đại thiếu phu nhân đang tiếc hận cho Dương quý phi sao?” Tử Vũ hỏi.

“Đế Vương một đời, vì giang sơn mà vứt bỏ cả tình yêu.” Nàng cảm khái nói.

“Vì hắn là Đế Vương, nên mới phải vứt bỏ tình yêu.” Tử Vũ cười nói.

Tô Lạc Tuyết nghiêng đầu nhìn Tử Vũ, nàng có cảm giác Tử Vũ không hề đơn giản, một cô nương có học vấn, vinh nhục không sợ hãi, suốt ba tháng qua cũng chỉ luôn dùng nụ cười vô hại nhìn nàng.

“Tuyết rơi.” Tô Lạc Tuyết đứng dậy, chạy ra vườn, dùng đôi tay trần hứng lấy những bông tuyết rơi, nở nụ cười rạng rỡ.

Tử Vũ đứng ở hành lang, nhìn cô nương đang cười vui vẻ trong vườn, cất tiếng hỏi: “Hình như đại thiếu phu nhân rất thích tuyết?”

“Vì ta tên Lạc Tuyết, mà Lạc Thành cả bốn mùa đều như mùa xuân, dù mùa đông khắc nghiệt tới đâu cũng không thể nhìn thấy tuyết.”

Tử Vũ khẽ cười, cô bước vào trong phòng lấy một chiếc áo lông chồn màu trắng, phủ lên người nàng.

Tuyết không lớn nhưng lại có mật độ rơi dày, chỉ một lát sau cả hai người đã bị tuyết lạnh phủ kín, Tử Vũ cảm khái nhìn nụ cười của Tô Lạc Tuyết, từ khi cô vào phủ tới nay đã được mười hai năm, đã rất lâu không được nhìn thấy nụ cười hồn nhiên như thế này, còn cô, dường như cô đã quên mất cách cười như thế nào.

Cô luôn nghĩ, một tân nương bị phu quân vứt bỏ trong đêm động phòng, bị Hầu gia và phu nhân lạnh nhạt sẽ khóc lóc thảm thiết, sẽ phần nộ, sẽ làm loạn. Nhưng không ngờ Lạc Tuyết lại tỏ vẻ bình thản như thế, nhất là những lúc nàng nằm đọc sách, cảm giác như mọi chuyện trong thiên hạ đều không có liên quan tới nàng.

“Đại thiếu phu nhân, trời đã tối rồi, Tử Vũ đi chuẩn bị bữa tối.” Cô lập tức lui xuống, cô rất sợ, cô sợ ở lại lâu hơn một chút nữa, trái tim mình sẽ bị nụ cười ấm áp kia làm cho tan chảy.

Tô Lạc Tuyết như không nhận ra Tử Vũ đã rời đi, nàng đưa mắt nhìn những bông tuyết rơi đầy trời, trong lòng vẫn chưa quên được kết cục của “Trường Sinh Điện”, nàng bỗng cảm thấy thần thờ.

Đột ngột, nàng bước lên nền tuyết trắng xóa, rời khỏi Thính Tuyết Hiên.

Trên đường đi, những bông tuyết phủ đầy vai nàng, gió lạnh cắt vào mặt nàng, nhưng cũng không ngăn được việc nàng tiếp tục bước đi.

Cả Hầu phủ rộng như vậy lại chẳng có nơi nào thuộc về nàng, đứng dưới trời tuyết rơi, nàng chợt nhớ tới hình ảnh một mỹ nam trẻ tuổi, nhớ tới câu hán nói trước khi nàng rời khỏi Hầu phủ: Mà ta cũng có cảm giác quen thuộc đó, ta không muốn làm tổn thương người.

Trong khoảnh khắc đó, nàng rất muốn gặp lại hắn, cố nhân.

Thời gian trôi qua chưa lâu, nhưng hôm nay nhớ tới hắn, nàng chỉ có thể dùng hai chữ cố nhân để hình dung.

Dựa vào trí nhớ, nàng thuận lợi đi tới Lạc Các, tuy có nhiều ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía nàng, nhưng cũng không có ai dám tới gần hỏi thăm. Mãi tới lúc đứng trước cửa Lạc Các, đám thị vệ mới ngăn nàng lại: “Người là ai?”

“Làm phiền bẩm báo với nhị thiếu gia, có cố nhân tới thăm.” Lời vừa dứt, sau lưng truyền tới tiếng bước chân trầm ổn với một giọng nói đầy vẻ nghi hoặc: “Cố nhân?”

Tô Lạc Tuyết quay lại nhìn vào bóng dáng cô độc, kiêu ngạo đứng trong nền tuyết trắng, giống hệt như thần tiên không nhiễm bụi trần.

Tuần Lạc hoảng hốt nhìn nàng, một lúc lâu sau mới nói: “Tô Tam?”

“Nhị thiếu gia, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Tô Lạc Tuyết khẽ cười.

Tuần Lạc chậm rãi đi về phía nàng, trong mắt khẽ thoáng qua vẻ lạnh lẽo: “Sao đã quay lại rồi.”

Nàng đáp: “Tuyết rơi nên nhớ tới nhị thiếu gia, vất vả chạy tới nơi này thăm ngài.”

Hắn khẽ nhếch môi, đi thẳng vào trong Lạc Các: “Theo ta.”

Nàng lập tức theo sát phía sau, trên đường đi chỉ vọng lại những tiếng bước chân, ai cũng trầm mặc không nói.

Hai người bước vào biển hoa đào ở hậu viên Lạc Các, hoa đào đã rơi rụng từ lâu, thứ sót lại chỉ có cành khô lá rách và khung cảnh tuyết trắng lạnh giá.

“Không ngờ chúng ta vẫn gặp lại nhau, đây có thể tính là duyên phận không?” Lúc nói những lời này, Tuần Lạc đang đưa lưng về phía nàng, nàng không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

“Sao nhị thiếu gia không hỏi lý do Tô Tam xuất hiện ở Hầu phủ.” Tô Lạc Tuyết hỏi ngược lại.

“Nếu đã gặp lại, cần gì phải hỏi.”

Chỉ tám chữ kia đã khiến Tô Lạc Tuyết kinh ngạc dừng bước, nhìn bóng lưng màu trắng trước mắt, trong lòng chợt cảm thấy chua xót, mỗi lần gặp lại hắn, nàng luôn có cảm giác hai người đã quen biết từ lâu, nhưng nàng không thể nhớ ra, bọn họ đã từng gặp mặt ở đâu nữa.

“Đúng vậy, cần gì phải hỏi.” Nàng cười yếu ớt: “Thật ra, ta cũng không muốn quay lại, nhưng tịch mịch lâu như vậy, ta chỉ muốn tìm một người dốc bầu tâm sự.”

Tuần Lạc khẽ quay lại nhìn cô nương đứng cách hắn không xa, gương mặt nàng như mờ đi trong tuyết, một trận gió qua, hắn khẽ nhếch môi cười nhạt: “Đúng lúc ta cũng cảm thấy cô đơn, sau này chúng ta có thể tìm nhau trò chuyện.”

“Nhị thiếu gia, nhị thiếu gia. . . .” Một giọng nói thanh thúy phía xa phá vỡ không gian yên tĩnh, một cô nương nhỏ nhắn chạy vội tới, thở dốc: “Nhị thiếu, đại thiếu tới Lạc Các, đang chờ ngài ở phòng khách.”

“Đại thiếu gia tới Lạc Các? Vậy ta. . . .” Nàng thấy hơi hoảng hốt, nhờ Tuần Dạ nhìn thấy nàng, nàng nên dùng thân phận gì xuất hiện trước mắt hắn?

“Không có việc gì, đã là người của Tuần Lạc ta, không ai dám động tới người.” Hắn khẽ nói: “Đi thôi.”

Tuần Dạ đã sớm chấp tay đứng đợi ngoài hành lang, cẩm bào màu đen kết hợp với áo lông chồn càng tôn thêm khí phách và hơi thở lạnh lẽo của hắn.

Tuần Dạ đưa mắt nhìn bọn họ, thản nhiên nói: “Nhị đệ vừa khỏi bệnh, không ở trong phòng tĩnh dưỡng lại chạy ra ngoài làm gì.”

“Đa tạ đại ca quan tâm, dưỡng suốt mấy tháng, bệnh đã đỡ hơn nhiều mới ra ngoài vận động cho giãn gân cốt.” Tuần Lạc thản nhiên cười, chỉ là trong mắt lại toát lên vẻ xa cách ngàn dặm.

“E là có mỹ nhân ở bên nên mới hăng hái như vậy.” Tuần Dạ nhìn về cô nương đứng sau lưng Tuần Lạc.

Tô Lạc Tuyết cười thâm, xem ra Tuần Dạ không còn nhớ tới đêm kinh biến ở Lạc Các, bọn họ đã từng gặp mặt, đúng là quý nhân hay quên.

Tuần Lạc không trả lời, chỉ nói: “Đại ca tới Lạc Các có chuyện gì vậy?”

Tuần Dạ cũng không ngại sự hiện diện của Tô Lạc Tuyết, hồ hững nói: “Là ý của phụ thân, đệ đã hai tư tuổi, cũng đã tới tuổi thành gia lập thất, phụ thân đã ngẫm cho đệ, là Đặng Gia Bích, tiểu thư của Đặng gia giàu nhất Đồng Thành.”

“Mấy năm nay đệ lang bạt tứ xứ, rất ít khi quay về nhà, ông ấy chưa bao giờ quan tâm, giờ lại để ý tới ta như vậy.” Tuần Lạc chế nhạo: “Nếu cưới Đặng Gia Bích để củng cố tiềm lực của Tuần gia, chẳng phải cưới Hoa Tuyết, muội muội của Hoa Tu về phủ còn tốt hơn sao?”

“Nhị đệ thật quan tâm tới Hoa Tuyết, nhưng đây là ý của phụ thân, đệ không có quyền lựa chọn.” Giọng điệu của hắn mang theo vẻ cứng rắn.

“Giống như đại ca thành thân với Tô Lạc Tuyết sao?”

Một câu của Tuần Lạc làm ánh mắt Tuần Dạ tối sầm lại: “Ta chỉ tới truyền đạt ý của phụ thân, đệ nên chuẩn bị trước, vài ngày nữa sẽ tới Đặng gia cầu thân.”

Tuần Lạc làm như không nghe thấy, thản nhiên bước qua người Tuần Dạ, để lại một mình Tô Lạc Tuyết đối phó với Tuần Dạ, bầu không khí bắt đầu mang theo cảm giác nặng nề khiến nàng lo lắng không thôi.

Tuần Dạ như không nhìn thấy Tô Lạc Tuyết, cũng thản nhiên quay người rời đi.

Tô Lạc Tuyết nhìn bóng dáng Tuần Dạ càng lúc càng khuất xa, trong lòng thầm mắng: Tô Lạc Tuyết, mày là đồ vô dụng, chỉ là một tên Tuần Dạ, mày có cần sợ tới mức đó không!

Thấy sắc trời đã tối, Tô Lạc Tuyết giật mình quay về, nếu Tử Vũ làm xong bữa tối mà không thấy nàng, nhất định sẽ xảy ra sóng gió. Nàng vội vàng rời khỏi Lạc Các, chạy về Thính Tuyết Hiên.

Trên đường về, nàng có thể cảm nhận được mùi nguy hiểm trong Hầm phủ, giữa Tuần Lạc và Tuần Dạ đầy mùi thuốc súng, còn có quan hệ giữa Tuần Lạc với Nam Chiêu Hầu, hình như vẫn còn ẩn tình có thể khai thác.

Nàng đã an phận ba tháng, bức tường cảnh giới của Tử Vũ đã buông lỏng, đã đến lúc nàng cần phải hành động.

Chắc hẳn Đế hậu. . . . đang sốt ruột chờ đợi.

Tuyết rơi hơn nửa tháng, bao trùm cả tòa Hầm phủ như một cung điện màu trắng hoa mỹ, từ phía xa nhìn lại còn giống một con rồng bạc đang bay lượn. Những cành cây trong vườn bị gió tuyết bao phủ thành băng, trong suốt, lấp lánh khiến người ta say mê.

Hôm nay, hạ nhân trong phủ cũng bắt đầu bận rộn, khắp nơi tràn ngập không khí vui vẻ, đèn lồng treo đầy hành lang, trong đêm gió tuyết như làm tăng thêm cảm giác ấm áp.

Tô Lạc Tuyết khoác áo lông chồn đứng ngoài hành lang, vóc dáng nhỏ bé như bị biển tuyết nhấn chìm, mấy sợi tóc rối tung bay trong gió. Tử Vũ mang lò sưởi cầm tay tới cho nàng, cười nói: “Đại thiếu phu nhân, trời trở lạnh rồi, ta đã chuẩn bị cho người chiếc lò sưởi này để chống lạnh.”

Tô Lạc Tuyết nhận lấy lò sưởi, hít vào một hơi lạnh: “Cảm ơn.” Nàng sinh ra và lớn lên ở phía Nam, dù có khoác áo lông chồn vẫn khó chịu được không khí lạnh lẽo ở đây, chỉ là nàng thích ngắm tuyết, dù trời có lạnh tới đâu, chỉ cần có tuyết rơi, nàng sẽ đứng ngoài hành lang, cảm nhận cái rét cắt da cắt thịt này.

Tô Lạc Tuyết ôm lò sưởi vào lòng, nghi hoặc hỏi: “Trong phủ có chuyện mừng sao?”

Tử Vũ đáp: “Là sinh thần hai mươi sáu tuổi của đại thiếu gia, Hầu gia đang tổ chức tiệc mừng.”

Tô Lạc Tuyết sáng tỏ gật đầu: “Thì ra là sinh thần của hần, khó trách không khí trong phủ lại náo nhiệt thế này.”

Tử Vũ cười cười, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Thật ra hôm nay cũng là sinh thần của nhị thiếu gia. Nói ra cũng thật khéo, đại thiếu gia và nhị thiếu gia sinh không cùng năm nhưng lại ra đời cùng ngày, cũng tháng. Thành ra, một người được chúc tụng, một người phải chịu lạnh nhạt.”

Tô Lạc Tuyết kinh ngạc quay lại nhìn Tử Vũ, thì ra là hôm nay cũng là sinh thần của Tuần Lạc, Hầu gia tổ chức cho Tuần Dạ phô trương như vậy, có thể thấy Tuần Lạc cô đơn tới mức nào. Nghĩ tới đây, nàng khẽ lẩm bẩm: “Xem ra, Hầu gia rất thích đại thiếu gia.”

“Đương nhiên rồi, từ năm mười sáu tuổi, đại thiếu gia đã theo Hầu gia chinh chiến sa trường, nếu nói một nửa giang sơn này do Hầu gia đoạt về, cũng có thể nói một nửa giang sơn này do đại thiếu gia giữ được.” Nhắc tới Tuần Dạ, Tử Vũ khen không dứt miệng: “Cũng nhờ những chiến công đó, đại thiếu gia rất được lòng Hầu gia, cũng giữ được địa vị của phu nhân trong Hầu phủ.”

Những lời Tử Vũ nói, khi còn ở Lạc Thành nàng cũng từng nghe qua, phu nhân của Nam Chiêu Hầu là do Đế Quân ép gả, gả vào Hầu phủ hai mươi sáu năm cũng chỉ tương kính như tân (coi nhau như khách để đối đãi). Nghĩ tới đây, Tô Lạc Tuyết cười cười: “Nếu không nhờ có nhi tử xuất sắc, e là vị trí Đại phu nhân đã bị Nhị phu nhân thay thế rồi.” Lời nói nhẹ như nước chảy, nhưng cũng chính là sự thật.

Không ngờ Tô Lạc Tuyết đột nhiên nói ra những lời này, Tử Vũ có phần sửng sốt, ở trong Hầu phủ, trước giờ chưa có ai dám nói thẳng thắn như vậy, cùng lắm cũng chỉ dám nghĩ trong lòng.

Tô Lạc Tuyết làm như không nhìn thấy gương mặt kinh ngạc của Tử Vũ, nàng quay người bước vào trong nhà, trong lòng đã sớm có tính toán.

Đêm lạnh như băng, tiếng động duy nhất chỉ có âm thanh gió Bắc gào thét bên ngoài.

Người nằm trên giường khẽ mở mắt ra, mặc quần áo vào với tốc độ nhanh nhất, sau khi búi gọn mái tóc liền bước ra ngoài cửa.

Trước khi mở cửa, nàng đưa mắt nhìn Tử Vũ đang ngủ say trên ghế đệm, xác định Tử Vũ không có dấu hiệu tỉnh lại mới mở cửa bước ra ngoài.

Bên trong phòng chỉ còn lại làn khói xanh bay lượn lơ, và Tử Vũ say ngủ.

Tất nhiên, trong trầm hương đã có thêm thuốc mê.

Dựa vào bản đồ Hầu phủ có được từ lần trộm đạo trước, nàng dùng khinh công bay qua một loạt nóc nhà, tới nay có rất đông người tới dự sinh thần của đại thiếu gia, thủ vệ canh gác ở khu vực này cũng thưa thớt hơn. Chưa đầy một nén nhang thời gian sau, nàng đã chạy tới Lạc Các.

Lạc Các rực rỡ ánh đèn, nhưng cả Lạc Các lớn như vậy chỉ toát lên vẻ thê lương, căn phòng của Nhị thiếu gia tối đen không có bóng người. Tô Lạc Tuyết nghi ngờ bước vào trong thăm dò, đúng là bên trong không có ai, vậy hẳn có thể ở đâu đây?

Do dự suy nghĩ, nàng nhớ lại hôm hắc dẫn nàng tới biển hoa đào.

Đi men theo con đường mòn bị tuyết che phủ tới khu vực sâu nhất hậu viên, dù hoa đào đã rơi rụng từ lâu, nhưng trong hậu viên vẫn phảng phất như có mùi hương thơm ngát, lạnh lẽo thấm vào ruột gan.

Tiến lại gần hơn, nàng phát hiện trên đỉnh ngọn giả sơn có hai bóng người ngồi đối diện nhau. Nàng lúng túng dừng lại, vừa định quay người đi thì hai người kia đã phát hiện ra nàng, nàng đành mặt dày đi về phía bọn họ.

Lúc này, Tô Lạc Tuyết có thể nhìn thấy rõ hai người đang ngồi trong đình, một người là Tuần Lạc, người còn lại chính là Tuần Ngũ.

Dù nàng biết quan hệ huynh muội giữa Tuần Ngũ và Tuần Lạc rất tốt, nhưng không ngờ lại tốt tới mức này. Sinh thần Tuần Dạ, Tuần Ngũ là thân muội muội lại không tới chúc mừng Tuần Dạ mà chạy tới đây uống rượu với ca ca cùng cha khác mẹ.

“Tô Tam?” Tuần Ngũ đứng dậy, kinh ngạc nhìn nàng.

Tô Lạc Tuyết mỉm cười đưa mắt nhìn Tuần Ngũ: “Tam tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Chỉ có Tuần Lạc là không đứng dậy, thản nhiên ngồi trên tảng đá hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

“Nhớ tới lần chia tay trước, nhị thiếu gia đã nói, người cũng đã cô đơn rất lâu, cũng muốn tìm người trò chuyện.” Nàng nói đến đây liền đưa mắt chống lại đôi mắt xinh đẹp của Tuần Lạc: “Hôm nay là sinh thần của nhị thiếu gia, Tô Tam tới kính nhị thiếu gia một ly, trò chuyện vài câu với nhị thiếu gia.”

Tuần Lạc ngây người, sự cô đơn trong mắt thoáng hiện nhưng cũng biến mất rất nhanh. Chỉ thấy nàng cầm bình rót vào một chiếc ly không bên cạnh, giơ lên nói: “Nhị thiếu gia, sinh thần vui về.”

Tuần Lạc trầm mặc trong giây lát mới bưng ly rượu trong tay lên, chậm rãi ngửa đầu uống cạn.

Rượu vừa vào cổ, Tô Lạc Tuyết cảm thấy cổ mình như bị thiêu đốt, cay nóng làm nàng không thở nổi, nàng cố gắng nuốt hết vào trong, cuối cùng lại làm cho gương mặt đỏ bừng lên.

Tuần Ngữ cầm lấy tay nàng, mỉm cười kéo nàng ngồi xuống: “Nhị ca thật có phúc, vào thời điểm cô đơn nhất của đời người còn có được một tri kỷ như vậy.”

“Tam tiểu thư cũng là tri kỷ của Nhị thiếu gia.” Tô Lạc Tuyết nói xong mới thấy trong mắt Tuần Ngữ có lệ quang trong suốt, hai gò mắt hơi ửng đỏ chứng tỏ cô đã hơi say.

“Đã bao nhiêu năm, đến ngày sinh thần chỉ có ta và nhị ca, thật chẳng khác người lưu lạc nay đây mai đó. So với đại ca chinh chiến sa trường, có được sự kính ngưỡng của dân chúng Đồng Thành, có được sự sủng ái của phụ thân. Phụ thân như đã quên mất sự tồn tại của chúng ta, trong mắt ông ấy chỉ có đại ca thôi.” Nói đến đây, những giọt nước mắt trong suốt khẽ lăn khỏi bờ mi: “Từ khi nào, ta và phụ thân lại trở nên xa cách như vậy, hình như lúc ta còn nhỏ, phụ thân cũng chưa từng ôm ta. Nếu ông ấy đã không thương ta, vì sao lại chia rẽ tình yêu của ta? Ta gả cho ai thì có liên quan gì tới ông ấy!”

Tô Lạc Tuyết sững sốt: “Thì ra là Tam tiểu thư giả nuôi nam sủng nhiều năm là để chống đối Hầu Gia.”

Tuần Ngữ bật cười thành tiếng: “Ông ta là người sĩ diện hão, không thể gả nữ nhi ột tên họa sĩ nghèo, đã vậy ta cũng không gả. Nếu ông ta làm khó ta, ta cũng sẽ bôi tro trát trấu vào mặt ông ấy. Nhớ tới sắc mặt xanh mét, bóng dáng tức giận phũ tay áo rời đi kia, ta thấy rất nực cười, thì ra Tuần Viễn cũng có lúc tức giận vì nữ nhi của mình.” Lời vừa dứt, cô cũng uống cạn rượu trong chén mình.

Nghe tâm sự của Tuần Ngữ, Lạc Tuyết cảm thấy mình thật may mắn, có cha mẹ yêu thương, có tỷ muội bảo vệ, chăm sóc, nàng như một đóa hoa nuôi trong nhà kính, hoàn toàn không biết tới thế gian hiểm ác.

May mắn, bất hạnh.

May mắn, nàng có gia đình yêu thương, che chở.

Bất hạnh, nàng vĩnh viễn không thấy được thế gian hiểm ác thế nào, vĩnh viễn không thể lớn lên được.

Tô Lạc Tuyết tự rót ỉnh một ly, uống cạn sạch mới nặng nề đặt ly rượu xuống: “Ai cũng phải chấp nhận số phận của mình, không thể oán trời trách đất, nhưng chúng ta có thể sống theo cách riêng của chúng ta, đúng không?” Giống như nàng, khi vừa tới nơi xa lạ này, nàng chỉ muốn khóc lớn, nhưng phụ mẫu ở tận Lạc Thành xa xôi, nàng khóc cũng có ích gì?

Trầm mặc chốc lát, Tuần Ngữ khàn giọng nói: “May mắn của cuộc đời này, chỉ cần có một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm đã là đủ rồi.”

Tuần Lạc lắc đầu, nghiêm túc nói: “May mắn của cuộc đời này là nắm được vận mệnh của bản thân, đứng trên đỉnh cao quyền lực, thao túng sự sống chết của người khác.”

Tô Lạc Tuyết phát tay, tỏ vẻ không đồng ý: “Các người sai rồi. Tình yêu khắc cốt ghi tâm cũng chỉ là hồi ức, đứng trên đỉnh cao quyền lực cũng chỉ đóa phù dung sớm nở tối tàn, không bằng yên ổn sống hết cuộc đời này.”

Tuần Lạc nhìn Tô Lạc Tuyết, trong mắt không còn vẻ hồ hững xa cách, chỉ có nụ cười vừa chua xót, vừa bi thương.

“Có một số chuyện, người vĩnh viễn sẽ không hiểu.”

Tuần Lạc rút trường tiêu bên hông ra thổi khúc “Yên Vũ” nổi tiếng ở Đồng Thành, Tuần Ngữ lão đảo đứng dậy, giang hai cánh tay ra như một con bướm nhỏ bay lượn trong nền tuyết rơi, nhẹ nhàng nhảy múa.

Tô Lạc Tuyết mê say nhìn Tuần Ngũ uyển chuyển nhảy múa trong tuyết, như được truyền cảm hứng, nàng cởi bỏ áo khoác lông chồn trên người, chạy tới múa cùng Tuần Ngũ.

Những bông tuyết bông bành, hỗn loạn rơi xuống nhân gian, rơi xuống hai cô gái đang nhảy múa trong biển hoa đào, ngọn đèn dầu leo lắt phản chiếu ánh sáng tới chỗ các nàng, khung cảnh đó giống hệt như một bức tranh có hai con phượng hoàng vui vẻ ca múa.

Vừa thổi tiêu, Tuần Lạc vừa đưa mắt nhìn Tô Lạc Tuyết đang nhảy múa, trong ánh mắt âm trầm u ám thoáng hiện vẻ âm áp.

Khúc nhạc kết thúc, hai người dừng lại thở nhẹ, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Tuần Ngũ chân thành nhìn nàng. “Tô Tam, chúng ta cũng có thể trở thành tri kỷ.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Tô Lạc Tuyết bật cười.

Bao nhiêu năm sau, trải qua bao nhiêu năm ngắm tuyết rơi, bọn họ vẫn nhớ tới mãi về điệu múa vui vẻ đó.

Sợ mình ra ngoài quá lâu làm Tử Vũ tỉnh lại, Tô Lạc Tuyết liền cáo từ trước, lúc bước ra khúc ngoặt liền nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở đây, nàng kinh hãi hồi lâu, chăm chú nhìn về phía hắn.

“Đại, Đại thiếu gia, sao ngài lại ở đây. . . .” Một lát sau nàng mới tỉnh lại, nghi ngờ cất giọng hỏi.

Tuần Dạ cười nhạt: “Nếu không ở đây, sao có thể nhìn thấy cảnh tượng đặc sắc như vậy.” Giọng nói trầm ấm của hắn rơi vào tai Lạc Tuyết lại mang theo sự bi thương khó giấu.

“Đại thiếu gia thật biết nói đùa, chỉ là mấy người cô đơn, đáng thương tự tìm niềm vui thôi.” Nói tới đây, Tô Lạc Tuyết khẽ cười với Tuần Dạ: “Không phải ngài ghen tỵ chứ?”

“Ghen tỵ?” Tuần Dạ cất tiếng cười nhạt, quay lưng bước ra ngoài.

Nghe tiếng cười của hắn, Tô Lạc Tuyết cũng chạy theo hắn ra ngoài: “Đại thiếu gia, dù trên chiến trường ngài lập được chiến công hiển hách, được Hầu gia sủng ái, có bao nhiêu người có thân phận tôn quý tới chúc mừng sinh thần của ngài, nhưng ngài không có một bằng hữu chân chính nào. Thế nên ngài mới ghen tỵ, nhị thiếu gia có Tuần Ngũ, có ta, dù hắn không có quyền thế, chúng ta vẫn tới chúc mừng hắn. Nếu nói nhị thiếu gia là người đáng thương, không bằng nói đại thiếu gia mới là người đáng thương thật sự. . . .”

“Nhanh mồm nhanh miệng.” Trong giọng nói của Tuần Dạ hàm chứa sự sắc bén: “Ngươi là nha hoàn bên cạnh Tuần Lạc? Sao trước đây chưa từng thấy ngươi?”

Nghe thế, Tô Lạc Tuyết cũng không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể trầm mặc không đáp.

Tuần Dạ cũng không bắt bẻ gì thêm, hai người chậm rãi rời khỏi Lạc Các, dưới ánh đèn u ám có thể thấy được bóng lưng màu đen thê lương của Tuần Dạ, Tô Lạc Tuyết chợt nghĩ tới bao nhiêu năm nay, vô số lần nàng đứng nhìn bóng lưng Nguyên Dục từ phía xe, đa số đều dùng bóng lưng màu đen xuất hiện trước mắt nàng. Hắn đối với nàng vĩnh viễn chỉ là một bóng lưng cô tịch, lạnh lùng, nàng chỉ là một người xa lạ, chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Không cảm nhận được tiếng bước chân theo sau, Tuần Dạ chợt dừng bước, quay đầu nhìn lại cô gái đang đứng bất động trong tuyết, nàng như người mất hồn, si ngốc nhìn hắn, nhưng lại không giống như đang nhìn hắn.

“Chúng ta quen nhau sao?” Tuần Dạ không nhận được, bật thốt hỏi.

Tô Lạc Tuyết giật mình tỉnh lại, cười chua xót: “Đại thiếu rất giống một người ta quen từ lâu, hắn cũng thích mặc màu đen giống ngài.”

“Ý trung nhân?” Tuần Dạ thần nhiên nhìn nàng: “Ta nghĩ ý trung nhân của ngươi là nhị đệ.”

“Đại thiếu gia, ngài đã yêu ai bao giờ chưa? Nếu có ngày ngài phát hiện ra người đó muốn giết ngài, ngài có thể hận người đó không?” Tô Lạc Tuyết đi về phía Tuần Dạ, bàn tay khẽ nắm chặt lại, giấu trong tay áo.

Tuần Dạ không định trả lời nàng, nhưng khi thấy sự yêu hận giằng co trong mắt nàng, hắn lại vô thức nói: “Nếu người đó muốn giết ta, ta sẽ không bao giờ yêu người đó nữa.”

“Đại thiếu gia thật lý trí, nếu có ngày gặp phải chuyện này, chỉ mong ngài có thể tỉnh táo được như bây giờ.” Không đợi hắn trả lời, Tô Lạc Tuyết cất bước lướt qua Tuần Dạ, đi thẳng theo con đường mòn rồi đi.

Tuần Dạ không đuổi theo, hắn nhắm chặt mắt cảm nhận những bông tuyết lạnh lẽo rơi xuống mặt, đắm đuối chìm vào một đoạn ký ức đã phủ bụi từ lâu.

7. Q.1 - Chương 7: Chiến Tranh Trong Thành

Mấy ngày này, Tô Lạc Tuyết dựa vào thuốc mê mang từ Lạc Thành tới, cứ đến đêm lại làm Tử Vũ bất tỉnh để chạy tới Lạc Các gặp Tuần Lạc, còn đa số thời gian là dựa vào khinh công thám thính phủ Nam Chiêu Hầu, bề ngoài phủ Nam Chiêu Hầu có vẻ bình yên, nhưng Tô Lạc Tuyết vẫn có thể nhận ra điểm bất thường.

Trong phủ Nam Chiêu Hầu có mật viện, còn có trọng binh canh giữ nghiêm ngặt, người thường không thể tự do ra vào. Nàng chỉ đành dùng bồ câu đưa mật báo tới Lạc Thành cho Đế hậu.

Ngược lại, Tử Vũ không hề phát hiện ra những hành động bất thường của nàng, lần nào cũng ngủ một mạch tới sáng. Còn Tuần Lạc, hắn chưa bao giờ hỏi lý do nàng luôn thoát ẩn thoát hiện trong Hầu phủ.

Thật ra nàng đã từng nghĩ, nếu Tuần Lạc hỏi nàng, nàng có nên nói thật không? Danh hiệu Đại thiếu phu nhân của nàng cũng chỉ là hữu danh vô thực, quan hệ giữa Tô gia và Tuần gia ngày càng căng thẳng. Nếu có ngày Tuần gia trở mặt, Tô Lạc Tuyết nàng sẽ là người hy sinh đầu tiên.

Điều Tô Lạc Tuyết lo lắng xảy ra rất nhanh, ngày ngày mười tám tháng hai cùng năm, Hoàn Thành truyền mật báo, man di Khang quốc đã tập hợp được hơn tám vạn đại quân muốn đánh Hoàn Thành, tuy Khang quốc chỉ là một quốc gia nhỏ, nhưng nhân khẩu tới hơn trăm vạn, dân sinh giàu có, đông đúc, thực lực không thể khinh thường.

Hoàn Thành là cửa ải biên cương trọng yếu, nếu Hoàn Thành bị công phá, thành trì có nguy cơ kế tiếp chính là Tấn Thành, sau đó tới Đồng Thành. Người gặp nguy cơ hiện nay không phải triều đình, mà chính là Tuần gia đứng đầu Tam đại thế phiệt.

Sau khi biết được tin này, Tuần Viễn đã sai người truyền tin cấp báo tới Lạc Thành, yêu cầu Đế Quân phái binh trợ giúp. Ba ngày sau, Đế Quân hạ chỉ phong Tuần Viễn làm Binh Mã đại nguyên soái, lãnh binh chinh phạt Khang quốc. Nhưng trong thánh chỉ, lại không nhắc tới việc phái binh cho Tuần Viễn.

Trong thư phòng, Tuần Dạ nắm chặt thánh chỉ, tức giận nhìn đáng vẻ mặt mỗi của phụ thân: “Lệnh cho phụ thân làm Binh Mã đại nguyên soái, lại không phái binh cho chúng ta, Đế quân bảo Tuần gia chúng ta chiến đấu bằng cách nào?”

Tuần Viễn khẽ day trán, nặng nề buông tiếng thở dài: “Là Đế hậu. Trong thánh chỉ không nhắc tới chuyện phái binh, là muốn Hầu phủ tự xuất binh mã của mình ra chinh phạt, dù chúng ta nắm trong tay mười vạn binh mã, nhưng dù thắng hay thua cũng sẽ bị tổn hại. Huống chi, việc Khang quốc tấn công Hoàn Thành, có gì đó xảo trá ở đây.”

Tuần Dạ nặng nề ném thánh chỉ xuống đất, lạnh nhạt nói: “Chỉ e bà ta muốn nhân dịp này tiêu trừ thực lực Tuần gia thôi.” Hắn khẽ lắc đầu: “Đế hậu đúng là một người phụ nữ đầy thủ đoạn, một mũi tên hạ ba con chim.”

“Ba con chim?” Tuần Viễn không hiểu.

“Khang quốc giao tranh với Tuần gia, tổn hại binh lực quân ta là một. Bà ta muốn dùng Khang quốc để thăm dò thực lực của Tuần gia, nếu chúng ta ỷ thế thực lực, Khang quốc sẽ chiếm lấy Hoàn Thành, Hoàn Thành thất thủ sẽ tới Tấn Thành, có ai không biết Tấn Thành là đất của Tuần gia, mất đi Tấn Thành, Đồng Thành sẽ gặp nguy hiểm, đây là điều thứ hai.”

Nghe thế, Tuần Viễn lập tức hỏi: “Vậy điều thứ ba là gì?”

“Chính là người đứng sau Hoàn Thành.”

Một câu của Tuần Dạ làm Tuần Viễn ngẩn người, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Không ngờ, chuyện này cũng bị nàng phát hiện ra.”

“Phụ thân nghĩ Đế hậu vẫn còn là Tô Tường Vi năm đó sao? Tên đã lên cung không thể không bắn, phụ thân vẫn còn ở đó mà do dự!” Giọng nói đầy áp bức của Tuần Dạ khiến bàn tay Tuần Viễn khẽ run lên.

Tuần Viễn không sợ, mà ông không đành lòng, hẳn không muốn đối đầu trực diện với Đế hậu. . . .

Tuần Viễn hít sâu một hơi, nặng nề nói: “Được, nếu đã như vậy, trận Hoàn Thành này sẽ do Tuần gia xuất binh.”

“Vây con. . . .” Tuần Dạ chưa kịp nói đã bị Tuần Viễn ngắt lời: “Trận Hoàn Thành, phụ thân sẽ mang Tuần Lạc đi.”

Tuần Dạ giật mình: “Phụ thân?”

“Hoàn Thành, người không được đi.”

“Trận chiến lần này không phải trò đùa!”

“Vì đó không phải trò đùa nên người càng không được đi, Dạ nhi, người biết nguyên nhân mà.” Tuần Viễn kiên quyết nói.

Tuần Dạ cất tiếng cười châm chọc nhìn Tuần Viễn, ánh mắt khẽ toát lên hận ý, chỉ có thể phẩy tay áo bỏ đi.

Thời tiết phương Bắc không thể so sánh với phương Nam, dù đã tới tháng ba, băng tuyết vẫn bao phủ khắp nơi, trong đêm gió rét đó, Tuần Viễn không kịp mặc áo choàng đã lệnh cho tâm phúc tới thương nghị, đồng thời sai người báo cho Tuần Lạc, lần này ông sẽ dẫn hắn tới Hoàn Thành.

Tin tức lan truyền rất nhanh, dù đêm đã khuya mà đám hạ nhân vẫn nghị luận âm ỹ, nghĩ tới chuyện nhị thiếu gia theo Hầu gia xuất chinh, cả chuyện đại thiếu với Hoàn Thành, trong lòng không khỏi tiếc hận.

Đêm hôm ấy, cả Hầu phủ rực rỡ ánh đèn, Tuần Viễn triệu tập hơn mười viên tướng vào trong thư phòng, bao gồm cả Tuần Dạ, Tuần Lạc, nghị luận suốt cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, Tuần Viễn mang theo sáu vạn đại quân xuất chinh, bốn vạn quân còn lại trấn giữ Đồng Thành, có thể điều động bất kỳ lúc nào.

Khi đại quân hùng dũng rời khỏi Đồng Thành, chưa đầy một canh giờ sau, trong Thính Tuyết Hiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, Tử Vũ vội vàng chạy tới Dạ Các bẩm báo: “Đại thiếu gia. Đại thiếu gia, Đại thiếu phu nhân mất tích rồi!”

“Mất tích?” Ngược với dáng vẻ hốt hoảng của Tử Vũ, Tuần Dạ lại tỏ ra tỉnh táo vô cùng: “Một cô nương nhu nhược, sao có thể mất tích?”

“Có phải bị tặc nhân bắt cóc.” Tử Vũ suy đoán.

Tuần Dạ nhìn Tử Vũ, cất giọng giễu cợt: “Tặc nhân? Sợ là công phu Tô Lạc Tuyết không tệ, người không biết quỷ không hay trốn đi.”

Tử Vũ ngây ngốc nhìn Tuần Dạ: “Công phu? Không thể nào, nô tỳ luôn theo sát cô ấy như hình với bóng.”

“Đủ rồi! Tô Lạc Tuyết không đáng để bận tâm tới, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn cần làm. Người mau chuẩn bị theo ta rời khỏi phủ.”

“Dạ, đại thiếu gia.” Tử Vũ không dám hỏi thêm, lập tức lui ra.

Quân đội hùng dũng đi qua cánh đồng hoang vu phủ đầy tuyết, vó ngựa đi tới đâu, trời rung đất chuyển tới đó.

Hành quân suốt hai ngày hai đêm, đại quân đã đặt chân tới Hoàn Thành, cửa thành đóng chặt, xung quanh tràn ngập mùi thuốc súng, thi thể vất vưởng khắp nơi, có thể tưởng tượng, trước đây không lâu, nơi này từng trải qua một cuộc ác chiến, các binh sĩ Hoàn Thành đã liều chết chống cự, chờ quân Tuần gia tới.

Tướng thủ thành vừa thấy đại quân tới, lập tức hưng phấn gào thét: “Mau mở cửa thành, Tuần gia quân tới cứu chúng ta! Mau mở cửa thành, Hoàn Thành được cứu rồi. . . .”

Giọng nói khàn khàn âm vang khắp thành, những tướng sĩ bị thương, mệt mỏi liền khôi phục tinh thần nhìn xuống dưới. Khi thấy Tuần gia quân, bọn họ có thể nhìn thấy hy vọng trong mắt nhau.

Bảy vạn đại quân tiến vào Hoàn Thành, Tuần Viên liền dẫn mấy viên tướng đi lên tường thành, hô to: “Thành chủ Hoàn Thành đang ở đâu, mau ra đây gặp mặt.”

Tướng thủ thành lập tức chạy tới, quỳ xuống: “Hầu Gia, Mã Nguyên soái bị thương rất nặng, hiện giờ đang hôn mê bất tỉnh.”

“Vậy người kể lại tỉ mỉ tình hình Hoàn Thành cho ta.” Tuần Viên dẫn viên tướng kia tới một góc an tĩnh, cách xa Tuần Lạc với mấy viên tướng còn lại.

“Tuần gia quân tới rồi sao.” Giọng nói ngông cuồng không chút kiềm chế vang lên, hấp dẫn ánh mắt mọi người, chỉ thấy một nam nhân trẻ tuổi mặc trang phục màu tím thần nhiên bước trên tường thành, dù là nơi chiến trường bụi bặm, đầy hơi thuốc súng cũng không che giấu được khí chất quý tộc trên người hắn.

Tướng mạo không thể coi là tuấn mỹ vô song, khí chất còn có phần âm nhu, chỉ có nụ cười nửa miệng hàm chứa sự kiêu ngạo khiến người khác khó thể rời mắt.

“Hoa thiếu.” Tuần Lạc hô lớn, mấy tướng lĩnh đi cạnh lập tức biết được thân phận người mới tới.

Bước lại gần, ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào gã nô bộc có vóc người nhỏ nhắn đứng cạnh Tuần Lạc, dường như nhớ tới chuyện gì, hắn kinh ngạc kêu lên: “Tô. . . .” Còn chưa kịp nói xong, Tuần Lạc đã khéo léo tiếp lời hắn: “Đây là Tô Tam, là nô bộc của ta.”

Tô Lạc Tuyết kinh ngạc nhìn nam nhân mặc áo tím kia, nàng có cảm giác hắn biết nàng, vừa rồi, câu hắn muốn nói chính là “Tô Lạc Tuyết”. Nhưng nàng có thể khẳng định, nàng chưa từng gặp qua nam nhân này.

Nghe Tuần Lạc gọi hắn là “Hoa thiếu”, chắc đây chính là phú hào nổi danh thiên hạ, Hoa Tu.

Người từng cự tuyệt hôn ước với nàng, Hoa Tu!

“Giới thiệu với mấy vị Tướng quân, vị này chính là Hoa Tu Hoàn Thành.” Tuần Lạc nói.

“Hoa thiếu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!” Mấy tướng sĩ ôm quyền chào hỏi.

Hoa Tu thần nhiên gật đầu xem như đáp lễ, sau đó mới hỏi: “Hầu Gia đâu?”

“Hầu Gia đang đi tra xét tình hình, xem ra Hoàn Thành sẽ phải trải qua một cuộc ác chiến.” Một vị tướng cảm khái, từ trong giọng điệu của hắn có thể nhận ra nét sầu lo.

Hoa Tu lại tỏ ra tự tin, hoàn toàn không buồn nhìn tình cảnh Hoàn Thành ngàn cân treo sợi tóc: “Hươu chết vào tay ai vẫn chưa biết được.” Dứt lời, hắn liền đi lướt qua bọn họ, hướng về phía Tuần Viên.

Tô Lạc Tuyết nhìn theo bóng dáng Hoa Tu, thì ra Hoa Tu còn trẻ như vậy. Dù được kế thừa tài sản của phụ thân, nhưng có thể giữ chắc gia tài bạc vạn nhiều năm như vậy, cũng không thể là người đơn giản.

“Trông hắn có đẹp không?”

Tuần Lạc cúi đầu hỏi, lúc này, Tô Lạc Tuyết mới thu hồi tầm mắt, nghiêng đầu nhìn Tuần Lạc: “Không, ta chỉ bất ngờ, tuổi còn trẻ đã xây dựng được một cơ nghiệp vững chắc như vậy.”

“Thứ người không ngờ tới còn rất nhiều.” Câu nói hàm chứa sự ám chỉ, Tô Lạc Tuyết kinh ngạc, vội vàng tới: “Còn chuyện gì nữa?”

“Không cần vội, sau này ngươi sẽ biết.”

“Giả thần giả quỷ.” Tô Lạc Tuyết lẩm bẩm, sau khi lờm nguýt Tuần Lạc liền đưa mắt nhìn Tuần Viên đang nói chuyện với Hoa Tu, nàng có cảm giác, lần đầu gặp mặt Hoa Tu có điểm gì đó kỳ quái.

Chỉ là nàng không hối hận đã đi theo Tuần Lạc tới vùng đất Hoàn Thành đầy nguy hiểm này, kể ra cũng khéo, ngay đêm Tuần Viên sai người tới thông báo với Tuần Lạc, cũng đúng lúc nàng và Tuần Lạc đang

ngồi ngắm trăng ngâm thi, Tuần Lạc hỏi nàng có gan theo hắn tới Hoàn Thành không. Dĩ nhiên, dựa vào tính cách bướng bỉnh của nàng, nàng không thể nói mình không dám, nàng chỉ có thể đồng ý đi theo hắn.

Nàng đã từng nghĩ qua, nếu Tử Vũ không thấy nàng, tất nhiên sẽ tới chỗ Tuần Dạ bẩm báo, nhưng Tuần Dạ sao còn tâm trí cho người đi tìm nàng. Đợi hòa giải nguy cơ lần này, nàng sẽ dùng thân phận chân thật xuất hiện trước mặt bọn họ.

Gió lạnh gào thét trên tường thành, Tuần Viễn và Hoa Tu vẫn không ngừng bàn bạc chuyện gì đó.

Nam Chiêu Hầu là gia tộc đứng đầu Tam đại thế phiệt, khống chế Đồng Thành, Tấn Thành, Quan thành, cả ba thành này đều có tâm phúc và binh lực của ông ta. Cô cô từng đưa nàng xem danh sách tâm phúc và nơi phân bố binh mã của Nam Chiêu Hầu, nhưng những tình báo kia hoàn toàn không đề cập tới quan hệ giữa Nam Chiêu Hầu và Hoa Tu.

Nhưng hôm nay, nhìn Hoa Tu và Nam Chiêu Hầu trò chuyện với nhau như bằng hữu lâu ngày không gặp, chẳng lẽ tình báo có vấn đề, hay là Hoa Tu bí mật qua lại với Nam Chiêu Hầu, lừa gạt tất cả mật thám nằm vùng trong Đồng Thành.

Nếu sự thật là như vậy, phải nói bọn họ đã che giấu quá giỏi, cũng giống hôm Nguyên Dực liên thủ với Tuần Dạ. Phủ Nam Chiêu Hầu liên thủ với Hoa Tu, Tân Vương, việc này đã đặt Tô gia vào nguy cơ sớm tới!

Một cơn gió đột ngột thổi qua khiến nàng lạnh run lên.

Một dự cảm xấu len lỏi trong trái tim, nàng nghĩ cuộc chiến Hoàn Thành lần này không phải chuyện đùa, chỉ từ việc triều đình phái binh cho Tuần gia có thể thấy, Đế hậu đang đề phòng Tuần gia, nhưng Đế Quân cũng mặc cho Đế hậu làm như vậy sao?

Ước chừng qua nửa canh giờ sau, hai người mới sánh vai đi về phía này.

“Mấy canh giờ trước, Hoàn Thành liệu chết chống cự Khang quốc khiến binh sĩ của bọn họ đủ mệt mỏi rồi, giờ có thêm Tuần gia quân trợ giúp, chắc chắn bọn họ sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chúng ta đã hành quân suốt hai ngày, tất cả mọi người mau tranh thủ nghỉ ngơi, chuẩn bị nghênh chiến với Khang quốc.” Trong mắt Tuần Viễn toát lên vẻ kiên định, quyết tâm tử chiến.

Hoa Tu chấp tay, đưa mắt nhìn qua các vị tướng sĩ: “Mời các vị đi giá tới Hoa phủ nghỉ ngơi.”

“Làm phiền Hoa thiếu rồi.”

Hoa Tu cười cười, dẫn theo bọn họ trở về Hoa phủ.

Tô Lạc Tuyết vừa đi vừa lặng lẽ kéo tay áo Tuần Lạc.

Tuần Lạc nghiêng đầu nhìn nàng, nàng liền thì thầm hỏi hắn: “Hoa Tu quen biết với Hầu gia sao?”

“Không rõ lắm.”

Không có được đáp án mong muốn, Tô Lạc Tuyết xịu mặt xuống.

Tuần Lạc cười nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng, khẽ thở dài thành tiếng: “Ta chỉ biết ý trung nhân của đại ca ở trong Hoàn Thành.”

Tô Lạc Tuyết dừng bước, ý trung nhân của Tuần Dạ?

Đến khi tỉnh táo lại, nàng vội vàng đuổi theo Tuần Lạc, hưng phấn hỏi: “Người máu lạnh như đại thiếu gia cũng có ý trung nhân sao? Mau nói cho ta biết. . . .”

Tuần Lạc nhún mày cười: “Muốn biết sao?”

Tô Lạc Tuyết gật đầu như già tở.

“Nhìn người kia.” Tuần Lạc cười cợt nhả, Tô Lạc Tuyết tức giận giương mắt nhìn hắn, trong lòng thầm mắng: hồ ly giảo hoạt.

“Thật ra ta cũng không quan tâm lắm.” Tô Lạc Tuyết hừ lạnh, suốt dọc đi im lặng không nói.

Đêm lạnh, tiếng gió rít gầm giữ, còn lạnh hơn Đồng Thành rất nhiều.

Dù Hoa phủ có trắng lẹ như hoàng cung cũng không tránh được màn đêm lạnh lẽo, thê lương. Dưới ánh đèn u ám, Tô Lạc Tuyết trong trang phục nô bộc đang tắt bật trong phòng bếp Hoa phủ, một canh giờ trôi qua, nàng cẩn thận bưng một chén canh nóng hổi, đi tới gõ cửa.

“Vào đi.”

Giọng nói uể oải trong phòng truyền ra, nàng lập tức đẩy cửa bước vào, trên mặt tràn đầy nét cười: “Nhị thiếu gia, ăn canh đi.”

Tuần Lạc mặc quần áo ngủ nhìn bóng dáng nhỏ bé kia bước vào phòng, trên mặt thoáng hiện lên vẻ nghi ngờ, như là nghĩ tới chuyện gì, hắn vừa lắc đầu vừa cười bất đắc dĩ.

“Canh gà hầm sơn tra.” Tô Lạc Tuyết đặt chén canh vẫn còn nóng hổi lên bàn: “Là canh đại bổ, ta đã hầm hơn một canh giờ.”

Nhìn gương mặt trắng trẻo của nàng nhuốm đầy vết tro, nhếch nhác như một con mèo tam thể, Tuần Lạc bật cười: “Tự mình hầm canh cho ta sao? Người cũng thật có lòng.” Hắn ngồi xuống ghế, múc một muỗng canh đưa vào miệng, chỉ hơi nhú mảy rồi nuốt canh xuống.

“Nhị thiếu gia, ta đối với người có tốt không?” Tô Lạc Tuyết ngồi xuống vị trí đối diện, chống cằm nhìn Tuần Lạc.

“Không tệ.”

“Vậy người nói cho ta biết, cô nương đại thiếu gia thích là ai!”

“Đang không biết sao người lại tốt bụng hầm canh cho ta, thì ra chỉ muốn biết ý trung nhân của đại ca là ai, xem ra người rất quan tâm tới đại ca ta.”

“Làm một phần tử của Hầu phủ, biết rõ ràng cũng tránh được việc phao tin đồn nhảm.” Tô Lạc Tuyết danh chính ngôn thuận nói.

“Nếu người muốn biết như vậy, ta sẽ kể cho người. Chỉ là, tối nào cũng phải hầm canh mang tới cho ta.”

Tô Lạc Tuyết nhìn hắn: “Một cái tên thôi mà, có cần thét giá cao thế không?” Lẩm bẩm một hồi, nàng mới cười nói: “Đồng ý.”

Thấy nàng đáp ứng nhanh như vậy, Tuần Lạc chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, nàng dễ tin người vậy sao?

“Nhìn gì thế, mau nói cho ta nghe đi.” Tô Lạc Tuyết thúc giục hắn.

“Mỗi lần chinh chiến trước đây, phụ thân luôn dẫn đại ca theo, nhưng trận Hoàn Thành này lại để huynh ấy ở nhà, người có biết tại sao không?”

Tô Lạc Tuyết trầm tư suy đoán: “Chẳng lẽ ý trung nhân của Tuần Dạ ở Hoàn Thành?”

“Thông minh.” Tuần Lạc cười tán thưởng.

Tô Lạc Tuyết ngậy người nhìn nụ cười của Tuần Lạc, trong lòng thầm cảm thán: yêu nghiệt à yêu nghiệt, chỉ cười một cái thôi đã đẹp như vậy!

“Chính vì ý trung nhân của hắn ở Hoàn Thành, phụ thân sợ hắn bị tình cảm nhi nữ ràng buộc.”

Ánh mắt nàng trở nên u ám: “Nói như vậy, . . . đại thiếu phu nhân đã chia rẽ một đôi uyên ương.”

“Có phải uyên ương không thì ta không rõ lắm, ta chỉ biết gia tộc nào cũng có quá nhiều âm mưu, tình cảm cũng chỉ vật hy sinh cho quyền lực thôi. Kể cả Tô tiểu thư gả vào Tuần gia.” Tuần Lạc thần nhiên nói, chỉ là ánh mắt khẽ toát lên vẻ lạnh lẽo: “Người từng hỏi ta phụ thân có quen biết với Hoa Tu không, ta thật sự không biết. Ta chỉ biết, ý trung nhân của đại ca chính là thân muội muội của Hoa Tu, tên là Hoa Tuyết.”

Tay chân Tô Lạc Tuyết như chết lạng, kinh ngạc nhìn về phía Tuần Lạc, trong đầu rối loạn với biết bao suy nghĩ.

Người Tuần Dạ thích là Hoa Tuyết, như vậy thì có thể xác định, quan hệ giữa Tuần gia và Hoa gia thật sự rất tốt.

Đế hậu ép gả nàng cho Tuần Dã, Tuần Dã không thể cự hôn, chỉ có thể nhẫn nại tiếp nhận.

Tất cả đều là âm mưu của Tuần gia, bọn họ không dám cự hôn, nếu để lộ việc Tuần Dã thích Hoa Tuyết, cả Đế hậu và Đế Quân sẽ không cho phép mối liên hôn giữa hai đại thế gia này, đến cuối cùng, người gặp nạn chỉ có Tuần gia.

Điều này cũng có thể giải thích vì sao Tuần Dã phải mạo hiểm cướp dâu giết người, hẳn không muốn thành thân với nàng, cũng không muốn phụ lòng Hoa Tuyết.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn nghĩ tới đại cục mà thành thân với nàng.

Nghĩ tới đây, Tô Lạc Tuyết cười tự giễu, chắc hẳn Tuần Dã phải hận nàng tới thấu xương.

Nếu Tuần gia trở mặt với Tô gia, người đầu tiên phải chết chính là Tô Lạc Tuyết nàng.

“Sao vẻ mặt của ngươi khó coi vậy?” Tuần Lạc cắt đứt suy nghĩ của nàng.

“Không có gì, ta thấy hơi mệt, nhị thiếu gia nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải chinh chiến nữa.” Tô Lạc Tuyết cũng không chờ hắn nói thêm câu nào đã đứng dậy, đẩy cửa bước ra ngoài.

Gió bên ngoài lạnh tới cắt da cắt thịt, nhưng dường như nàng không cảm giác được điều đó, cứ mơ hồ đi hết dãy hành lang dài, bóng nàng chiếu xuống mặt đất. Nàng đi, cái bóng dưới đất cũng đi.

Câu nói của Tuần Lạc không ngừng quanh quẩn bên tai “Tình cảm cũng chỉ là vật hy sinh cho quyền lực thôi”, bất chợt, thù hận của nàng đối với Tuần Dã phai nhạt rất nhiều, nếu nói hắn có lỗi khi bày kế sát hại nàng, Đế hậu cũng có lỗi khi ép gả nàng để củng cố quyền lực. Vì sao nàng phải vì củng cố quyền lực của người khác mà tự hủy diệt hạnh phúc của mình, nàng không muốn gánh trách nhiệm nặng nề này, nàng chỉ muốn gả cho người nàng yêu, trải qua một đời bình an.

“Vì ta mang họ Tô, nên ngay cả người ta thích nhất cũng muốn giết ta. Vậy tình cảm bao nhiêu năm qua của ta được tính là cái gì?” Nàng thì thầm nói, cảm giác chua xót dâng lên làm viền mắt ửng đỏ.

Rạng sáng hôm sau Tô Lạc Tuyết đã tỉnh lại, nàng dụi đôi mắt nhập nhèm đẩy cửa sổ ra, xung quanh một màn trắng xóa, thì ra đêm qua có tuyết rơi. Nhưng nàng không có tâm trạng nhìn ngắm, nàng nghĩ tới cuộc chiến sắp xảy ra. Thế nhưng cả đêm nay không có tin tức nào truyền tới, Hoa phủ cũng an tĩnh khác thường, giống như tất cả đang chìm trong giấc ngủ say.

Nàng cảm thấy nghi ngờ, trận chiến này có cần đánh nữa không.

Nàng lấy trong túi áo ra phong thư viết đêm qua, bên trong thư là tất cả động tĩnh của Tuần gia quân, bao gồm cả tin Hoa Tu và Tuần gia có quen biết, chuẩn bị dùng bồ câu đưa tin cho Đế hậu.

Nhưng nàng lại thấy do dự, nàng đã do dự cả đêm qua, rốt cuộc có nên gửi lá thư này đi không, nếu truyền ra, Đế hậu sẽ xử lý chuyện này như thế nào. Nếu dựa vào bức thư này mà Tuần Viên bị triệu về Lạc Thành, Hoàn Thành biết chống đỡ Khang quốc như thế nào. Nếu Hoàn Thành bị công phá, dân chúng trong thành phải làm thế nào, người man di là tộc người vô cùng tàn nhẫn, những cụ già, trẻ thơ kia, chẳng lẽ phải để bọn họ trở thành vong hồn dưới đao Khang quốc?

Nàng nắm chặt lấy bức thư, do dự chưa quyết.

Đúng lúc này, dựa vào nhĩ lực nhạy bén, nàng mơ hồ nghe được tiếng động từ sân sau truyền tới, trong không gian yên tĩnh trở nên rõ ràng vô cùng.

Nàng lập tức thu lại bức thư, kéo lại áo choàng bước trên lớp tuyết dày, càng tới gần, tiếng nói chuyện càng thêm rõ ràng.

“Là thắng hay bại đều dựa vào ý niệm, nếu ngài cứ lo sợ Đế hậu như vậy, dân chúng Hoàn Thành biết làm thế nào.” Là giọng của Hoa Tu.

“Thời cơ vẫn chưa tới, Đế hậu đang muốn thăm dò thực lực của chúng ta, nếu đánh thắng trận này, không chỉ khiến thực lực của ta bại lộ, mà binh lực của ta cũng bị tổn thất.” Nghe những lời của Tuần Viên, có thể thấy ông đang tranh chấp với Hoa Tu.

“Nam Chiêu Hầu, sao ngài phản lại Tô gia!” Hoa Tu cao giọng nói.

“Đế hậu mê hoặc giang sơn, môn sinh Tô gia chó cậy gần nhà, lấn áp dân chúng.” Tuần Viễn khẽ nói.

“Chính vì vậy, Hoa Tu ta mới dùng tài lực trợ giúp Tuần gia phản lại Tô hậu. Hiện nay, Đế Quân đã bị Tô hậu khống chế, giao cả giang sơn cho bà ta, trong triều đình, bà ta muốn làm gì thì làm, còn dùng cả Hoàn Thành để thăm dò ông, thế mà ngài...vì muốn che giấu thực lực mà hy sinh cả Hoàn Thành. Nếu Hoàn Thành là vật Đế hậu đem ra đặt cược, phải hy sinh cả Hoàn Thành có đáng giá không!” Câu nào của Hoa Tu cũng đầy vẻ kích động, sắc bén.

Tuần Viễn trầm mặc, không gian bằng tuyết bao phủ càng thêm nặng nề.

Tô Lạc Tuyết vô thức nắm chặt bàn tay, cẩn thận nấp sau một khúc ngoặt, nàng khẽ thở ra một hơi. Giờ phút này, nàng không còn là con cháu Tô gia nữa, nàng chỉ là một người sống trong Hoàn Thành, nàng có thể cảm nhận được bầu không khí nước sôi lửa bỏng và gương mặt bất an của dân chúng.

“Hoàn Thành là vùng đất ở biên cương, nếu Hoàn Thành bị Khang quốc chiếm lĩnh, dân chúng trong thành biết phải làm thế nào, nếu Hầu Gia lui binh, lương tâm của ngài không cảm thấy áy náy sao.”

Câu nói của Tô Lạc Tuyết khiến cả hai người giật mình, nhìn thấy người mới tới là nàng, trong mắt Hoa Tu lóe lên vẻ cảnh giác.

“Mong Hầu gia hãy vì những người dân sống trong Hoàn Thành mà suy nghĩ cho kỹ.” Nàng làm như không nhìn thấy ánh mắt sắc bén của bọn họ, đi thẳng tới trước mặt Tuần Viễn khẩn cầu.

Tuần Viễn cười lạnh: “Không ngờ bên cạnh Tuần Lạc còn có một thuộc hạ cao cường, nghe lên lâu như vậy mà ta không phát hiện ra.”

“Cả một tên nô bộc còn hiểu được đạo lý này, sao Hầu gia cứ cố chấp không hiểu, giữ hay bỏ là quyết định của ngài.” Lúc này Hoa Tu đã bình tĩnh lại, lạnh lùng nhìn Tuần Viễn, ép buộc ông đưa ra câu trả lời chắc chắn.

Tuần Viễn mệt mỏi phát tay, cười tự giễu: “Cũng được, cũng được.” Dứt lời, liền quay lưng bỏ đi.

Nhìn bóng dáng Tuần Viễn đi càng lúc càng xa, trong màn tuyết rơi chỉ còn lại hai người Hoa Tu và Tô Lạc Tuyết, những cơn gió không ngừng thổi qua làm tung bay tà áo của bọn họ.

“Người có biết chúng ta đang bàn chuyện cơ mật không, đã nghe lên còn dám chạy ra phát biểu, người không sợ.” Hoa Tu nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, im lặng không nói thêm gì nữa.

“Nếu sợ, ta đã không chạy ra nói chuyện.” Trong ánh mắt kiên định thoáng xuất hiện vẻ tự trách, nàng tự trách những lời mình vừa nói, nàng là người của Tô gia, dù nàng có hận cô cô phá hủy hạnh phúc của nàng cũng không nên chạy ra ngoài nói lung tung. Nhưng, nàng cũng không thể vì bản thân mang họ Tô mà trở mặt nhìn dân chúng Hoàn Thành gặp nạn. Mà thực tế, nàng có nói thêm mấy câu cũng không thay đổi được gì. . . .

“Người thật đặc biệt.” Hoa Tu khẽ vỗ vai nàng, việc này làm Tô Lạc Tuyết sợ hết hồn, nàng nghĩ Hoa Tu muốn hạ sát thủ nên hất tay hẩn, lùi về phía sau ba bước.

Nhìn thấy phản ứng của nàng, Hoa Tu bật cười thành tiếng, tiếng cười vui vẻ vang khắp hậu viện.

“Có chuyện gì mà ca ca cười vui vẻ như vậy.” Một giọng nói dịu dàng truyền tới, chỉ thấy một cô nương mặc áo trắng bước đi trên tuyết, búi tóc Lưu Tô bị gió thổi tung bay chập chờn càng tôn lên vẻ phong tình, dáng người cao gầy và khí chất xuất chúng khiến người ta vừa nhìn đã khó rời mắt.

Tô Lạc Tuyết ngây người, khi còn ở Lạc Thành nàng đã từng gặp qua không ít mỹ nữ, nhưng vẻ đẹp thùy mị, tao nhã như Hoa Tuyết vẫn là lần đầu nhìn thấy.

“Tuyết Nhi, sao dậy sớm như vậy.” Hoa Tu thôi cười, quay lại cất giọng sủng nịnh với muội muội.

Nghe Hoa Tu nói vậy, Tô Lạc Tuyết mới có phản ứng, thì ra cô nương đẹp như tiên nữ trước mắt này chính là Hoa Tuyết, ý trung nhân của phu quân nàng. Cũng chỉ có cô nương quốc sắc thiên hương như vậy mới có thể làm ột tên máu lạnh vô tình như Tuần Dạ rung động.

“Nghe hạ nhân nói Hoàn Thành sắp đại chiến với Khang quốc, muội ngủ không được.”

“Muội cứ yên tâm mà ngủ, dù trời có sập, Hoa phủ chúng ta cũng không gặp nguy hiểm. Huống chi. . . . lần này Hầu Gia cũng không mang Tuần Dạ xuất chinh, muội đừng hy vọng vào hấn nữa, hấn đã là người có phu nhân rồi.”

Ánh mắt Hoa Tuyết trở nên ảm đạm, nhưng vẫn cố cười nói: “Có phu nhân vẫn có thể nạp thiếp.”

Tô Lạc Tuyết không muốn nghe tiếp câu chuyện nữa, dù nàng không yêu Tuần Dạ, nhưng nghe Hoa Tuyết nói như vậy nàng vẫn thấy bận lòng, chỉ biết im lặng rời đi.

Tuyết bay tán loạn mang theo mùi thuốc súng và chiến tranh loạn lạc.

Ngày thứ ba ở Hoàn Thành, Tô Lạc Tuyết và Tuần Lạc treo lên tường thành, dù mấy hôm nay Khang quốc không có động tĩnh, nhưng vẫn khiến dân chúng trong thành bất an, lo lắng. Ngay cả Tuần gia quân cũng lên tiếng đòi đánh thẳng vào quân doanh Khang quốc, chặt lấy thủ cấp chủ soái.

Tuần Viễn khuyên các tướng sĩ bình tĩnh, không được nóng vội, Khang quốc không tấn công Hoàn Thành, trong việc này nhất định có bẫy, nếu binh sĩ trong Hoàn Thành chủ động ra đánh cũng chưa chắc chiếm được thể thượng phong.

Còn hôm nay, phía ngoài cổng thành có mấy ngàn tên man di Khang quốc áp giải dân chúng bắt được ngoài cổng thành, bọn chúng diễu võ dương oai, thỉnh thoảng loại quơ quơ trường đao trong tay như muốn cắt cổ những người dân vô tội kia.

Trên tường thành, có rất nhiều binh lính nhìn thấy cảnh này mà xao động.

Trong lòng Tô Lạc Tuyết cũng tràn ngập sự tức giận: “Mấy tên man di Khang quốc kia muốn làm gì vậy.”

“Phép khích tướng.” Tuần Lạc trầm giọng nói. Đúng lúc này, viên tướng man di cười trên lưng ngựa cười ha ha: “Thì ra Tuần gia quân nổi danh thiên hạ cũng chỉ biết nấp ở trong thành, không buồn thương xót tới con dân của mình. Hôm nay, ta sẽ cho các người thấy bọn họ từ từ chết trước mặt các người.”

Vừa dứt lời, hấn đã rút trường đao, vung tay chém mạnh xuống làm một người chết thảm.

Máu tươi nổi bật trên nền tuyết trắng, cảnh tượng ghê rợn làm tâm mắt nàng trở nên mơ hồ: “Thật sự phải mặc kệ sự sống chết của bọn họ sao?”

“Trận chiến này, mục đích của chúng ta không phải chiến, mà là thủ.” Ánh mắt Tuần Lạc chăm chú nhìn vào thi thể người mới chết.

Ngay sau đó, đám man di dưới thành liên tục giết thêm năm người nữa, lần đầu nhìn cảnh chiến tranh tàn khốc, Tô Lạc Tuyết không dám xem tiếp, vừa định quay người tránh né thì lại rơi vào vòng tay của Tuần Lạc. Tô Lạc Tuyết muốn đẩy tay hấn ra, nhưng Tuần Lạc giữ rất chặt, hoàn toàn không có ý nhượng bộ.

“Đừng trốn tránh, cái chết của bọn họ là do Đế hậu không chịu phái binh. Đến một ngày nào đó, ta sẽ khiến Tô gia nợ máu phải trả bằng máu.” Giọng nói của Tuần Lạc lạnh lẽo tới cực điểm.

Tô Lạc Tuyết bị hấn ép nhìn xuống cổng thành nhuộm đỏ máu tươi, cố gắng kìm nén những giọt nước tích tụ trong mắt, cố không cho chúng rơi xuống.

Tô gia đã tới mức bị thần người đều phẫn nộ thế này sao?

Khi nàng còn là Tô tam tiểu thư, những người biết thân phận của nàng đều nịnh bợ, lấy lòng. Dù nàng từng gây họa, có một lần suýt đốt cháy khách điểm lớn nhất Lạc Thành, nhưng khi chưởng quỹ kia biết họ nàng Tô lại không tỏ vẻ tức giận. Nàng chỉ nghĩ ông chủ khách điểm đó thật tốt bụng, chứ không biết quyền lực của Tô gia đã cao tới mức nào.

Mấy ngày ở Hoàn Thành, nàng đã nghe không ít lời oán hận của dân chúng với Tô gia, kể cả Tuần Lạc cũng nói, Tô gia nợ máu phải trả bằng máu.

Nếu Tuần Lạc biết, người trong lòng hấn là Tô tam tiểu thư hấn oán hận nhất, hấn sẽ làm như thế nào.

Đến cuối cùng, mấy trăm người dân bị giết ngoài cổng thành, không có một ai sống sót.

Tô Lạc Tuyết rất muốn nhảy xuống cứu người, dù chỉ có thể cứu được một người, nàng cũng không muốn nhìn bọn họ chết. Nhưng nàng không làm được.

Rốt cuộc Tuần Viễn đang mâu thuẫn tới mức nào, ông ta đóng chặt cửa thành, che giấu thực lực của Tuần gia quân. Dù sao, thủ thành mới là cách giảm thiểu thương vong của Tuần gia xuống mức thấp nhất.

Tuần Lạc nói với nàng, mâu thuẫn trong lòng Tuần Viễn không phải ông sợ đối đầu với Tô Hậu, ông chỉ không đành lòng. Hai mươi lăm năm trước, mối tình giữa Tuần Viễn và Tô Tường Vi là mối tình chấn động kinh thành, không ngờ nhân duyên đứt đoạn, Tuần Viễn bị ép thành thân với đại phu nhân, Tô Tường Vi vì trách nhiệm với Tô gia mà tiến cung trở thành Đế hậu. Trong thiên hạ có không ít người tiếc hận cho đoạn tình cảm này, hai người yêu nhau say đắm, không có ai tình nguyện rút kiếm ra trước.

Nàng nhìn chằm chằm vào ánh nến đang dao động, sau nhiều lần trầm tư, nàng quyết định vứt bỏ tất cả, lặng lẽ ra khỏi cửa.

Tô Lạc Tuyết một người một ngựa chạy như bay trong gió tuyết, trong đầu nàng lúc này chỉ có ánh mắt tuyệt vọng của những người dân chết trước cổng thành sáng nay.

Tuần gia quân ở trong thành, man di Khang quốc đóng trại cách thành mười dặm, dù có thể thủ thành, nhưng cũng sẽ đến một ngày dùng hết lương thảo, cổng Hoàn Thành không thể đóng chặt vĩnh viễn.

Nàng chỉ có thể đi đốt lương thảo của bọn họ.

Góp chút sức mọn, nàng mới có cảm giác mình đang chuộc tội cho Tô gia, an ủi những vong hồn chết oan kia.

Dù việc xâm nhập quân doanh Khang quốc rất nguy hiểm, nhưng nàng không sợ, đến hôm nay nàng đã không còn gì phải lưu luyến, nếu có thể chết vì quốc gia cũng là cái chết nặng tựa thái sơn rồi. Mà có lẽ, cái tên ghi trong sử ký không phải Tô Lạc Tuyết, mà là sự tích Tô Tam xâm nhập quân doanh đốt cháy kho lương quân địch, nhưng vậy cũng coi như tích thêm công đức cho Tô gia rồi.

Nghĩ tới đây, nàng vùng roi ngựa, chạy như bay trong đêm tối.

Hơn nửa canh giờ trôi qua, Tô Lạc Tuyết đã đặt chân tới quân doanh Khang quốc, nàng đem ngựa giấu vào một chỗ, lặng lẽ áp sát vào trong.

Lửa trại ở khu trung tâm rực sáng, ở cửa trại nào cũng có binh lính canh giữ, bốn cửa đông tây nam bắc đều có binh lính cầm trường thương tuần tra ban đêm, vô cùng nghiêm mật. Khả năng chạy vào trong trại xem xét không lớn, chỉ có thể kiếm một bộ quân phục, thừa cơ lẻn vào.

Nàng trốn tránh bên ngoài tầm nửa canh giờ, tay chân bắt đầu chết lạnh vì lạnh, nhưng nàng cố dựa vào ý chí kiên định, chăm chú quan sát.

Cuối cùng, nàng bắt gặp một tên lính uể oải, định lim dim chớp mắt một chút. Nàng khẽ đi tới đánh ngất hẳn rồi tháo khôi giáp mặc lên người, đồng thời kéo tên lính kia vào góc khuất.

Nàng thần nhiên cầm lấy trường thương đi theo đội ngũ tuần tra ban đêm, may mắn là không có ai chú ý tới nàng.

Vừa đi tuần tra, trong lòng nàng cũng thầm đoán xem lương thảo sẽ được đặt ở đâu.

Nhưng đi theo đội hình kia hơn một canh giờ, nàng vẫn chưa phát hiện được lương thảo giấu ở đâu, nhìn sắc trời thì khoảng hai canh giờ nữa là sáng, bọn họ sẽ phát hiện ra binh sĩ bị nàng đánh ngất. Nghĩ tới đây, nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng, ánh mắt do dự nhìn quanh, chợt thấy một bóng đen bay thoáng qua phía sau, nàng lập tức dừng bước quay người, vừa vặn bắt gặp một vật áo khuất sau trại bên trái.

Nàng lặng lẽ rời khỏi đội tuần tra, đi về chỗ bóng đen ẩn nấp. Đến khi bước vào trong lại phát hiện ở đây không có người.

Chẳng lẽ nàng nhìn nhầm sao? Đang định quay người thì có một cơn gió lạnh ập tới, nàng biết chiêu này đủ thâm độc để dẫn người ta vào chỗ chết. Nàng vội vàng úp người lên mặt đất, lăn vào vòng mới tránh được một chiêu trí mạng kia.

“Là người!” Trong giọng nói trầm thấp lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Nghe thấy giọng nói kia, Tô Lạc Tuyết mới đưa mắt nhìn kỹ người mới tới, nương theo ánh lửa mờ nhạt, người kia đúng là Tuần Dạ!

“Người theo ai tới đây?” Tuần Dạ kéo nàng lùi vào một góc né tránh ánh mắt những người khác.

“Ta tới một mình.” Tô Lạc Tuyết cẩn thận nép sát vào người Tuần Dạ, tránh để lộ tung tích.

“Lá gan người thật không nhỏ, dám một mình tới quân doanh Khang quốc.” Cũng không biết là khen hay trào phúng nàng.

“Người cũng vậy.” Nàng khê hừ.

“Nhưng hành sự lỗ mãng giống người chỉ tổ làm hỏng việc.”

“Hoàn Thành không chờ nổi nữa, ta không nghĩ được nhiều như vậy, ta chỉ muốn làm một chút chuyện giúp dân chúng Hoàn Thành.”

Tuần Dạ nghiêng đầu nhìn nàng, khóe môi khẽ nhếch lên thành đường cong chói mắt: “Đúng là một cô nương đầy khí thế, nhưng làm việc gì cũng cần phải động não.” Hắn đứng dậy, đồng thời ra hiệu bảo nàng đứng dậy theo: “Ta đã xâm nhập vào quân doanh từ ba ngày trước, cũng nắm bắt được một số tình hình khá quát.” Dứt lời, Tuần Dạ liền chỉ về một phía.

Tô Lạc Tuyết nhìn theo hướng hắn chỉ, ở đó có một cái trại rất lớn, xung quanh đều có trọng binh canh giữ, dù là người có công phu cao hơn nàng cũng không thể lại gần thiêu hủy lương thảo.

“Còn nghĩ là không có cơ hội, nhưng có thêm người, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.” Tuần Dạ nghiêng đầu nói mấy câu vào tai Tô Lạc Tuyết, chỉ thấy ánh mắt nàng bừng sáng, lập tức gật đầu.

“Chuyện tối nay có thể làm người mất mạng, người có sợ không?”

“Nếu ta nói ta mang theo tinh thần quyết tử tới đây, người có tin không?”

“Người chỉ là một cô nương thôi, sao phải như vậy?”

Tô Lạc Tuyết cười nói: “Nếu chúng ta có thể rút lui thành công, chỉ mong đại thiếu gia có thể hứa với ta một chuyện.”

Tuần Dạ nhún mày, nghi ngờ hỏi: “Chuyện gì?”

“Ta vẫn chưa nghĩ ra.”

Tuần Dạ nhìn ánh mắt đầy vẻ kiên định của nàng hồi lâu mới gật đầu đồng ý.

Hắn thật không dám ngờ, một cô nương dám đơn thân độc mã xông vào quân doanh của Khang quốc, phần khí phách này, e là cả nam nhân cũng không sánh được.

Quân doanh đang yên tĩnh chợt vang lên tiếng hô to: “Có thích khách, bảo vệ Nguyên soái!” Các tướng sĩ rối rít cầm trường thương lên, dù là các tướng sĩ đang ngủ say cũng quên mặc áo giáp chạy tới trại Nguyên soái.

Số người canh gác kho lương cũng giảm bớt một nửa, chỉ còn lại bốn tên lính canh giữ nơi này, Tuần Dạ thoát ẩn thoát hiện vòng ra phía sau, dao găm lướt qua lấy đi hai mạng người. Hai tên còn lại định mở miệng hét lớn, không ngờ Tuần Dạ dùng dao găm phi trúng tim một người, một người khác bị hắn dùng cánh tay rắn chắc bóp chết.

Sau đó, hắn cầm lấy ngọn đuốc gần đó, dùng sức ném vào kho.

Ở một chỗ khác, Tô Lạc Tuyết đang rơi vào thế nguy hiểm, sau khi xông vào ám sát Nguyên soái làm mọi thứ hỗn loạn. Nàng liền dùng khinh công trác tuyệt, vừa chạy trốn vừa hấp dẫn tầm mắt của toàn bộ binh sĩ.

Dọc đường đi, tất cả mọi người đều tâm niệm bắt giữ Tô Lạc Tuyết, không ai để ý tới kho lương đang bốc cháy.

“Mang cung tên tới.” Một viên tướng lạnh lùng lên tiếng, lập tức có người cầm mũi tên tới. Hắn kéo mạnh dây cung, ngắm bắn thẳng một đường vào vai nàng.

Hắn giương cung thêm lần nữa thì nghe tiếng người la lớn: “Không xong rồi, lương thảo bị cháy rồi. . . .”

Mọi người vừa nghe lương thảo bị cháy liền lâm vào trạng thái hỗn loạn, chẳng nghe thấy tiếng người hạ lệnh: “Các người ở lại bắt tên thích khách kia, các người đi theo ta tới kho lương dập lửa.”

Đám người kia đi chưa được bao lâu, có một bóng đen bay từ cửa sổ vào, ôm chặt lấy người bị thương rồi lao vút đi.

“Mau đuổi theo!” Cả đám người hô lớn, vội vàng đuổi theo.

Cảm giác đau đớn trên vai truyền tới làm Tô Lạc Tuyết toát mồ hôi lạnh, nàng tựa vào lòng Tuần Dạ, cảm nhận hắn đang dùng hết sức mình dẫn nàng tẩu thoát, còn cả một loạt tiếng bước chân đuổi theo phía sau.

Thì ra Tuần Dạ cũng không phải người vô tình, hắn hoàn toàn có đủ khả năng chạy trốn một mình, thế nhưng hắn lại tới cứu nàng.

Nàng rất muốn cười thành tiếng, Tuần Dạ à Tuần Dạ, nếu giờ ta nói cho người biết ta chính là Tô Lạc Tuyết, liệu người có vớt ta lại để đám man di đó róc xương lóc thịt ta.

“Đại thiếu gia!” Tử Vũ đã chuẩn bị sẵn hai con ngựa tiếp ứng hô to, khi thấy hắn đang ôm một người bị thương trong lòng thì hơi khựng lại, nhưng cô vẫn nhanh chóng rút trường kiếm ra xông lên yểm trợ cho bọn họ. Cho đến khi nhìn rõ người nằm trong lòng hắn, cô sững sốt mở to mắt: “Cô”

“Tử Vũ, người dìu nàng lên ngựa.” Lời chưa dứt, hắn đã ném nàng sang chỗ Tử Vũ, sau khi rút trường kiếm bên hông ra, hắn liền xông vào chém giết đám binh mã Khang quốc.

Tình hình khẩn cấp, Tử Vũ cũng không dám hỏi nhiều, cô đặt Tô Lạc Tuyết xuống rồi bước tới sát vai cùng Tuần Dạ giết địch.

Nằm nhìn Tử Vũ và Tuần Dạ vùng kiếm chém giết, sắc mặt Tô Lạc Tuyết đã tái nhợt không còn giọt máu nào, cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ, cuối cùng đã chìm vào một màn tăm tối.

8. Q.1 - Chương 8: Quen Trong Cơn Mưa

Tăng sáng, tiếng ngựa hòa cùng tiếng dế mùa thu tạo thành âm thanh vang vọng.

Trên tường thành Hoàn Thành, ngoài tướng sĩ gác đêm tướng sĩ còn có một bóng dáng màu trắng cô đơn đón gió.

Có vài sợi tóc bị cuốn trong gió, nhưng Tuần Lạc không buồn để ý, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào con đường duy nhất trở về Hoàn Thành.

Đến khi tiếng vó ngựa truyền đến, ánh mắt Tuần Lạc mới lóe sáng lên, nương theo ánh nắng sớm mai có thể thấy hai con ngựa đang chạy như bay tới trước cổng thành. Đến khi thấy rõ người ngồi trên ngựa, trong mắt lại toát lên vẻ lạnh lẽo.

“Mau mở cửa thành!” Tử Vũ đứng dưới thành cao giọng la lên.

“Người mới tới là ai?” Tướng sĩ thủ thành cất tiếng hỏi.

“Đại thiếu gia Nam Chiêu Hầu, Tuần Dạ.” Tử Vũ lấy lệnh bài bên hông, giơ cao ra hiệu mở cổng thành.

Ngay sau đó, cửa thành mở ra, Tuần Lạc đi xuống nhìn Tuần Dạ bị thương ở tay đang ngồi chung ngựa với một cô nương bị trúng tên, máu nhuộm đỏ lông bạch mã, thấm ướt cả áo.

Tuần Dạ cũng nhìn thấy Tuần Lạc, hắn tung người nhảy xuống ngựa, lệnh cho Tử Vũ: “Tới Hoa phủ thông báo với Hoa thiếu gia, bảo hắn ời đại phu giỏi nhất Hoàn Thành tới.”

Tử Vũ đưa mắt nhìn Tuần Lạc, do dự suy nghĩ một hồi, đành nói: “Vâng”, sau đó giục ngựa chạy về phía Hoa phủ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tuần Lạc nhìn người hôn mê bất tỉnh nằm trên lưng ngựa, giọng nói thản nhiên trong gió rét có phần khàn khàn, tang thương.

“Gặp trong quân doanh, đúng là không biết trời cao đất rộng, còn định một mình đi đốt lương thảo.” Tuần Dạ cầm dây cương, dắt ngựa đi về phía Hoa phủ.

Tuần Lạc theo sát Tuần Dạ, khoe môi khẽ nhếch lên: “Lúc nào cô ấy cũng đơn thuần như vậy.”

“Nghe đệ nói, chắc đệ đã quen biết cô ấy từ lâu.” Tuần Dạ liếc nhìn Tuần Lạc.

Tuần Lạc không đáp, không gian chỉ còn lại tiếng vó ngựa chậm rãi đi về phía trước: “Đã đốt sạch lương thảo rồi à?”

Tuần Dạ nghiêng đầu nhìn người đang hôn mê, buông tiếng thở dài: “Cũng nhờ có nàng, khinh công không tệ.”

Tuần Lạc lơ đãng cười, không biết đang giấu cợt mình còn giấu cợt hân: “Xem ra có thể giữ lại.”

Dọc đường đi, hai người không nói thêm gì nữa, bọn họ không có sự thân mật của hai huynh đệ ruột thịt mà chỉ có vẻ lạnh lùng, xa cách.

Khi tới Hoa phủ, Hoa Tu đã sớm chờ họ ngoài cổng, khi thấy Tuần Dạ dắt ngựa tới liền hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Để đại phu chữa trị cho nàng trước đã.” Tuần Dạ cẩn thận đỡ nàng xuống, giao ấy hạ nhân trong phủ dìu vào trong.

Lúc này, một cô nương áo trắng vội vã chạy ra, thở dốc đứng cạnh Hoa Tu, khi nhìn thấy Tuần Dạ, trong mắt thoáng hiện vẻ bi thương, khẽ cười: “Tuần Dạ, huynh đã đến rồi.”

Tuần Dạ khẽ gật đầu với cô như hai người xa lạ: “Hoa tiểu thư.”

“Tay của huynh bị thương.” Cô khẽ hô lên, vừa định lại gần quan sát vết thương trên tay thì lại bị Tuần Dạ khéo léo né tránh. Cô lúng túng buông tay xuống, trong mắt lộ rõ vẻ khổ sở.

“Vào trong để đại phu băng bó đi.” Hoa Tu làm như không thấy cảnh tượng này, nhanh chóng dẫn Tuần Dạ vào phủ.

Phủ đệ đang náo nhiệt trở nên yên tĩnh, ngoài cổng chỉ còn lại một mình Hoa Tuyết lẳng lặng nhìn theo bóng dáng Tuần Dạ, gió bắc xào xạc cuốn lấy áo choàng của cô, kéo bóng cô thành một đường dài thê lương.

Cảm giác đau đớn từ trên vai truyền tới làm Tô Lạc Tuyết tỉnh lại, nàng gắng sức mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là màn che thêu hình Phượng Hoàng. Ý thức dần tỉnh táo lại, cảm giác đau đớn gia tăng làm nàng rên rỉ thành tiếng.

Nàng toát mồ hôi lạnh, nghiêng đầu nhìn Tử Vũ đắp thuốc cho nàng. Nàng ngây người, không ngờ có thể gặp Tử Vũ ở đây, không sớm thì muộn, thân phận của nàng cũng bại lộ.

“Không ngờ, đại thiếu phu nhân mất tích lại đang ở Hoàn Thành.” Tử Vũ vừa đắp thuốc cho nàng, vừa nói.

“Ta cũng không ngờ, chúng ta lại gặp nhau ở đây.” Nàng thản nhiên trả lời.

“Nhớ nghỉ ngơi cho tên, mũi tên đâm trúng xương, trong vòng nửa tháng không được dùng sức.” Một lát sau, Tử Vũ lấy áo choàng phủ lên người nàng: “Tử Vũ không ngờ Đại thiếu phu nhân dám một mình xông vào doanh trại quân địch, xem ra ta phải nhìn đại thiếu phu nhân bằng con mắt khác.”

Tô Lạc Tuyết nằm im không trả lời, thực sự nàng cũng không biết nên trả lời Tử Vũ thế nào, đúng là nàng đã lừa gạt Tử Vũ.

“Nhìn qua có thể thấy quan hệ giữa Đại thiếu phu nhân và nhị thiếu gia không tệ, hôm nay đại thiếu gia cũng rất tán thưởng người, vẫn là người tự nói sự thật với họ đi.” Tử Vũ đứng dậy, ánh mắt phức tạp nhìn Tô Lạc Tuyết: “Có những chuyện không thể giấu diếm cả đời, đã đến lúc nói ra sự thật rồi.”

Tử Vũ nói xong liền quay người rời đi.

Tô Lạc Tuyết nhìn Tử Vũ đầy cảm kích, cô ấy không vạch trần thân phận của nàng, ngược lại còn tạo cơ hội để nàng tự nói ra sự thật.

Nhưng nàng phải đối mặt với bọn họ như thế nào đây.

Nàng ngây ngốc nằm trên giường, đưa mắt nhìn những áng mây trôi lững lờ ngoài cánh cửa sổ khép hờ. Nàng rất sợ, nếu nàng nói ra sự thật cho Tuần Lạc biết, bọn họ còn cơ hội làm bằng hữu nữa không.

Trải qua mấy ngày ở Hoàn Thành, nàng biết Tuần Lạc rất thông hận Tô gia .

“Đang nghĩ tới chuyện gì mà mất hồn như vậy.”

Tô Lạc Tuyết giật mình nhìn Tuần Lạc đang đứng cạnh giường, nàng đang nghĩ phải nói với Tuần Lạc thế nào, không ngờ hần lại đột ngột xuất hiện làm nàng sợ tới suýt ngã khỏi giường.

“Sợ ta như vậy sao? Sao lúc một người một ngựa xông vào doanh trại Khang quốc không thấy người sợ như vậy.” Tuần Lạc ngồi xuống bên cạnh nàng: “Đêm qua ta đứng trên tường thành chờ người hơn hai canh giờ.”

Tô Lạc Tuyết nhớ tới cam kết hầm canh cho hần mỗi tối, mới nhớ đêm qua chưa kịp hầm canh đã chạy ra ngoài, vừa định lên tiếng giải thích, nhưng lời đến miệng lại áp chế nuốt vào: “Có lẽ, ta không còn cơ hội hầm canh cho người nữa rồi.”

Tuần Lạc vén vai áo lên quan sát vết thương của nàng: “Đừng có kiêu căng, đợi vết thương hồi phục, phải tiếp tục hầm canh cho ta.”

“Không phải do vai bị thương.” Tô Lạc Tuyết bắt đầu nhìn Tuần Lạc, khẽ hít một hơi thật sâu: “Chúng ta quen biết lâu như vậy, người không thấy lạ khi ta thoát ẩn thoát hiện ở Hầu phủ sao?”

“Có nhớ lần đầu gặp mặt Hầu phủ, ta đã nói gì không?” Tuần Lạc nhìn vào mắt Tô Lạc Tuyết: “Nếu đã gặp lại, cần gì phải hỏi nhiều.”

“Nhưng ta.” Nàng ấp úng, không biết phải nói như thế nào.

“Người vĩnh viễn là tri kỷ của Tuần Lạc.”

“Người không hiểu, nếu người biết ta là ai, người sẽ không nói như vậy.” Tô Lạc Tuyết chán nản, cười tự giễu.

Tuần Lạc dùng đầu ngón tay lạnh lẽo mơn trớn gương mặt của nàng, dịu dàng cười nói: “Bất kể người là ai.”

Cảm nhận được nhiệt độ từ những ngón tay của hần, mắt nàng chợt đỏ ửng: “Bất kể ta là ai?”

Hần gật đầu, lặp lại lần nữa: “Bất kể người là ai.”

Nàng nắm chặt lấy cái chân trong tay, nước mắt không kiềm được tràn khỏi khóe mi, tới giờ phút này, nàng đã hiểu, giữa nàng và Tuần Lạc không cần giải thích nhiều. Hần luôn tin tưởng nàng.

“Cám ơn.” Có những lời này, nàng thấy rất an tâm.

Sau đêm quân lương Khang quốc bị thiêu cháy, bọn họ đã lui thêm bốn mươi dặm, gần về tới biên giới Khang quốc, tuy không rút quân, nhưng lại chậm chạp không có động tác, giống như cảnh tượng bình yên trước bão.

Cùng lúc đó, ba vạn đại quân đóng tại Đồng Thành theo Tuần Dạ tới đây hợp với bảy vạn Tuần gia quân, cộng thêm hai vạn binh mã của Hoàn Thành, tất cả là mười vạn đại quân. Quân lực mạnh mẽ làm dân chúng Hoàn Thành yên tâm hơn hẳn, khắp nơi trong thành được bao phủ trong hơi thở chiến tranh sôi sục.

Trong thời gian này, Tô Lạc Tuyết an tâm tĩnh dưỡng, ngoài việc dùng bữa ăn cơm, nàng không dám làm việc gì quá sức. Rảnh rỗi lại ngủ tới khi bị cơn đau làm cho thức tỉnh.

Thời gian trôi qua, băng tuyết tan biến, vạn vật hồi sinh, những mầm non xanh khê nhú, thực vật tràn đầy sức sống. Tô Lạc Tuyết kéo chặt áo choàng bước ra hoa viên, sau khi hỏi thăm liền đi tới chỗ Tuần Dạ.

Mấy ngày nay, nàng không nhìn thấy Tuần Dạ, cũng không có cơ hội nói ra thân phận của mình. Thật sự nàng rất sợ phải đối mặt với hắn, đến tận lúc này, nàng cũng không biết nói với hắn như thế nào.

Do dự mãi mới đi được tới chỗ ở của Tuần Dạ, mới bước vào trong đã thấy Hoa Tuyết và Tuần Dạ sánh vai đứng trong hành lang, ánh mắt chăm chú nhìn vào một gốc mai đã héo tàn. Nhìn từ phía xa, một tuấn dật, một khuyên thành, đứng cạnh nhau tạo thành một bức tranh đẹp tới khó rời mắt.

Tô Lạc Tuyết thấy mình đứng đây thật là thừa thãi, vừa định quay người đi thì bị Tuần Dạ phát hiện.

“Đã xuống giường được rồi sao?” Trong hoa viên yên tĩnh, giọng nói của Tuần Dạ đặc biệt rõ ràng.

Tô Lạc Tuyết biết không đi được nữa liền quay lại cười với Hoa Tuyết và Tuần Dạ: “Đã tốt hơn nhiều, nếu đêm đó không có đại thiếu gia, e Tô Tam đã trở thành vong hồn dưới lưỡi đao quân địch.”

“Nếu đêm đó không có người, việc đốt lương thảo cũng không dễ dàng như vậy.”

Dứt lời, cả hai nhìn nhau bật cười.

Đến lượt Hoa Tuyết có cảm giác bị cho ra rìa, cô vội vàng mở miệng nói: “Tô huynh đệ thật can đảm, khắp Hoàn Thành đang xôn xao chuyện đốt lương thảo đêm đó, ai cũng giơ ngón cái lên khen ngợi người và Tuần Dạ. Triều đình hiện giờ đang cần có những người tận trung với nước như Tô huynh đệ.”

“Hoa tiểu thư quá khen, Tô Tam chỉ góp chút sức mọn thôi.” Tô Lạc Tuyết ngượng ngừng xua tay, không ngờ chuyện đêm đó lại có ảnh hưởng lớn tới dân chúng như vậy.

“Hoa Tuyết trước nay luôn khâm phục những tướng sĩ cầm quân ra chiến trường giết địch, nếu không phải là thân nữ nhi, ta nhất định sẽ mặc giáp ra trận.” Hoa Tuyết chân thành nói.

Tuần Dạ nhìn nàng mặc nam trang, cười nói: “Ai nói nữ nhi không thể mặc giáp ra trận.”

Hoa Tuyết cười cười: “Nữ nhi mặc giáp ra chiến trường, trên đời này cũng chỉ có Hoa Mộc Lan, Mộc Quế Anh và những cô nương có khí phách thôi.”

Tuần Dạ không theo chủ đề này, chỉ thấy hắn nói: “Hoa tiểu thư có thể cho ta nói riêng với Tô huynh đệ mấy câu không?”

Lệnh đuổi khách này làm Hoa Tuyết cảm thấy xấu hổ, cô nhìn Tuần Dạ rồi lại nhìn Tô Lạc Tuyết, đành phải tức giận bỏ đi.

Nhìn Hoa Tuyết đi xa, Tô Lạc Tuyết cười gượng: “Là ta quấy rầy người với Hoa tiểu thư.”

“Không sao, tới tìm ta có chuyện gì.” Tuần Dạ bước khỏi hành lang, đứng sánh vai với nàng.

“Tối cảm tạ đại thiếu gia đốt xong lương thảo còn quay lại cứu Tô Tam.”

“Trên chiến trường, ta chưa bao giờ bỏ lại bất kỳ huynh đệ nào, thế nên, người không cần phải tạ ơn.” Tuần Dạ khê nhếch môi nói: “Ta nhớ đêm đó người đã nói, nếu chúng ta có thể an toàn thoát thân, ta sẽ cho người một lời hứa.”

Tô Lạc Tuyết ngẩn người, nghe hắn nhắc mới nhớ ra: “Thật sự thì đêm đó ta nghĩ mình không thể trở về, ta đã nghĩ tới người thân của ta, nếu ta chết, sẽ không có ai chăm sóc bọn họ.” Nói tới đây, trái tim nàng cảm thấy khổ sở vô cùng.

“Người muốn ta chăm sóc cho người thân của người?” Tuần Dạ kinh ngạc hỏi.

Nhìn Tuần Dạ, Tô Lạc Tuyết muốn nói lại thôi, nàng có nên nói cho hắn biết nàng là thê tử chưa từng gặp mặt, Tô Lạc Tuyết. Nàng muốn Tuần Dạ hứa với nàng, nếu Tô gia thất thủ, hắn có thể bỏ qua, có thể cho Tô gia một con đường sống.

Nhưng ngay cả bản thân nàng còn cảm thấy yêu cầu này có phần quá đáng.

“Chiến tranh làm cho bao người nhà tan cửa nát, nhưng thiên hạ này không thể không có chiến tranh.” Nói đến đây, Tuần Dạ khẽ hít sâu một hơi, giống như đang đưa ra một quyết định trọng đại: “Thời cơ tới, nhất định phải chiến.”

Nàng kinh ngạc: “Đại thiếu gia nói chiến ?”

Hắn không đáp, nhưng trong đôi mắt đang nhìn lên bầu trời xanh kia lại mang theo vẻ khát máu, nàng nhận ra đôi mắt này, đó là ánh mắt hắn dùng để nhìn nàng và Phong Ảnh ở suối Hoàng Tuyền.

Nàng khẽ giật mình, người đang đứng cạnh nàng chính là Tuần Dạ, chính là người đã hại chết Phong Ảnh, là người muốn đẩy nàng vào chỗ chết. Thời cơ trong miệng hắn chính là thời cơ khai chiến với Tô gia đã tới.

Nếu bây giờ nàng nói ra thân phận của mình, thứ nàng nhận được không phải sự tha thứ, rất có thể nàng sẽ trở thành quân cờ trong tay Tuần Dạ, một quân cờ để trói buộc phụ thân.

Không được. Không được.

“Người ở lại Tuần gia quân đi, nếu chiến thắng, đảm bảo sẽ không thiếu phần của người.” Đây là cam kết của Tuần Dạ dành cho nàng.

“Tô Tam chỉ là nữ nhi, vinh hoa phú quý vốn không phải ước mơ ta theo đuổi.” Nàng cự tuyệt.

“Vậy người theo đuổi cái gì? Tình yêu?” Hắn cười nói: “Nếu là Tuần Lạc, ta sẽ cho người thân phận nhị thiếu phu nhân.”

Nàng sững sờ nhìn hắn, nhưng trong lòng lại thầm chế giễu suy đoán của hắn: “Lần trước ở Lạc Các, ta có nghe Hầu Gia đã tìm được phu nhân của Nhị thiếu gia, là Đặng Gia Bích, tiểu thư Đặng phủ.”

“Nếu chiến thắng trận này, Tuần gia có thể thoải mái từ hôn.”

“Đại thiếu gia thật coi trọng Tô Tam.”

“Về nghĩ cho kỹ đi.”

Nhìn vẻ mặt tự tin của hắn, nàng không nói thêm gì nữa, chỉ sợ càng nói càng sai. Trong mắt Tuần Dạ, nàng là nữ nhân Tuần Lạc mang vào phủ, đương nhiên hắn sẽ nghĩ nàng muốn có thân phận Nhị thiếu phu nhân này, nhưng hắn lại không biết, danh phận nhị thiếu phu nhân cũng chỉ là một loại gông xiềng, giam cầm đôi cánh nàng, hạn chế tự do của nàng.

Ngồi ngốc trong Hoa phủ mấy ngày, Tô Lạc Tuyết quyết định xuất phủ dạo chơi. Nghĩ ra cũng thấy buồn cười, ban đầu nàng hao tổn tâm cơ đào hôn, vất vả đi quãng đường dài vì muốn tới Hoàn Thành nhìn mặt Hoa Tu, nhưng không ngờ, nàng lại dùng thân phận Tô Tam tới Hoàn Thành.

Nàng đã gặp được Hoa Tu, nhưng nàng phải làm thế nào? Đắm hắn một quyền rồi mắng hắn là kẻ không biết điều sao? Nghĩ tới dự định trước đây của mình, nàng thấy mình thật ngây thơ.

Mà gần đây, người trong Hoa phủ thần thần bí bí như đang mưu tính chuyện gì đó, cha con Tuần Viễn và các tướng lĩnh Tuần gia bàn luận liên tục trong thư phòng. Nàng nghĩ sắp có một trận đại chiến bộc phát, mà trận chiến này, không đơn giản chỉ giới hạn giữa Hoàn Thành và Khang quốc.

Kể từ khi tới Hoàn Thành, nàng không còn liên lạc với Lạc Thành nữa, nàng không muốn tiếp tục làm gián điệp. Nàng sợ nếu để lộ tin tức này ra ngoài, dựa vào thủ đoạn của Đế hậu, rất có thể bà sẽ hy sinh cả Hoàn Thành, mà nàng không dám mang tính mạng của dân chúng ra làm tiền đặt cược.

Nhìn nụ cười trên gương mặt dân chúng, nàng cũng không nhịn được cười theo. Có lẽ, nàng đã lựa chọn đúng.

Đang đi đường, chợt có cơn mưa ập tới, đúng là thời tiết Hoàn Thành nói thay đổi là thay đổi ngay, nàng lấy tay che đầu chạy vào khách điểm Phượng Vũ gần đó, trú mưa dưới mái hiên.

Đứng ở dưới mái hiên, thỉnh thoảng nghe được những lời khen ngợi bên trong truyền ra, nàng cũng vui vẻ bước vào trong xem náo nhiệt.

Thì ra trong khách điểm Phượng Vũ có một vị tiên sinh đang kể chuyện, vị tiên sinh kia bị đám đông vây quanh, mỗi lần kể tới đoạn nào đặc sắc lại nhận được những lời khen ngợi không ngớt.

Tô Lạc Tuyết theo sự dẫn dắt của tiểu nhị ngồi xuống một chiếc bàn gần cửa sổ, tùy tiện gọi mấy món, thưởng thức câu chuyện của vị tiên sinh kia. Nghe thêm một lúc mới biết người kia đang kể Tuần gia quân truyền kỳ. Nhìn mọi người say sưa lắng nghe, nàng hiểu Tuần gia đã chinh phục thêm được dân tâm Hoàn Thành.

“Ở Hoàn Thành, nơi nào kể lại những chuyện xưa của Tuần gia quân thì chính là nơi náo nhiệt nhất.” Giọng nói nhu hòa vang lên phía trên đỉnh đầu, Tô Lạc Tuyết giật mình nhìn lại, vừa đúng lúc thấy Hoa Tu mặc trang phục hoa lệ ngồi xuống trước mặt nàng.

“Ta đồng ý cho người ngồi ở đây sao?” Tô Lạc Tuyết nhìn hần nói.

“Đây là khách điểm của ta.” Hoa Tu cười khiêu khích.

“Dù có là khách điểm nhà ngươi, chưa được khách nhân đồng ý cũng không được ngồi.” Tô Lạc Tuyết nghiêm túc nói.

Hoa Tu cười cười, sau đó đứng dậy hỏi: “Vị huynh đệ này, xung quanh không còn bàn trống nữa, ta có thể ngồi chung bàn với huynh đệ không?”

Tô Lạc Tuyết đưa mắt nhìn quanh, đúng là không còn bàn trống, chỉ đành bĩu môi nói: “Ngồi đi.”

“Nghe Tuần đại thiếu gia nói đêm đó người đã cùng hần đốt cháy kho lương Khang quốc, nhìn cơ thể non tơ mềm mại của người, không ngờ lại có khí phách như vậy.”

Nàng vừa nghe thấy bốn chữ “non tơ mềm mại” liền ghen tới đỏ mặt, trừng mắt nhìn hần: “Gì mà non tơ mềm mại, ta đường đường là nam tử hán, người không được phép nhục mạ ta.”

Hần cười khúc khích nhìn nàng: “Được rồi, nam tử hán.”

Sau đó, tiểu nhị mang đồ ăn lên, nàng cúi đầu thưởng thức, cũng không buồn để ý tới hần nữa.

Mưa bụi lất phất bay ngoài cửa sổ, nhưng không ảnh hưởng tới việc họ chăm chú nghe vị tiên sinh kia kể chuyện.

“Ta cảm thấy rất lạ, sao người phải giúp đỡ Tuần gia.” Hần trầm mặc hồi lâu mới cất tiếng hỏi.

“Vì dân chúng Hoàn Thành.” Nàng thần nhiên trả lời.

“Nếu Tuần gia quân thắng, địa vị Đế hậu sẽ gặp nguy hiểm.”

Đang tập trung ăn uống, nàng đột ngột ngẩng đầu liền bắt gặp đôi mắt đầy vẻ tinh nhuệ của hần, giống như hần đã biết hết tất cả.

“Địa vị Đế hậu gặp nguy hiểm có liên quan gì tới ta.” Nàng vút Quế Hoa Cao đã cắn được hơn nửa xuống đĩa, cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh.

“Không liên quan thật sao?” Đường như hần rất hứng thú với vẻ mặt của nàng, khoanh tay trước ngực, tiếp tục nói: “Danh tiếng Tuần gia càng lúc càng tốt, tiếng xấu Tô gia lại lan xa, phải công nhận, người đã có một hành động sáng suốt.”

“Ta không hiểu người đang nói gì.” Nàng nắm chặt bàn tay đang trắng bệch, cố nén sự run rẩy.

“Không hiểu thật sao?” Hần cười lạnh.

Lúc đó, nàng thật sự muốn tránh xa Hoa Tu. Chỉ thấy nàng đột ngột đứng dậy, sau khi đặt một thỏi bạc lên bàn liền lập tức rời đi.

Nàng mới bước được ba bước thì nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Hoa Tu vang lên phía sau: “Tô Lạc Tuyết.”

Nàng như đóng đinh tại chỗ, không thể dịch chuyển nửa bước. Trong thoáng chốc, nàng nhớ tới lần đầu gặp Hoa Tu trên tường thành, lần đầu gặp Hoa Tu, hần đã thốt lên một chữ “Tô”.

Cơn mưa phùn ở Hoàn Thành vẫn bay tán loạn như cũ, xung quanh còn thoang thoảng có mùi bùn đất xông lên.

Tô Lạc Tuyết và Hoa Tu rời khỏi khách điểm náo nhiệt, bước đi trên con đường vắng bóng người.

Nàng theo sát phía sau hắn, cảm nhận những giọt mưa rơi xuống mặt, cơ thể bắt đầu lạnh lẽo, nhưng nàng cố nén, nàng không muốn yếu thế trước mặt Hoa Tu. Chỉ là nội tâm nàng đang kích động, nàng không rõ Hoa Tu biết được bao nhiêu, cũng không đoán được Hoa Tu định làm gì, nếu chỉ vì muốn tố giác nàng, hắn đã có cơ hội trên tường thành, hoàn toàn không cần đợi tới lúc này.

Mà dọc đường đi, Hoa Tu cũng không nói gì, điều này khiến nàng không đoán được ý nghĩ của hắn, cuối cùng vẫn là nàng không kìm được mở miệng trước: “Người biết ta là Tô Lạc Tuyết từ khi nào?”

Bước chân của hắn vẫn vững vàng như trước, giọng nói thản nhiên hòa trong tiếng mưa vọng tới: “Chúng ta từng gặp nhau, không ngờ cô quên ta nhanh như vậy.”

Nàng nhú mày suy nghĩ, nhưng không thể nghĩ ra nàng từng gặp Hoa Tu trong hoàn cảnh nào nữa.

“Chúng ta từng gặp nhau khi nào?” Nàng mờ mịt hỏi.

Hắn quay lại, đưa mắt nhìn về mặt mê man của Tô Lạc Tuyết: “Cầm tiền phải giữ bí mật, đây là quy củ trên giang hồ, chắc huynh đài cũng biết?”

Nàng vẫn chưa hiểu, ngây ngốc hỏi: “Ta cầm tiền của người khi nào” Đúng lúc này, nàng như nghĩ ra chuyện gì, dừng bước mở to mắt nhìn Hoa Tu: “Người. Người chính là kẻ mặc đồ đen cướp Loan kiều hôm đó!” Nàng sợ hãi lui về phía sau, bên tai như vọng lại câu chuyện nghe lén được ở Phủ Nam Chiếu Hầu, giờ đối chiếu với giọng của Hoa Tu, quả nhiên là cùng một người.

Thì ra Hoa Tu chính là người hợp tác với Tuần Dạ, mưu đồ sát hại nàng!

Thế mà nàng còn nghĩ mình đã che giấu rất tốt, còn định giả nam chạy tới Hoàn Thành nhìn mặt Hoa Tu. Càng nghĩ càng thấy sợ, nếu lúc đầu nàng ngây ngô chạy tới Hoàn Thành, có khi nào sẽ bị hắn chém thành tám khúc không. Hơn nữa, nàng còn đang ở trong Hoa phủ, tự mình chạy vào hang sói mà không biết.

“Quả nhiên người và Tuần Dạ ở cùng một phe!” Nàng chỉ vào hắn, run giọng tố cáo. “Cô cô chỉ muốn ban cho ta một hôn sự tốt, nhưng dù là người hay Tuần Dạ, cả hai đều có tâm niệm sát hại ta.” Nghĩ tới đây, Tô Lạc Tuyết không khỏi cười buồn cho số phận của mình.

Nhìn sắc mặt Tô Lạc Tuyết biến đổi không ngừng, gương mặt lạnh lẽo của Hoa Tu cũng mềm mỏng hơn, còn có phần bất đắc dĩ nhìn nàng: “Đừng nhắc lại chuyện đó nữa, nếu ta muốn giết cô, cái mạng nhỏ của cô còn giữ được tới giờ sao?”

“Rốt cuộc người có mục đích gì? Nếu muốn dùng tính mạng ta để uy hiếp cô cô, ta có thể nói cho người biết, người tính sai rồi, ta thà chết chứ không chịu khuất phục.”

Nghe đến đó, hắn không kìm được bật cười: “Thà chết chứ không chịu khuất phục, thế sao cô lại giúp Tuần gia đốt lương thảo? Cô nói xem, nếu Đế hậu biết cô “bắt cá hai tay”, bà ấy sẽ xử lý cô thế nào.”

“Ta không vì Tuần gia, ta vì dân chúng Hoàn Thành.” Nàng chỉnh sửa câu chữ.

“Nhưng Đế hậu không nghĩ như vậy, bà ấy sẽ nghĩ cô yêu Tuần Dạ, còn nghĩ cô theo hắn làm phản.”

“Cô cô sẽ tin ta.” Dù nàng nói như vậy, nhưng trong chất giọng vẫn có vẻ run run không nắm chắc.

Hoa Tu lắc đầu nói: “Ta nghĩ cô đã hiểu rõ tình hình nên mới mạo hiểm đi đốt lương thảo, xem ra tới giờ cô vẫn chưa hiểu gì hết.”

“Hiểu chuyện gì.”

“Tô gia sắp đến lúc diệt vong. Người được lòng dân được thiên hạ, ở Đồng Thành, ở Hoàn Thành cô cũng phải nhìn được lòng dân đã hướng về ai.”

Ánh mắt của nàng run lên, thật ra từ lúc tới Hoàn Thành, nàng đã biết lòng dân hướng về Tuần gia, Tô gia đã không còn là Tô gia năm đó rồi.

Hắn tiếp tục nói: “Nếu cô đã gả vào Tuần gia, chỉ có cách ủng hộ Tuần gia mới bảo vệ được cô.”

Nhưng chỉ thấy nàng khẽ cười: “Nhưng ta họ Tô. Bảo Tô Lạc Tuyết ta từ bỏ gia tộc trong lúc loạn lạc, ta không làm được.”

“Không làm được cũng phải làm, cô muốn cả tộc Tô gia bị diệt sao?” Âm lượng của Hoa Tu đột ngột tăng cao, vang vọng trên con đường vắng bóng người.

Cơn mưa phùn ban đầu dần nặng hạt hơn, rơi xuống phủ ướt quần áo, đầu tóc họ.

Cơn mưa làm mấy sợi tóc dán chặt trước trán, trông có vẻ nhếch nhác, nhưng nàng vẫn bướng bỉnh không chịu thua như cũ: “Người khẳng định Tô gia sẽ thất bại sao? Nếu ta nói người thua là các người?”

Hắn nhìn nàng đầy thâm ý, không ngờ nàng vẫn còn kiên quyết duy trì tôn nghiêm của mình: “Vậy hãy đợi trận chiến Hoàn Thành kết thúc, nhìn xem ai chết vào tay ai.”

“Người nói với ta nhiều chuyện như vậy, người không sợ ta nói với Đế hậu sao?”

“Cô nghĩ Đế hậu là người ngu ngốc như cô sao? Bà ta đã sớm biết dã tâm của Tuần gia, cuộc chiến Hoàn Thành này cũng do một tay bà ta an bài.”

Nàng cúi đầu nhìn chằm chằm vào vũng nước trên mặt đất, trầm mặc hồi lâu mới hỏi: “Sao người lại nói cho ta nghe những lời này.”

“Ta không muốn cô chết.” Hắn khẽ nói.

“Chẳng phải lúc đầu người muốn giết ta sao.” Giọng của nàng thấp dần đi, nhưng lần này lại không nghe được câu trả lời của hắn, thứ vọng vào tai nàng chỉ có tiếng mưa rơi tí tách.

Nàng nghi ngờ ngược mắt nhìn Hoa Tu, nhưng hắn lại mím chặt môi, ánh mắt chăm chú nhìn vào một góc sau lưng nàng.

Nàng cũng quay người lại, nương theo tầm mắt của Hoa Tu, Tuần Lạc đứng ở một góc đường, trong tay đang nắm chắc một cây dù che mưa, ánh mắt thâm thúy nhìn sang hai người họ.

Sự lạnh lẽo, xa cách đó làm nàng kinh hãi.

“Nhị thiếu gia.” Nàng khẽ gọi hắn, chỉ thấy Tuần Lạc đi gần tới chỗ họ. Cuối cùng, hắn dùng cây dù xanh che kín đầu nàng, ngăn lại những giọt nước không ngừng rơi xuống.

Nàng lo lắng ngẩng đầu nhìn Tuần Lạc, còn Tuần Lạc đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoa Tu, tương tự, Hoa Tu cũng đang lạnh lẽo nhìn hắn, trong mắt như mang theo nhiều ẩn tình không muốn cho người khác biết.

Trong lúc nàng còn nghĩ Tuần Lạc sẽ đánh Hoa Tu, nàng lại nghe thấy Tuần Lạc lên tiếng: “Về uống thuốc thôi.”

Nàng rất muốn bật cười, bọn họ nhìn vào mắt nhau lâu như vậy mà chỉ thốt được câu “Về uống thuốc thôi”, Tuần Lạc này cũng thật kỳ quái.

Dù vậy, nàng vẫn ngoan ngoãn đi theo Tuần Lạc.

Còn Hoa Tu vẫn đứng trong mưa, hắn nhìn Tuần Lạc che chắn cho Tô Lạc Tuyết, rồi lại nhìn bản thân đang ướt đầm nước.

Đến khi hai bóng hình kia đã đi xa, trong làn mưa mịt mờ, Hoa Tu khẽ cười nhạt: “Xem ra, trò chơi này càng lúc càng thú vị.”

Trên đường về, Tuần Lạc chỉ trầm mặc đi thẳng, Tô Lạc Tuyết đứng dưới ô mà tâm trạng nặng nề. Người bị dính nước mưa nên mỗi lần có gió thổi qua, nàng lại vô thức lạnh run lên.

Nàng khẽ nhích gần vào Tuần Lạc, định dùng thân thể hắn ngăn gió inh, nhưng gió từ bốn phương tám hướng mãnh liệt không ngừng thổi tới, nàng chỉ đành thâm oán Hoa Tu. Tất cả là tại hắn, là hắn hại nàng đứng dưới mưa lâu như vậy.

“Giờ mới biết lạnh sao?” Tuần Lạc liếc nhìn nàng: “Nói chuyện gì mà hào hứng tới không buồn tránh mưa.”

“Người thấy ta nói chuyện hào hứng lắm à?” Nàng trào phúng đáp lại, từ đầu câu chuyện đến giờ nàng chỉ thấy sợ hãi, hoàn toàn không có vẻ hào hứng như hần nói.

“Người nên hạn chế qua lại với Hoa Tu.”

“Tại sao?” Nàng giả vờ hỏi.

“Hoa Tu còn trẻ như vậy đã gánh vác cả một cơ nghiệp khổng lồ, còn có thể đem chuyện chính trị đùa bỡn trong lòng bàn tay, có thể thấy tâm cơ sâu sắc cỡ nào. Mọi chuyện hần làm đều ẩn chứa mục đích.”

Nghe vậy, nàng băng quơ thăm dò: “Người rất quen thân với hần sao?”

“Quan hệ giữa đại ca với hần không tệ chút nào.”

Tô Lạc Tuyết trầm oán: Ta biết lâu rồi, bọn họ còn liên thủ để giết ta.

Nàng dùng tay vuốt nước mưa trên mặt, nghĩ tới chuyện hôm nay mà vẫn còn sợ hãi, có nhiều người muốn giết nàng như vậy, nàng có chín cái mạng cũng không đủ dùng.

Nhưng nàng cũng thấy những lời Hoa Tu nói rất có lý, nếu muốn bảo vệ bản thân, nàng chỉ cần rời chiến tuyến, đứng sang phía Tuần gia.

Nhưng. dù thế nào nàng vẫn mang họ Tô.

Nhìn nàng trầm mặc như vậy, hần hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Có phải Tuần gia muốn tạo phản rồi.”

“Là phản Tô hậu, đừng có hiểu sai bản chất.” Hần đính chính.

“Phản Tô hậu với tạo phản thì khác gì nhau, các người nói Đế Quân bị Đế hậu khống chế, phản nàng chính là phản Đế Quân, chẳng lẽ lật đổ được Đế hậu thì các người sẽ đem giang sơn trả lại cho Nguyên gia, còn Tuần gia các người lui về hậu thuẫn? Thật ra Tuần gia chỉ muốn mượn dân tâm thay đổi triều đại, các người cần một lý do danh chính ngôn thuận, tất nhiên phải đổ hết lên đầu Đế hậu.”

“Cái này gọi là làm theo lòng dân, thời đại Đế hậu một tay che trời cũng nên kết thúc. Thịnh cực tất suy, đây là định luật ngàn năm không đổi.”

“Dù thiên triều làm mất lòng dân, nhưng các người cũng không thể thoát được tiếng xấu mưu phản oán nghịch, sử ký sẽ ghi lại việc này mà lưu truyền thiên cổ.”

“Người khẳng định mọi chuyện sẽ xấu như vậy sao?”

“Loạn thần tặc tử cuối cùng vẫn là loạn thần tặc tử.” Cảm giác như nàng đang nghiêng răng nghiêng lợi mà nói. Mỗi lần nghe người của Tuần gia nói tới chuyện lật đổ Tô gia, mắng chửi Tô gia, nàng đã nín nhịn đủ rồi.

Tuần Lạc nghe vậy, mày kiếm giương cao: “Xem ra, người rất có thành kiến với Tuần gia.”

Lúc này, bọn họ đã đến trước cổng Hoa phủ, Tô Lạc Tuyết liền im lặng, nàng sợ mình nói càng nhiều, càng khó khống chế tâm trạng bản thân.

Nàng rời khỏi cây dù, vừa định quay lại chào Tuần Lạc mới phát hiện toàn thân Tuần Lạc ướt đầm. Nàng ngăn người, dọc theo đường đi nàng chỉ mãi đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, không để ý hần đã nhường hết ô ỳnh, chỉ biết áy náy nói: “Người ướt hết rồi, mau trở về thay quần áo đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Hần cười nói: “Những lời này phải để ta nói mới đúng.”

Nàng cúi đầu nhìn bộ trang phục ướt đầm: “Vậy ta đi thay quần áo đây.” Nói xong, nàng liền chạy một mạch về phòng mình.

Còn hần vẫn cầm cây dù đứng trước cổng Hoa phủ, ánh mắt dõi theo bóng dáng nàng càng lúc càng xa, tới khi không còn thấy gì nữa mới thu cây dù lại.

Tô Lạc Tuyết vừa về đã thấy Tử Vũ chờ nàng bên ngoài, nhìn thấy nàng ướt đầm nước mưa, Tử Vũ vội vàng sai người mang nước nóng vào phòng.

Nàng chưa kịp hồi lý do Tử Vũ tới đây đã vội vàng cởi hết y phục ướt đầm, toàn thân chìm vào bồn nước. Cảm giác ấm áp bao phủ xua đi những giọt nước mưa lạnh lẽo kia, nàng thoải mái dựa vào vách bồn, hưởng thụ cảm giác sảng khoái này.

Tử Vũ đứng cạnh bồn tắm, khi nhìn thấy nụ cười ấm áp của Tô Lạc Tuyết, tâm trạng đang nặng nề cũng vui bớt đi nhiều.

“Đã mấy ngày trôi qua, đại thiếu phu nhân vẫn chưa nói cho đại thiếu gia biết thân phận mình.”

“Ừ.” Nàng vẫn nhắm nghiền hai mắt.

“Cô còn chờ gì nữa?” Tử Vũ lui ra sau, ngồi xuống chiếc bàn ngăn cách bằng một bức bình phong.

“Đợi trận chiến Hoàn Thành kết thúc.” Tô Lạc Tuyết chậm rãi mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn Tử Vũ đang ngồi bên ngoài: “Hi vọng cô có thể giữ bí mật cho ta.”

Tử Vũ cười nhạt: “Cô muốn tự bảo vệ mình.”

“Đúng, ta muốn an ổn sống thêm mấy ngày nữa.”

“Nhưng sao ta phải giữ bí mật cho cô.”

“Nếu cô muốn nói, cô đã nói cho Tuần Dạ biết từ lúc ta hôn mê rồi.”

Tử Vũ trầm mặc hồi lâu mới nói: “Cô nói không sai, nhưng việc đó không có nghĩa ta sẽ giữ bí mật vĩnh viễn. Mà ta cũng muốn nhìn xem, cô sẽ tự bảo vệ mình bằng cách nào.”

Hít sâu một hơi, Tử Vũ đứng dậy nói: “Ta rất ngưỡng mộ những người biết nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, giống như cô vậy.” Nói xong, Tử Vũ liền bước ra ngoài.

Tô Lạc Tuyết nhắm mắt lại, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

“Lần này chúng ta phải đổi từ bị động thành chủ động, đánh cho Khang quốc không kịp trở tay.”

Đêm khuya, ánh đèn trong phòng nghị sự Hoa phủ vẫn sáng rực rỡ, Tuần Dạ đứng ở chính giữa, sau khi trình bày ý kiến của mình liền đưa mắt nhìn Tuần Viễn ngồi ở ghế chủ tọa.

“Không được, chúng ta phải bảo toàn thực lực.” Tuần Viễn kiên quyết giữ vững lập trường.

“Phụ thân, người còn muốn bảo toàn thực lực tới khi nào? Khang quốc sắp công thành lần nữa. Chúng ta trì hoãn càng lâu, Khang quốc càng có thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức, việc con mạo hiểm đi đốt lương thảo cũng không còn ý nghĩ gì nữa.” Tuần Dạ cũng kiên định nói.

“Dạ nhi, con phải biết, dù Tuần gia quân chiến đấu hăng hái tới đâu, dù thắng hay bại thì triều đình cũng không phái binh trợ giúp chúng ta. Nếu kiên trì bảo vệ Hoàn Thành, chúng ta còn chiếm thế thượng phong, nhưng nếu chủ động xuất kích, cả hai bên đều hao binh tổn tướng. Đến lúc đó, binh lực suy yếu, Đế hậu muốn lật đổ chúng ta cũng dễ như trở bàn tay.”

“Phụ thân, sao người chỉ nghĩ tới binh lực như vậy? Nếu chúng ta không tấn công, địa vị thần thánh của Tuần gia trong lòng dân chúng sẽ tan biến.” Nói đến đây, Tuần Dạ quay lại nhìn các tướng sĩ: “Mấy năm nay, Tuần gia công cao lấn chủ, triều đình coi chúng ta như mối uy hiếp, chỉ có lòng dân hướng về Tuần gia, nếu chỉ vì bảo toàn lực lượng mà đánh mất lòng dân, thiệt hại này còn nặng nề hơn binh lực bị tổn thất phân nửa.”

Các tướng bắt đầu bàn luận xôn xao.

“Dù Tuần gia có thua trận này, bách tính sẽ không trách Tuần gia quân, bọn họ sẽ chìa mũi nhọn vào triều đình chỉ biết khoanh tay đứng nhìn con dân lao vào nước sôi lửa bỏng. Từ cổ chí kim, người được lòng dân mới là người có được thiên hạ.”

“Nói hay lắm.” Một vị tướng đột ngột đứng dậy, quỳ xuống trước mặt Tuần Viễn: “Hầu Gia, đại thiếu gia nói rất đúng, Đế hậu muốn diệt trừ chúng ta, thời cơ đã đến, chúng ta phải dựa vào trận Hoàn Thành để thu phục lòng dân, hoàn thành đại nghiệp.”

“Đúng vậy, Hầu Gia, Đế hậu đã ép chúng ta đến nước này, chúng ta nhất định phải phản công. Xin Hầu Gia đồng ý cho chúng tôi lãnh binh tấn công Khang quốc.” Lại có thêm một vị tướng lĩnh đứng dậy, quỳ xuống khẩn cầu.

Tất cả tướng lĩnh đều đứng dậy, quỳ gối, đồng thanh nói: “Xin Hầu Gia đồng ý cho chúng tôi lãnh binh tấn công Khang quốc.”

Tuần Viễn nhìn cảnh tượng trước mắt rồi lại nhìn Tuần Dạ, chân mày đang nhíu chặt cũng thả lỏng hơn, ông đứng dậy, đi tới vỗ vai Tuần Dạ: “Dạ nhi, con có chủ trương của mình, còn được các tướng sĩ ủng hộ như vậy, phụ thân thấy rất vui.” Giọng của ông khàn khàn như người mới già đi chục tuổi. “Được, việc tấn công Khang quốc lần này, Tuần Dạ sẽ làm Bình Mã đại nguyên soái, dẫn mười hai vạn đại quân chinh phạt Khang quốc.”

“Hầu Gia anh minh.” Các tướng kích động đồng thanh nói.

Nhìn cảnh tượng này, Tuần Viễn phải thừa nhận ông đã già, dù trận chiến Hoàn Thành này không có Tuần Viễn ông, thì Tuần Dạ vẫn đủ khả năng duy trì tất cả.

Nhìn ánh mắt sắc bén đầy nhuệ khí của Tuần Dạ, còn cả những lời nói dang dở kia, Tuần Viễn biết dã tâm của Tuần Dạ đã sớm vượt xa tưởng tượng của ông.

Gió xuân thổi không ngừng nghỉ, cả khu vườn tràn ngập hương thơm, vạn vật yên tĩnh không một tiếng động.

Mãi tới giờ sớm, Tuần Dạ mới rời khỏi phòng nghị sự, ra khỏi căn phòng đó, bước chân của hắn cũng trở nên chậm chạp.

Nghĩ tới lúc cho các tướng giải tán, hắn và phụ thân ngồi xuống hàn huyên với nhau, phụ thân đã hỏi hắn: “Dạ nhi, con hận phụ thân đúng không? Hận phụ thân bắt con thành thân với Tô Lạc Tuyết, hận ta chia rẽ con với Hoa Tuyết, nhưng tất cả cũng chỉ vì Tuần gia. . . . Ta biết dã tâm của con không chỉ bó hẹp trong Đồng Thành, phụ thân chưa bao giờ phản đối con, nhưng con phải hiểu, mũi tên bắn ra không thể thu hồi, dù thành hay bại, lịch sử sẽ chỉ nhớ tới con như một tên nghịch tặc tạo phản. Còn cửu tộc Tuần gia, tất cả đều buộc chặt vào con, phụ thân không dám đánh cược. . . . Dạ nhi, con có hiểu nỗi khổ tâm của phụ thân không?”

Lần đầu phụ thân nói với hắn những câu thâm ý như vậy, nhìn hai hàng tóc mai đã điểm hoa râm kia, hắn mới giật mình nhận ra phụ thân đã già, mà cảm giác thống hận trong lòng cũng như tan thành mây khói.

Bước vào vườn, hắn liền dừng bước nhìn những chiếc đèn lồng chao nghiêng, còn có một người đang nằm ngủ trên ghế đá, dáng vẻ an tĩnh, thanh thản.

Tuần Dạ đi dọc hành lang, đi tới ngồi bên cạnh nàng: “Sao ngươi lại ở đây.”

Tô Lạc Tuyết giật mình tỉnh lại, đôi mắt mông lung đầy sương mù ngược lên nhìn Tuần Dạ, một lúc sau mới nhớ ra mình tới tìm hắn làm gì: “Đại thiếu gia, nghe nói mọi người đang bàn việc xuất binh tấn công Khang quốc?”

“Ừ.” Hắn gật đầu.

“Bàn tới đâu rồi?”

“Đánh.”

Sớm biết được đáp án nên nàng cũng không thấy kinh ngạc, vừa nghĩ vừa nói: “Nhớ lần trước đại thiếu gia đã cho ta ở lại Tuần gia quân.”

Tuần Dạ im lặng đợi câu nói kế tiếp của nàng.

“Ta quyết định, ta sẽ theo Tuân gia quân đánh trận này.” Nàng nghiêm túc nói, trong mắt lộ rõ vẻ kiên định.

Khóe môi hần khê giật giật, nhưng khi đứng dậy, hần lại nhìn vào nàng mà nói: “Quay về thu dọn đồ đi.” Sau đó, hần liền đẩy cửa bước vào.

Nàng mê man nhìn hần đóng cửa lại, một lát sau nàng mới có phản ứng, Tuân Dạ đã đồng ý dẫn nàng ra trận, nàng tươi cười nhảy khỏi ghế đá rồi rời khỏi nơi này.

Hoa Tu và Tử Vũ nói không sai, nàng phải nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, tuyệt đối không để kẻ nào sắp đặt.

9. Q.1 - Chương 9: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết

Bên ngoài mây mù dày đặc là tiếng vó ngựa vang động trời xanh. Trước khi mười hai vạn đại quân xuất chinh, dân chúng Hoàn Thành rối rít tập trung ở cổng thành đưa tiễn, cả Hoàn Thành to như vậy đã đông nghẹt người, cả đám đông không ngừng hô to: “Tuân gia quân tất thắng!”

Nghe thấy tiếng hô khích lệ của dân chúng, các tướng sĩ cũng thấy tinh thần đại chấn.

Ra khỏi Hoàn Thành, tiếng la hét ồn ào của dân chúng cũng dịu đi, trong không khí chỉ còn lại mùi cỏ xanh tươi mát và tiếng vó ngựa mạnh mẽ rung chuyển.

Hoa Tuyết!

Hoa Tuyết mặc áo trắng ngồi trên lưng ngựa, có làn gió khê lướt qua tóc nàng càng tôn lên vẻ tuyệt đại phong hoa, vừa nhìn cũng có thể thấy nàng đã đứng chờ khá lâu.

Đại quân dừng bước, Tuân Dạ giục ngựa đi tới chỗ Hoa Tuyết, ánh mắt cũng trở nên phức tạp: “Sao muội lại tới đây?”

“Muội chỉ muốn gặp huynh.” Hoa Tuyết chăm chú nhìn hần, trong mắt thoáng có lệ quang: “Huynh nhất định phải bình an trở về.”

Tuân Dạ trầm mặc nhìn nàng hồi lâu, sự lạnh lẽo, xa cách trong mắt cũng dần tan rã, hần chỉ có thể bình thần nói: “Đừng chờ ta.”

“Không, ta sẽ đợi huynh.” Nước mắt Hoa Tuyết ướt đầm gương mặt: “Dù không thể làm thê tử của huynh, ta cũng không hối hận.”

Nghe đến đó, Tuân Dạ mím chặt môi, im lặng kéo mạnh dây cương, giục ngựa rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Tuân Dạ, Hoa Tuyết hung hăng nắm chặt dây cương, trong lòng thầm nói: Tuân Dạ, nhất định huynh phải chiến thắng trở về.

Tô Lạc Tuyết mặc khôi giáp, đứng ở trong đám người nhìn bóng dáng Tuân Dạ và Hoa Tuyết phía xa, dù không nhìn thấy vẻ mặt của hai người, nhưng cùng là nữ nhân với nhau, nàng vẫn cảm nhận được sự bi thương trong lòng Hoa Tuyết. Còn việc Tuân Dạ vô tình rời đi lại khiến nàng tức giận, ở trên chiến trường, có lẽ Tuân Dạ là người nặng tình nặng nghĩa với huynh đệ, còn bình thường hần đối với nữ nhân rất lạnh lùng, đối với kẻ thù thì càng thêm thủ đoạn, tàn nhẫn.

Hành quân suốt một ngày, khoảng cách giữa Tuân gia quân và quân đội Khang quốc chỉ còn hơn mười dặm, một lửa trại to được đốt lên thấp sáng khắp nơi, Tô Lạc Tuyết cảm thấy thức ăn hôm nay thật khó nuốt, dạ dày cũng nhộn nhạo lên.

Lần đầu theo quân xuất chinh, Tô Lạc Tuyết không ngờ điều kiện trong quân lại kém như vậy, các tướng sĩ bán mạng cho thiên triều nhưng chỉ được dùng những loại lương thực thứ phẩm. Còn những vương công quý tộc, không phải chịu khổ sở lại được sống trong nhà son, ngày ngày ăn gạo thơm.

Đêm đầu xuân vẫn lạnh vô cùng, Tô Lạc Tuyết cùng các tướng sĩ khác ngồi thành vòng tròn sưởi ấm quanh đồng lửa, chợt nàng nghe thấy tiếng tiêu bay bổng lúc gần lúc xa, trong đêm tối yên tĩnh đặc biệt rõ ràng.

“Đây là tiếng tiêu của nhị thiếu gia.” Một tướng sĩ nói.

“Sao người biết?” Các tướng sĩ khác khó hiểu hỏi.

“Nhị thiếu gia đã thổi khúc nhạc này vào đêm đại thiếu gia đi đốt lương thảo với Tô huynh đệ, nên ta vẫn còn ấn tượng.”

Nghe đến đây, mọi người đều sáng tỏ, Tô Lạc Tuyết không nói gì, nàng tiến lại gần đồng lửa hơn, quơ quơ sưởi ấm hai tay.

Lần xuất chinh này, Tuần Lạc cũng tới, ban đêm nghe các tướng sĩ bàn luận, đây là lần đầu Tuần nhị thiếu gia theo quân ra trận giết địch. Trước giờ, Tuần Viễn chỉ mang theo Tuần Dạ, mà tính cách Tuần Lạc thần bí như vậy, ở ngoài cũng có ít người nhận biết hẳn.

Nếu không phải Nam Chiêu Hầu rất sủng ái vị thiếp kia, nhị thiếu gia đã sớm bị người ta quên lãng.

Mà nàng cũng chưa bao giờ nghe Tuần Lạc nói tới mẫu thân hẳn, dù là hôm sinh thần cũng không thấy mẫu thân hẳn tới chúc mừng.

Chợt trong quân truyền tới một tiếng động lớn, các tướng sĩ ngồi quanh đồng lửa rồi rít đứng dậy, phía ngoài còn có một vòng tròn khác có rất đông người tụ tập, Tô Lạc Tuyết cũng vội vàng chạy sang đó.

Còn chưa đứng vững đã thấy một đạo kiếm quang phản chiếu chói mắt.

Khẽ nhắm mắt vào rồi mở ra, nàng nhìn thấy Tuần Dạ đang múa kiếm trong bóng đêm, kiếm quang tạo thành những vòng sáng bao phủ tầng tầng lớp lớp lên người hẳn, từng chiêu từng thức thông dong mà sắc bén.

Có tướng sĩ vui mừng gõ trống góp vui, đúng là khúc “Tần Phong – vô y”

Từng nhịp trống, nặng nề mà đầy kiên quyết.

Các tướng sĩ như được khích lệ liền cất tiếng hát: “Há không có y phục? Chết cùng y phục. Một đường khởi binh, binh giáp của ta. Cùng sống cùng chết!”

Ban đầu chỉ có mấy người hát, về sau âm thanh cũng lớn hơn, tất cả tướng sĩ tụ họp, vừa cao giọng xướng vừa múa kiếm, gõ trống: “Há không có y phục? Chết cùng y phục. Một đường khởi binh, binh giáp của ta. Cùng sống cùng chết!”

“Há không có y phục? Chết cùng y phục. Một đường khởi binh, binh giáp của ta. Cùng sống cùng chết!”

Tiếng hát rõ ràng vang lên, trong mắt các tướng đầy ánh sáng làm rung động trái tim Tô Lạc Tuyết, đắm chìm trong khúc hành quân này nàng như cảm nhận được tình cảm được bồi đắp qua bao nhiêu năm trên chiến trường, ý chí quyết tâm làm việc nghĩa không chùn bước, lao ra chiến trường sống chết với kẻ thù.

Lần đầu tiên, nàng cảm nhận được sự vĩ đại của những người lính, còn nảy sinh cảm giác kính trọng.

Nhớ có những binh sĩ đầy nhiệt huyết này, Thiên Triều mới được huy hoàng như ngày hôm nay.

Hành khúc kết thúc, tiếng trống ngừng lại, kiếm vũ thôi bay.

Tướng sĩ đứng quanh reo hò: “Nguyên soái hảo kiếm pháp.”

Tuần Dạ cầm thanh kiếm xuống đất, đưa mắt nhìn một vòng: “Giờ phút khai chiến sắp tới, thề diệt Khang quốc.”

“Thề diệt Khang quốc! Thề diệt Khang quốc! Thề diệt Khang quốc!”

Trên cánh đồng hoang tĩnh lặng trống trải đang tràn ngập nhiệt huyết của binh sĩ, những âm thanh hào hùng rung như rung chuyển cả đất trời.

Một lúc sau các tướng sĩ mới tản đi, chỉ còn lại Tô Lạc Tuyết vẫn bất động ở đó.

Tuần Dạ ngồi cách nàng một đồng lửa, hẳn đang nhìn nàng, trong mắt hẳn là ngọn lửa giận dữ mà ấm áp.

“Ngài đang đau lòng.” Tô Lạc Tuyết khẽ cười.

“Cô thấy ta giống người đang đau lòng sao?” Tuần Dạ khịt mũi phủ nhận.

“Lúc nhị thiếu gia đau lòng sẽ thối tiêu, vậy nên ta nghĩ, lúc đại thiếu gia đau lòng, ngài sẽ múa kiếm.” Nàng tiến lại gần đồng lửa, ngồi xuống.

“Cô rất hiểu nhị đệ.” Hấn cũng bước lại gần, ở vị trí đối diện Tô Lạc Tuyết, hấn cầm vò rượu dưới đất lên tu một hơi.

“Tiếp xúc trong thời gian dài, đương nhiên sẽ biết.” Tô Lạc Tuyết trầm mặc một lúc mới thấp giọng hỏi: “Vì Hoa Tuyết cô nương sao?”

Hấn ngược mắt, lạnh lùng nhìn nàng.

“Dù mấy ngày nay đại thiếu gia cố ý lạnh nhạt với cô ấy, nhưng ta có thể nhận ra ngài rất quan tâm tới cô ấy. Nếu đã quan tâm sao còn lạnh nhạt như vậy, dường như cô ấy rất đau lòng.”

Hấn vẫn im lặng, ngửa đầu tu thêm một hớp rượu mạnh, ánh lửa chiếu sáng mặt hấn, cũng chiếu lên dáng vẻ tang thương mà cô đơn của hấn. Có thể do hấn đang uống rượu, lần đầu tiên, nàng cảm giác Tuần Dạ trước mặt không phải là con chim ưng kiêu ngạo nữa, hấn cũng là người biết đau lòng.

Tuần Dạ nhìn nàng như đang chìm đắm vào thế giới của riêng mình, cuối cùng hấn không trả lời mà hỏi ngược lại nàng: “Nhớ đêm ở Lạc Các, cô hỏi ta đã yêu ai bao giờ chưa, nếu người ta yêu muốn giết ta, hận ta. Không phải cô đang tự nói tới mình chứ?”

Không ngờ hấn lại hỏi điều này, nàng sững sốt trong giây lát mới nói: “Đại thiếu gia, nếu ngài biết có một cô gái từng yêu nàng tám năm, nhưng vì ân oán hai nhà mà ngài phải giết cô ấy, ngài sẽ lựa chọn thế nào?”

Hấn cười cười, kiên quyết nói ra một chữ: “Giết.”

Nghe được câu này, nàng lại thấy bình tâm hơn nhiều, suốt thời gian qua nàng vẫn chưa quên được nàng đã yêu Nguyên Dực tám năm, nhưng vào thời điểm hấn muốn hạ sát thủ với nàng, nàng đã rất ảm ức. Nàng nghĩ, nàng yêu hấn lâu như vậy, hấn không thể chết nàng.

Nhưng trong thiên hạ đầy rẫy âm mưu dối trá này, nếu có người ảnh hưởng tới đường đi của người, người đó chỉ có con đường chết.

Là nàng, nàng đã nhìn chính trị dưới một góc độ quá đơn giản.

Nhìn người đàn ông trước mắt, hấn không chỉ là phu quân mà còn là kẻ thù của nàng.

Mấy ngày tiếp xúc với hấn, lòng nàng bắt đầu cảm thấy mâu thuẫn, cũng không biết nên dùng nét mặt gì đối mặt với hấn.

Thật ra, nếu muốn trách, chỉ có thể trách nàng mang họ Tô.

Nước mắt như sắp rơi xuống, nàng ngẩng cao đầu, dùng mặt trắng trên cao ép nước mắt chảy ngược về: “Chỉ có ánh trăng kia ngàn đời tinh khiết hoàn mỹ, không bị thế tục hồng trần, cũng chẳng bị bóng đen hắc ám ăn mòn.”

Hấn cũng ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng trên cao, ánh trăng mệnh mang hợp với ánh lửa chiếu sáng hình bóng hai người họ, hài hòa, an tĩnh.

Bao nhiêu năm sau, bọn họ mới giật mình nhận ra, chỉ có thời khắc đó, bọn họ mới coi nhau như bằng hữu bình thường, thân nhiên đứng cạnh đồng lửa ngắm nhìn mặt trăng trên cao, vứt bỏ mọi ràng buộc ra sau.

Hôm sau, Tuần Dạ triệu tập các tướng sĩ thương nghị đối sách tấn công Khang quốc, buổi thương nghị diễn ra hơn nửa ngày, ngay cả bữa trưa cũng không ăn, không có ai được phép vào trong quân trướng. Dựa vào trực giác, nàng nghĩ kế hoạch ban đầu không còn dùng được nữa.

Tô Lạc Tuyết và những người khác đứng ngoài chờ kết quả, mãi tới hoàng hôn, các tướng bên trong mới lục tục bước ra với gương mặt nặng nề. Hai người ra sau cùng là Tuần Dạ với Tuần Lạc cũng không khá hơn chút nào, nàng chỉ thấy bồn chồn, rốt cuộc đã đề được sách lược nào chưa.

Cho tới đêm, Tuần Dã đột ngột triệu tập bốn vạn tướng sĩ bí mật rồi đi ngay trong đêm, Tô Lạc Tuyết cũng nằm trong số bốn vạn tướng sĩ này, theo nàng biết, bốn vạn người này đều là tinh binh của Tuần gia, mười hai vạn quân chia thành hai nhóm, nhưng nhóm nàng lại được Nguyên soái đích thân dẫn đi.

Nàng không hiểu bọn họ định đánh trận này bằng cách nào, nếu trực diện giáp công, khoảng cách hai bên chênh nhau quá nhiều.

Bốn vạn đại quân nhanh chóng di chuyển trên con đường nhỏ dẫn tới nơi đóng quân của Khang quốc, một khắc cũng không dám ngừng nghỉ. Nàng thầm đoán, Tuần Dã cố ý xuất binh vào ban đêm để che dấu thực lực, cũng để cho Khang quốc không kịp phát hiện ra hành tung của bọn họ.

Ước chừng hai canh giờ trôi qua, Tuần Dã hạ lệnh dừng bước, bốn vạn tướng sĩ ẩn nấp trong bóng đêm, mà cách đó trăm trượng có một ánh lửa khê lóe lên, định thần nhìn lại, đó chính là nơi đóng quân của Khang quốc, lúc này mới thấy Tuần Dã lên tiếng.

“Tối nay, bốn vạn đại quân phải tử chiến tới cùng, các người đã chuẩn bị xong chưa?” Giọng nói không cao không thấp, nhưng vừa đủ truyền tới tai mọi người.

Tuần Dã nghiêng người chỉ vào một thâm cốc phía tay phải: “Nhiệm vụ tối nay không chỉ có đánh lên Khang quốc mà còn phải dẫn họ sang bên kia thâm cốc, mọi người có hiểu không?”

Tuần Dã nói xong chỉ thấy các binh sĩ đưa mắt nhìn nhau, người trầm mặc suy nghĩ, người rối rít lắc đầu. Bốn vạn đại quân không có một ai dám lên tiếng đáp lời, để tránh làm kinh động tới Khang quốc, bọn họ chỉ có thể dùng hành động bày tỏ.

Mà Tô Lạc Tuyết đã hiểu lý do gương mặt Tuần Dã nặng nề như thế, dùng bốn vạn đại quân đi đánh lên tám vạn đại quân Khang quốc thật chẳng khác dùng trứng chọi đá, tổn thất hơn nửa cũng là chuyện đương nhiên. Hành động lần này của Tuần Dã đã đưa các huynh đệ vào sinh ra tử với mình vào con đường chết. Nhưng nếu như kế hoạch thành công, bọn họ có thể dụ quân chủ lực của Khang quốc vào thâm cốc, tám vạn đại quân còn lại sẽ lập tức bao vây, tấn công từ trên cao xuống, tám vạn đại quân của Khang quốc sẽ trở thành cá trong chậu.

Như vậy, Thiên Triều chỉ hy sinh hai vạn binh sĩ vẫn có thể tiêu diệt được tám vạn quân Khang quốc, vừa hạ tổn thất xuống mức thấp nhất, vừa bảo toàn được thực lực, quả là một mũi tên trúng hai con chim.

Nhưng kế hoạch này rất nguy hiểm, nếu trên đường đi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hậu quả khó mà lường được.

Nàng nhắm mắt vào rồi mở ra, nàng nhìn thấy gương mặt âm trầm của Tuần Dã, gương mặt thấy chết không sờn của các tướng sĩ, nàng không thấy sợ nữa.

Khi Tuần Dã hạ lệnh, vô số tướng sĩ lao vào chỗ Khang quốc đóng quân, đình bất ngờ cho bọn chúng trở tay không kịp.

Nhưng khi mọi người xông vào trong mới nhận ra, cả quân trưởng to như vậy lại không có lấy một bóng người.

Linh cảm xấu xuất hiện, bốn vạn đại quân mở mắt nhìn quân trưởng trống trơn, còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Trúng kế rồi, mọi người mau tản ra!” Tuần Dã hét lên.

Nhưng mọi chuyện đã quá trễ.

Những tiếng la hét từ bốn phương tám hướng xông tới, quân địch ẩn nấp trong khu rừng rậm rạp xuất hiện bao vây bọn họ, tiếng ngựa hí vang trong đêm tối khiến Tuần gia quân trở thành một đồng hỗn loạn.

“Ha ha ha ha.” Vào lúc này, một tràng cười cuồng ngạo vang lên, đội quân Khang quốc giương cung, nhắm bắn về phía họ.

Nhất thời, có vô số binh sĩ lấy thân tạo thành vòng tròn bảo vệ Tuần Dã.

“Tuần Dạ, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Chỉ huy là một người đàn ông trung niên mặt đầy râu, vóc dáng mập mạp: “Còn nhớ những lời ta nói với ngươi năm đó không? Sẽ có một ngày, ta sẽ trả lại tất cả những sỉ nhục này.”

Tuần Dạ cười lạnh: “A Đạt Mục ông cũng thật thủ đoạn, có thể mua được được tướng trong Tuân gia quân làm tay sai.”

A Đạt Mục vẫn cười cuồng ngạo như cũ: “Trong mắt ta, không có thứ gì mà vàng không mua được, bao gồm cả tướng lĩnh người tin tưởng nhất.” Dứt lời, hất ra hiệu cho cung thủ bắn tên, vô số mũi tên sắc nhọn tập nập bắn về phía họ.

Có mũi bị khiên đồng ngăn lại, có mũi lại bắn vào tướng sĩ Tuân gia quân, Tô Lạc Tuyết nhìn từng tướng sĩ một ngã xuống, nàng mới hiểu ý nghĩa hai từ tàn khốc của chiến tranh.

Tốp đầu bắn xong lại đổi sang tốp thứ hai.

Một vị tướng hô to: “Các tướng sĩ, mau theo ta mở đường máu, hộ tống Nguyên soái rời khỏi đây.”

“Xông lên!” Các tướng sĩ cầm khiên đồng bảo vệ Tuần Dạ, tập trung vào một chỗ phá vòng vây.

Đao quang kiếm ảnh, tiếng chém giết không ngừng, máu tươi văng tung tóe lên thân Tô Lạc Tuyết, nàng cầm đao run rẩy đứng trong đám người, cũng không dám hạ sát thủ.

Nàng chưa bao giờ giết người!

Nhìn những thi thể đầy máu trên chiến trường, nàng thấy sợ hãi, nàng chưa bao giờ tận mắt chứng kiến cảnh tượng chiến tranh thảm khốc như thế, nàng cũng chưa từng thấy nhiều người chết như thế. Một khắc trước, bọn họ còn sánh vai đi bên nàng, mà lúc này, bọn họ đang nằm gục dưới chân nàng.

“Nguyên soái đi mau! Để nơi này lại cho ta!” Lý tướng quân hô lớn, đao trong tay của hắn, khòí giáp trên người hắn, tất cả đều nhiễm đỏ máu.

“Lý tướng quân, người dẫn các binh sĩ rời khỏi đây, ta sẽ ở lại!” Nghe quyết định của Tuần Dạ, Lý tướng quân không dám tin vào tai mình: “Không thể, Nguyên soái, ngài tuyệt đối không thể xảy ra chuyện. . . .”

“Nghe lệnh ta, dẫn mọi người đi, ta tự có đối sách!” Lần đầu tiên, trong mắt Tuần Dạ đầy sóng dao động.

Lý tướng quân bị ánh mắt của hắn chấn nhiếp: “Nguyên soái. . . .”

Tuần Dạ dùng đao chém vào cổ họng hai người dùng thương tấn công hắn, tức giận nói: “Đi ngay!”

Lý tướng quân rưng rưng, ngửa mặt lên trời gào to: “Tuân gia quân đi theo ta!”

Tô Lạc Tuyết đang run rẩy, chỉ cảm giác được có người đẩy mình: “Đi mau.”

Nàng quay đầu lại nhìn nửa gương mặt Tuần Dạ dính đầy vết máu, trong mắt nàng hiện rõ vẻ kinh ngạc và kinh hãi, rốt cuộc Tuần Dạ đang nghĩ gì mà muốn ở lại đây, chẳng lẽ hắn muốn bất chấp tính mạng sao? Dã tâm của hắn đâu, mục tiêu của hắn không phải là ngôi vị hoàng đế Thiên Triều sao, bí mật mưu đồ nhiều năm như vậy, hắn muốn buông tay sao?

“Đi mau!” Tuần Dạ nhìn nàng, tức giận nói.

“Ta không đi.” Tô Lạc Tuyết cầm đao xông lại gần Tuần Dạ, cùng với hơn mấy nghìn tướng còn lại lao vào chém giết.

“Ta mang cô tới đây thì phải có trách nhiệm đưa cô bình an trở về, nếu không, nhị đệ sẽ hận ta cả đời!”

“Ta không đi.” Nàng kiên quyết nhìn hắn, kiên quyết không đi.

“Cô không sợ chết sao?” Hắn nắm chặt lấy cánh tay nàng.

“Nguyên soái còn không sợ chết, ta sợ cái gì!”

Hắn nhìn sâu vào mắt nàng, cất tiếng cười thê lương: “Được, khá lắm Tô Tam.”

A Đạt Mục nhìn Tuần Dạ đang chiến đấu hăng hái, còn cả dòng người của Lý tướng quân sắp đột phá ra ngoài, âm trầm nói với viên tướng bên cạnh: “Để đám người kia đi đi.”

“Nguyên soái, sao không đuổi tận giết tuyệt, nếu tha cho bọn họ”

“Thiên Triều có một câu danh ngôn: quy sư vật át, vi sư tất khuyết[1]. Huống chi, chủ soái của họ đã vùi thân trong tay ta, tinh thần suy giảm. Chỉ cần bắt một mình hắn.” A Đạt Mục lạnh lùng cười thành tiếng.

[1] quy sư vật át, vi sư tất khuyết: Thiên thứ bảy trong binh pháp Tôn Tử, bao vây quân địch nên chừa một lối thoát cho chúng, địch cùng khốn đường nên quá bức bách.

“Nguyên soái inh.” Tên tướng quân kia vừa vượt mông ngựa vừa lệnh cho toàn quân bao vây mấy ngàn tàn binh còn sót lại, trong số đó có cả Tuần Dạ và Tô Lạc Tuyết.

Tuần Dạ, Tô Lạc Tuyết cùng mấy vị tướng đều bị trói tay chân ném vào tù trưởng, ánh lửa bên ngoài mơ hồ chiếu vào gương mặt họ mới thấy đáng vẻ đầy máu tanh của họ đáng sợ tới mức nào.

Tô Lạc Tuyết chặt vật nằm dưới mặt đất lạnh như băng, cảm giác đau đớn từ vai truyền tới làm nàng không ngồi dậy được. Tính thời gian, vết thương trên vai phải băng bó chưa được mười ngày, hôm nay còn dám cầm đao ra chiến trường giết địch.Dù nàng chưa giết người, nhưng nàng đã dùng nội lực, đôi tay kia còn bị đám binh sĩ Khang quốc trói ngược ra sau.

Cảm giác vai phải bị xé rách làm nàng đau đớn vô cùng.

Mồ hôi lạnh ướt đầm trán.

Tuần Dạ cũng bị bắt trói, nhưng ánh mắt đầy vẻ tinh nhuệ của hắn không ngừng nhìn quanh, giống như đang tính toán chuyện gì đó.

Lúc bình ổn tâm trạng, hắn mới phát hiện ra nàng đang nằm yên trên mặt đất: “Tô Tam? Cô làm sao vậy?”

Không thấy nàng trả lời, Tuần Dạ liền dùng sức xoay người về phía nàng, nương theo chút ánh sáng yếu ớt bên ngoài, hắn có thể sắc mặt trắng bệch đầy vẻ khổ sở của nàng.

“Vết thương ở vai sao?” Hắn mơ hồ đoán được.

Nàng cố nhìn về phía hắn, nở nụ cười nhạt nhẽo.

“Hành quân nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ta gặp một người không biết sợ.....cô nương.” Hắn nói rất bé, bé tới mức chỉ có hai người họ nghe được.

Nàng định mở miệng nói gì đó, nhưng cổ họng chỉ phát ra những tiếng khàn khàn, đáng vẻ nhe răng tròng mắt của nàng khiến người ta vừa buồn cười vừa đau lòng.

“Sao cô không đi.” Hắn bình tĩnh nhìn nàng.

Một lát sau, cơn đau cũng dịu đi, nàng cắn răng nói: “Ta biết trên đời này có một loại binh pháp, đó là tìm đường sống trong cõi chết.”

Gương mặt của hắn như sắp chạm vào mặt đất, hắn đối mặt với nàng, nhìn nàng chăm chú: “Đặt mình vào chỗ chết.cũng có thể chết thật.”

“Có thể chết cùng chỗ với Nguyên soái, chết cũng không tiếc.”

Hắn khẽ cười, một nụ cười ảm áp xuất phát từ trái tim, đã rất lâu rồi, hắn chưa được cười một cách thật sự như thế này, hành quân nhiều năm, hắn đã quên mất cách cười.

Chậm rãi nhắm mắt lại, chỗ sâu trong nhất nội tâm như được lý trí thức tỉnh, hắn nhỏ giọng nói: “Nếu ta chết trận, đừng chôn cất ta. Hãy để thi thể ta nằm trên núi, hóa thành bể dâu.”

Nàng mở to mắt nhìn Tuần Dạ, giọng nói kia như sợi tơ mảnh, khẽ truyền vào tai, đồng thời còn làm trái tim nàng rung động.

“Nếu ta chết trận, đừng chôn cất ta. . . .” Hấn nói tới đây lại nhếch môi cười nhạt: “Để bóng hình ta, sống mãi trong tim.”

Để bóng hình hấn, sống mãi trong tim.

Nàng chậm rãi nhắm mắt đọc thầm tám chữ này, trên môi thoáng xuất hiện nụ cười mà nàng không hề hay biết.

Tô Lạc Tuyết mệt mỏi nằm thiếp đi, đến lúc mở mắt mới nhận ra Tuần Dạ vẫn đang nhìn về mọi nơi xa xôi, cũng không biết hấn đang nghĩ gì.

Nhìn lại các binh sĩ nằm ngổn ngang một góc, không còn khí phách hào hùng như ban đầu nữa, trông ai cũng nhếch nhác khó coi.

“Nguyên soái, chúng ta có cơ hội sống để ra khỏi đây không?” Một viên tướng khàn giọng hỏi.

“Người sợ chết sao?” Tuần Dạ không nhìn hấn, ánh mắt vẫn chăm chú vào một phía.

“Chúng ta ở lại cùng Nguyên soái, đương nhiên không phải hạ tham sống sợ chết. Nhưng trước khi chết vẫn chưa biết được con rùa nào bán đứng chúng ta, đúng là chết không nhắm mắt.” Viên tướng kia nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Người biết kế hoạch này chỉ có Nguyên soái, Tuần nhị thiếu gia và năm vị tướng cùng xuất chinh, chỉ có bảy người đó mới đủ thời gian dùng bồ câu đưa tin cho Khang quốc.” Một viên tướng lạnh lùng phân tích: “Gian tế phải nằm trong số sáu người thương nghị cùng nguyên soái.”

“Nếu lão tử còn sống để ra khỏi đây, lão nhất định sẽ đem hấn cho ngũ mã phanh thây, chặt làm trăm mảnh.”

Nói xong, sự phẫn nộ của mọi người đều trào dâng. Duy chỉ có Tuần Dạ làm như không có chuyện gì.

Tô Lạc Tuyết cười nhạt: “Nguyên soái thấy có đáng giá không? Để hạn chế thương vong xuống mức thấp nhất, cuối cùng lại rơi vào tay địch, mặc cho người khác chém giết. Quyền lực thật sự quan trọng như vậy sao?”

Nói xong, nàng lại nhớ tới câu hấn nói hôm sinh thần Tuần Lạc: may mắn nhất cuộc đời này là tự mình nắm được vận mệnh của mình, đứng ở đỉnh cao quyền lực, thao túng sự sống chết của người khác.

“Ta không biết cái gì gọi là giang sơn để nghiệp, ta chỉ biết ngài là người có năng lực, ngài sẽ đứng ở góc độ dân chúng mà suy nghĩ cho họ chứ không bị quyền lực che mờ đôi mắt. Chỉ có như vậy, ngài mới thành người bất bại.”

Lời nói của Tô Lạc Tuyết làm Tuần Dạ thu hồi vẻ trầm tư, nhìn nàng.

“Là ta đã quyết định sai.” Giờ phút này, Tuần Dạ cũng thừa nhận sai lầm của mình, cả không gian trở nên yên tĩnh, các tướng khiếp sợ nhìn Tuần Dạ.

Biểu hiện của Tô Lạc Tuyết cũng không khác bọn họ là bao, nàng không ngờ một Tuần Dạ kiêu ngạo cũng dám thừa nhận sai lầm của mình.

Làm một Nguyên soái, cần bao nhiêu dũng khí mới có thể thẳng thắn thừa nhận sai lầm.

Quen biết chưa đầy một tháng, nàng phát hiện ra không ít điều bất ngờ trên người Tuần Dạ, nếu bỏ qua thù hận hai nhà, Tuần Dạ đúng là một vị tướng xuất sắc.

Rèm trại đột ngột vén lên cao, ánh sáng chói lóa khiến họ không kịp thích ứng.

Đến lúc mở mắt ra, chỉ thấy mấy người đàn ông thô lỗ tới lôi Tuần Dạ dậy, không nói gì đã kéo hấn ra ngoài.

“Nguyên soái!”

Bọn họ hoảng sợ hô lớn, nhưng rèm trại đã buông xuống để lại một không gian tăm tối.

Tuần Dạ bị hai người kia kéo vào trại soái, sau khi ném hấn xuống đất liền bật cười ha hả, A Đạt Mục ngồi trên cao nhìn Tuần Dạ bị trói chặt như khúc giò, vui vẻ nói lớn: “Không ngờ, cũng có một ngày người rơi vào tay ta.”

Tuần Dạ không đáp, ngay cả lúc chặt vật thể này, hấn vẫn lạnh nhạt và đầy kiêu ngạo như cũ.

A Đạt Mục nổi giận, bước tới, ngồi xuống nâng cầm hấn lên: “Có nhớ người từng làm nhục ta thế nào không? Người hại ta không dám ngóc mặt nhìn người, nhưng ta vẫn kiên trì đánh trận, mục đích duy nhất của ta là đánh bại người. Sắp chết tới nơi mà còn kiêu ngạo thế này, chẳng lẽ người không sợ chết sao?”

Tuần Dạ khịt mũi, bật cười: “Thế này cũng coi là thắng sao?”

“Dạ, ta thắng không được đẹp, nhưng người thắng vẫn là ta.” A Đạt Mục buông tay đứng dậy, trên mặt lộ rõ vẻ tự đắc.

“A Đạt Mục, ngôi vị hoàng đế Khang quốc, chắc là người mơ ước đã lâu.” Tuần Dạ thản nhiên nói.

“Thế nào, người muốn giao dịch với ta sao?” Ánh mắt A Đạt Mục trở nên thâm trầm, không thấy rõ cảm xúc.

“Ta cũng giống người, ta muốn ngôi vị hoàng đế Thiên Triều.”

A Đạt Mục vuốt vuốt chòm râu dài, trong mắt thoáng hiện tia sáng: “Sau đó thì sao?”

“Người có muốn giao dịch với ta không?”

A Đạt Mục ra hiệu ấy tên man di tới cởi dây trói cho Tuần Dạ.

Tuần Dạ đứng dậy, chậm rãi ngồi xuống bàn, tự tin rót ỉnh một ly rượu.

A Đạt Mục thấy hấn ngồi xuống cũng phát tay đuổi hết đám binh sĩ kia ra ngoài, đi tới tự rót ỉnh một ly khác.

“Tuần Dạ, ta không thể không bội phục sự gan dạ của người, đêm đó là người cố ý để ta bắt được. Chẳng lẽ người không sợ ta giết chết người sao?”

“Người tâm niệm muốn đánh bại ta bao năm qua, vất vả lắm mới bắt được, người sẽ giữ lại tính mạng ta để nhục nhã ta. Huống chi, người là người thông minh, ở ngoài còn hơn mười một vạn quân nhìn người chăm chăm như hổ đói. Người có thể dùng ta để kiềm chế bọn họ, nhưng nếu ta chết, bọn họ bị kích động sẽ bắt chập tất cả tấn công người.”

“Khá lắm Tuần Dạ, chuyện gì người cũng tính toán chu toàn như vậy, thật hiếm có.” A Đạt Mục cười lớn: “Nhưng sao người dám chắc ta sẽ giao dịch với người?”

“Theo ta được biết, lần này Khang quốc phái binh tấn công Hoàn Thành, mục đích chính là để đối phó người. Công cao lần chủ, đây chính là cơ hội để ông ta trừ khử người.”

Tuần Dạ vừa dứt lời, A Đạt Mục tức giận vỗ mạnh xuống bàn.

“Con chó gian xảo kia, Khang quốc và Thiên triều sống hòa bình được mấy năm, giờ đột nhiên cấp cho ta tám vạn binh lực đi tấn công Hoàn Thành, khác gì bảo ta lấy trứng chọi đá, rõ ràng hấn muốn làm suy yếu binh lực của ta. Nhưng ta không thể không xuất binh, ta không dám phản, sau lưng hấn vẫn còn thế lực chống đỡ.” A Đạt Mục nói đến đây liền đưa mắt nhìn Tuần Dạ: “Vì người giết dây cho cuộc chiến này là Đế hậu Thiên triều.”

Tuần Dạ chậm rãi uống rượu, rõ ràng hấn cũng không bắt ngờ gì với thông tin của A Đạt Mục: “Đế hậu muốn tiêu diệt Tuần gia, Quốc quân Khang quốc muốn tiêu diệt người, cả hai người họ rất dễ đạt thành hiệp nghị.”

A Đạt Mục hừ lạnh, tỏ vẻ khinh thường nói: “Xem ra, người cũng khá hiểu chuyện.”

“Thế nên ta mới mạo hiểm cho người bắt tới đây.”

“Xem ra, ta đã tìm được một đồng minh khôn ngoan.”

Tuần Dạ tự rót ỉnh một ly rượu, giơ cao trước mặt nói: “Uống cạn ly rượu này, chúng ta sẽ xóa bỏ những ân oán trước đây.”

A Đạt Mục không tỏ thái độ, chỉ hỏi: “Làm sao ta tin được thành ý của người?”

Tuần Dạ cười cười: “Nghe nói thiên kim của A Đạt Mục mới tròn hai mươi tuổi hoa, rất được người sủng ái, còn nghe nói có rất nhiều người tới cầu hôn đều bị người cự tuyệt.”

Nhắc tới nữ nhi của mình, gương mặt A Đạt Mục tràn đầy ý cười: “Không phải không muốn gả đi, nữ nhi của ta chỉ có thể gả cho vương giả của thiên hạ này.”

Dứt lời, hắn cũng tự rót một ly uống cạn.

Màn đêm lặng lẽ kéo tới.

Ở trong căn trại tối đen, tâm trạng Tô Lạc Tuyết như treo ngược cành cây, khó thở, khủng hoảng, lo lắng, sợ hãi.

Tuần Dạ sẽ không sao chứ, A Đạt Mục hận hắn như vậy, ông ta sẽ tìm mọi cách làm nhục hắn, người cao ngạo như Tuần Dạ có thể chịu nổi không?

Còn lúc này, đại quân của chúng ta đang ở đâu?

Không chỉ có mình nàng, các tướng sĩ ở đây cũng lo lắng và tuyệt vọng.

Thời gian trôi qua càng lâu càng làm trái tim bọn họ rơi xuống vực thẳm.

Chợt rèm trại được vén lên, Tô Lạc Tuyết kinh ngạc thấy mấy tên lính cầm đao xông tới, nàng tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt, bên tai như quanh quẩn giọng nói của Tuần Dạ: Nếu ta chết trận, đừng chôn cất ta. Để bóng hình ta, sống mãi trong tim.

Nước mắt vô thức lăn dọc xuống.

Nhưng một khắc sau, mấy tên lính kia lại cắt đứt dây trói của họ, thả bọn họ ra ngoài.

Trước biến cố này, mọi người chỉ biết ngơ ngác nhìn nhau.

Tô Lạc Tuyết mở mắt ra, qua lớp sương mù chưa tan, nàng thấy Tuần Dạ không chút thương tổn đứng ở ngoài cửa, sau phút ngẩn người, nàng vội vàng đứng bật dậy.

Ánh mắt sâu thẳm của Tuần Dạ nhìn về phía nàng, những bước chân vững chãi của hắn đi về phía nàng, dùng chất giọng trầm ấm nói với nàng: “Cô nói đúng rồi, lần này, chúng ta đã tìm được đường sống trong cõi chết.”

Tô Lạc Tuyết cố nén nước mắt, cười nói: “Ta còn nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại người nữa. . . .”

Tuần Dạ ôm nàng vào lòng, khẽ thì thầm bên tai nàng: “Hãy để ta sống mãi trong tim.”

Tựa vào lòng hắn, nước mắt Tô Lạc Tuyết tuôn rơi như mưa, nàng không hiểu nổi cảm giác hiện giờ của mình, nàng chỉ biết, khi nhìn thấy Tuần Dạ mạnh khỏe trở về, thật sự nàng thấy rất vui.

Thật sự rất vui.

Gió xuân thổi suốt một đêm, trái tim như nụ hoa dâu, thuận lợi nở rộ.

Ngày mười chín tháng tư cùng năm, Nam Chiêu Hầu dâng tấu về Thiên Triều.

Mười hai vạn đại quân anh dũng giết địch, tấn công lần đầu đã tiêu diệt tám vạn quân Khang quốc, quân đội tan rã, thất bại chạy trốn.

Tuần gia cũng tổn thất năm vạn quân, Thiên Triều mở quốc khố, trợ cấp cho những gia đình có người chết trận.

10. Q.1 - Chương 10: Nước Mắt Trong Lòng Bàn Tay

Trải qua trận này, danh tiếng Tuần gia quân càng thêm vang dội, nhận được không ít sự kính ngưỡng của dân chúng. Trong thời gian này, cả Thiên Triều ăn xong chỉ ngồi bàn xem Tuần Dạ anh dũng thiện chiến thế nào, mưu trí tìm được đường sống trông chỗ chết ra sao, còn đánh cho Khang quốc tan rã, bảo vệ Hoàn Thành thành công.

Diễn biến trận đánh ra sao không còn quan trọng, quan trọng sâu trong tiềm thức mỗi người dân đều coi Tuần gia như trụ cột đất nước, còn Tuần gia thiên hạ mới an ổn, nếu Tuần gia quân sụp đổ, bách tính sẽ rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Những giọt mưa rơi không ngừng, những giọt mưa trong suốt tí tách rơi xuống đất làm mát dịu cả đại lục.

Trong gió như mang theo mùi vị tươi mát còn có phần lạnh lẽo của mưa.

Hoa Tu ngồi thưởng trà cùng Tuần Dạ trong đình Vọng Nguyệt, một ánh mắt lạnh nhạt tao nhã, một ánh mắt chất chứa đầy tâm sự.

Bên ngoài đình có hai tên cầm dù đứng trong mưa, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn quanh, tránh việc người khác tới nghe lén.

Bình bạch ngọc đun trên bếp lò nhỏ bắt đầu có khói bay lượn lờ, tạo thành màn chắn giữa hai người.

“Hoa huynh thật có nhã hứng, trời mưa còn mời ta tới thưởng trà.”

“Đại thiếu gia thấy tư vị thưởng trà trong mưa thế nào?”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, trà đã sôi, Hoa Tu nhắc bình lên rót cho Tuần Dạ một chén, đồng thời cũng rót ỉnh một chén.

“Có rất nhiều tin đồn về cuộc chiến lần này. Trong đó có một tin đồn bất lợi cho người, người có muốn nghe không.” Hoa Tu đặt bình bạch ngọc xuống, khẽ cười.

“Xin rửa lắng tai nghe.”

“Thực tế giữa Tuần gia quân và Khang quốc không hề xảy ra cuộc chiến nào, số lượng người chết là số liệu giả.”

Tuần Dạ nâng chén trà đang bốc hơi nghi ngút lên: “Chỉ cần dân chúng nghĩ Tuần gia quân đã tham gia trận chiến thì là có chiến tranh xảy ra.”

“Xem ra các người đã chuẩn bị xong.” Hoa Tu nói.

“Chỉ còn thiếu sự ủng hộ của Hoa huynh thôi.”

Hoa Tu làm như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Phụ mẫu qua đời sớm, Hoa mẫu chỉ có một người thân duy nhất là Tuyết nhi, những năm nay, dù nó muốn sao trên trời ta cũng hải cho nó. Nhưng từ ngày nó quen biết người, suốt ba năm liền đều buồn bã không vui, nhất là sau khi người thành thân với Tô tiểu thư, ta chẳng còn thấy nụ cười của nó nữa.”

Tuần Dạ cúi đầu thổi chén trà trong tay, hơi nóng xông vào mắt hắn, cũng làm người khác không thấy được vẻ mặt hiện tại của hắn.

“Lần này người làm thống soái xuất binh tấn công Khang quốc, nó vì người mà nhốt mình trong Phật Đường chép Pháp Hoa Kinh, chép suốt mười ngày không ra, nó muốn dùng tấm lòng thành của mình cầu xin trời cao che chở cho người bình an quay về. Khi nhận được tin thắng trận, nó liền ngắt đi trong Phật Đường, còn người, từ lúc trở về vẫn chưa tới gặp nó.” Giọng nói của Hoa Tu trở nên sắc bén.

Tuần Dạ đặt chén trà trong tay xuống, nhìn thẳng vào mắt Hoa Tu: “Một năm trước, là ai cảnh cáo ta không được tới gần mũi mũi của hắn?”

“Một năm trước, khi ta biết người tiếp cận Tuyết nhi chỉ để lợi dụng nó ép ta ủng hộ tài lực cho Tuần gia. Ta chỉ biết tách nó ra khỏi người, tránh để nó chịu tổn thương.”

“Còn bây giờ?”

Hoa Tu vuốt ve chén trà: “Năm đó, người nhần nhện thành thân với Tô Lạc Tuyết để tránh cho Đế hậu nghi ngờ. Còn bây giờ, thời cơ đã tới, ta cũng không phản đối chuyện hai nhà Hoa Tuần kết thân.”

Tuần Dạ nhìn Hoa Tu, im lặng chờ hắn nói tiếp.

Hoa Tu nhấn mạnh từng chữ: “Ta muốn người cam kết, nếu người làm Đế, Hoa Tuyết phải được làm Hậu.”

Tuần Dạ hỏi “Chỉ có một điều kiện đó sao?”

Hoa Tu cười khỏ: “Nếu người đồng ý, Hoa gia sẽ dốc toàn bộ tài lực ủng hộ người.”

Tuần Dạ cười cười, nâng chén nói: “Ta lấy danh nghĩa Tuần gia ra bảo đảm, nếu ta đăng cơ làm Đế, Hoa Tuyết sẽ làm Hậu.”

Đúng lúc này, thị vệ đứng ngoài bấm báo: “Đại thiếu gia, có người muốn gặp ngài.”

Tuần Dạ và Hoa Tu cùng đưa mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy một bóng người mặc trang phục nam nhân màu xám cầm cây dù trắng đứng trong mưa, vóc dáng nhỏ bé như sắp bị mưa gió ngoài kia cuốn trôi.

“Chuyện này nói tới đây thôi.” Tuần Dạ đứng dậy bước ra ngoài, có một thị vệ vội vàng cầm dù lên che mưa cho hắn.

Hoa Tu ngồi trong đình nhìn theo bóng lưng của Tuần Dạ, khẽ thì thầm nói: “Tô Lạc Tuyết, cô tiến không được mà lùi cũng không xong.”

Tô Lạc Tuyết cầm cây dù đứng trong mưa, khi nhìn thấy Tuần Dạ đi về phía mình, bàn tay vô thức siết chặt lại, nàng chợt nghĩ tới bức thư nhận được đêm qua, phụ thân muốn nàng nhanh chóng trở về Lạc Thành.

“Sao nàng lại tới đây?” Tuần Dạ dừng trước mặt nàng, những giọt mưa to đã bắn tung tóe lên vạt áo.

Nàng vội vàng thu hồi tâm trí, trả lời: “Ta đến phòng người nhưng không thấy ai, nghe hạ nhân nói người ở đây nên mới tới tìm người.”

“Tìm ta có chuyện gì à?” Hắn vừa nói vừa cầm lấy cây dù trong tay nàng, hai người đứng sánh vai trong một không gian nhỏ bé, dẫn nàng về phía trước.

Nàng cúi đầu, nhanh chóng đi theo hắn, trên đường đi, có những giọt mưa lạnh lẽo tạt vào gò má, ngưng tụ thành những giọt nước chảy xuống cổ.

Nàng nói rất bé: “Ta phải đi.”

Hắn nghi hoặc hỏi: “Đi?”

“Chiến tranh đã kết thúc, ta phải đi.”

“Chiến tranh còn lâu mới kết thúc.”

Nàng cười như không cười: “Ta muốn về nhà, người nhà của ta, bọn họ.đều đang đợi ta về.”

“Vậy khi nào quay lại đây?”

“Có lẽ không bao giờ quay lại nữa.”

Tuần Dạ dừng bước.

Chỉ thấy hắn xoay người lại đối diện với nàng: “Không quay lại nữa?”

Nàng khẽ gật đầu.

“Tại sao?”

Hai bàn tay nàng quấn chặt vào nhau, trong lòng chỉ cảm thấy phiền muộn, nàng có nên nói ra thân phận của mình không. Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt hắn, nàng lại thấy do dự, chợt thấy một đóa hoa hồng gần đó, nàng liền cúi người ngắt hoa: “Người chờ một chút.”

Sau đó, nàng dứt từng cánh hoa một, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Nói, không nói. Nói, không nói. Nói, không nói.”

Mới đầu Tuần Dạ còn nghi hoặc không hiểu, đến khi nhìn thấy hành động này của nàng, hẳn chỉ có thể cười trừ.

Từng cánh hoa rơi xuống mặt đất, bị mưa gió vùi dập tan nát.

“Đại thiếu gia!” Có tiếng người gọi hẳn trong mưa, là một người đàn ông trung niên đang thở gấp chạy tới.

“Chuyện gì?” Tuần Dạ nhìn người vừa chạy tới.

“Hầu Gia nói trong Hoa phủ có nội gián, muốn ngài tới chính sảnh bàn bạc.”

Ánh mắt Tuần Dạ trở nên lạnh lẽo, hẳn quay lại nhìn nàng vẫn đang ngắt cánh hoa: “Ta qua đó một chút.” Dứt lời liền đưa ô cho nàng, còn mình thì đội mưa chạy đi.

Tô Lạc Tuyết một tay cầm dù, một tay cầm bông hoa hồng chỉ còn sót lại một cánh. “Không nói.” Cánh hoa hồng cuối cùng cũng rơi xuống, bị bùn đất bao phủ.

Ông trời cũng không cho nàng nói.

Nàng ngược mắt nhìn bóng dáng Tuần Dạ khuất dần trong mưa, cánh tay cũng dần chết lặng.

Đêm đó mưa vẫn rơi xối xả, khi thu dọn xong quần áo của mình, Tô Lạc Tuyết đặt một bức thư lên bàn mình, phía ngoài có viết: Gửi phu quân Tuần Dạ.

Trong thư nàng đã kể rõ về thân phận mình, nàng nghĩ, nếu trời cao đã không cho nàng cơ hội tự nói với Tuần Dạ, vậy nàng sẽ viết cho hắn, nàng không cần đối mặt với hắn, cũng không cần nhìn sự khinh bỉ trong mắt hắn.

Như vậy, nàng có thể rời khỏi Hoàn Thành, rời đi Tuần gia, nàng sẽ trở lại làm Tô Lạc Tuyết.

Đặt thư lên bàn, đang định tranh thủ đêm hôm mưa gió rời khỏi đầu thì thấy Hoa phủ trở nên náo nhiệt, đèn đuốc thấp sáng khắp nơi làm nàng có linh cảm xấu.

“Thiếu gia có lệnh, tất cả gia quyến, khách, người làm tới tập trung ở phòng khách” Có tiếng thị vệ tới truyền tin, Tô Lạc Tuyết vô thức nắm chặt bức thư trong tay, chẳng lẽ vì chuyện gian tế chiều nay nên mới cho triệu tập quy mô lớn như vậy?

Nàng cúi đầu nhìn bức thư trong tay, trầm tư một lát liền bỏ thư vào trong túi, đi theo đám đông về phía phòng khách.

Đi vào phòng khách, chỉ thấy cả đại sảnh to như vậy toàn người là người, không khí cũng trở nên áp lực, nặng nề. Nam Chiêu Hầu, Tuần Dạ, Tuần Lạc, Hoa Tu, Hoa Tuyết. Những người quan trọng đều tập trung ở đây, bọn họ đưa mắt nhìn quanh, ánh mắt lạnh lẽo đó làm người ta sợ hãi.

“Chiều nay, có một thị vệ bắt được bồ câu đưa thư.” Quản gia Hoa phủ cầm một tờ giấy nhỏ trong tay, cao giọng nói: “Là ai dùng bồ câu đưa thư ra ngoài thì đứng ra.”

Không gian yên tĩnh, không có ai lên tiếng trả lời.

“Không thành thật khai báo, nếu bị bắt, kết quả.” Quản gia đưa mắt nhìn những công cụ hành hình dưới đất.

Vẫn không có ai lên tiếng, cả trăm người, ai cũng đưa mắt nhìn nhau.

“Nếu không có ai đứng ra nhận, Đường Khánh, người kể lại chuyện người nhìn thấy chiều nay.” Hoa Tu một mình ngồi xuống ghế nói.

“Buổi chiều, thuộc hạ đang trực thì thấy một con bồ câu đưa tin bay ra, thuộc hạ liền dùng cung tên bắn hạ con bồ câu kia. Nhìn địa điểm mà con bồ câu rơi xuống, chắc chắn nó bay ra từ một trong hai nơi là Lam Tầm Viên và Bách Hoa Uyển.” Đường Khánh thấy mình lập công lớn nên rất tự đắc, giọng nói cũng vang dội hơn ngày thường.

“Những người ở trong Lam Tảo Viên và Bách Hoa Uyển bước ra.” Hoa Tu gõ mấy đầu ngón tay lên bàn tạo ra những tiếng động thanh thúy.

Có bảy, tám người bước lên trước, trong đó có cả Tô Lạc Tuyết, nàng chỉ dám chăm chú nhìn xuống đất, nàng sợ người khác nhận ra sự chột dạ trong mắt nàng.

Quản gia sai người mang giấy bút tới, đặt lên bàn nói: “Từng người một tới viết: Trận này có bấy.”

Tô Lạc Tuyết bắt đầu căng thẳng, sắc mặt trắng bệch, lưng áo ướt đầm mồ hôi.

Trước khi tới, nàng đã có linh cảm, quả nhiên là bả câu đưa tin cho phụ thân đã bị bắt lại.

Nhìn từng người một run rẩy bước lên viết chữ, có mấy người nói mình không biết chữ cũng bị ép viết.

Nàng khẽ nhắm hai mắt lại, bọn họ nhất định phải tìm được gian tế sao, nàng hoảng hốt, chẳng lẽ phải nói ra thân phận mình trong tình huống này sao?

Nàng nhìn Tuần Dạ, Tuần Lạc, cuối cùng mới nhìn tới Tử Vũ, Tử Vũ cũng đang đang nhìn nàng, trong mắt không nhìn ra được cảm xúc gì.

Hai nắm đấm của Tô Lạc Tuyết dần buông lỏng ra, nàng đi lên trước, vừa định nói hết tất cả thì thấy một nha hoàn quỵ xuống đất: “Hầu Gia tha mạng.”

Tiếng động này đã hấp dẫn tất cả mọi người, ngay cả Tô Lạc Tuyết cũng há hốc miệng vì kinh ngạc: “Lá thư này do nô tỳ đưa ra ngoài, cầu xin Hầu Gia tha mạng cho nô tỳ, Hầu Gia tha mạng.”

Tuần Dạ đi tới, lạnh lẽo nhìn nha hoàn đang quỳ trên mặt đất: “Người là người của ai.”

“Nô tỳ, nô tỳ là người của Đế hậu nương nương, Đế hậu phái nô tỳ tới giám sát mọi động tĩnh của Hoàn Thành.”

Tuần Dạ cũng không kinh ngạc, chỉ thấy hần phất tay nói: “Đưa xuống, giết.”

Nha hoàn kia hoảng sợ la hét: “Ta đã khai hết sự thật, sao ngài còn giết ta.”

“Mang xuống.” Tuần Dạ quát lên, có mấy tên thị vệ đi tới kéo nha hoàn kia ra khỏi phòng khách, tiếng khóc của nha hoàn kia yếu dần, cuối cùng cũng biến mất.

Tô Lạc Tuyết ngơ ngác nhìn mọi việc xảy ra trước mắt, rõ ràng lá thư kia là do nàng viết, vì sao nha hoàn lại đứng ra chịu tội thay nàng?

“Được rồi, không còn chuyện gì nữa, mọi người mau giải tán đi.” Hoa Tu đứng dậy, thản nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra.

Khi mọi người đã tản đi hết, Tô Lạc Tuyết vẫn ngơ ngác đứng yên một chỗ, trước mắt nàng như vẫn còn cảnh nha hoàn kia bị kéo ra khỏi cửa, nha hoàn kia giãy giụa, hoảng sợ.

Nàng đã gián tiếp hại chết một người sao?

Lúc Hoa Tu đi ngang qua người nàng liền cười nói: “Nghe nói đêm nào cô cũng hầm canh cho Tuần Lạc, tối nay nhớ mang thêm một chén tới cho ta.” Giọng nói bình thản nhưng không cho phép người nghe cự tuyệt.

Không đợi Tô Lạc Tuyết đồng ý, Hoa Tu đã thản nhiên rời đi.

Nhìn nàng vẫn ngây ngốc đứng đó, Tuần Lạc liền bước tới, dùng sức kéo nàng ra ngoài.

“Đang nghĩ gì vậy?” Bước ra ngoài hành lang, Tuần Lạc mới cất tiếng hỏi nàng.

“Nếu nha hoàn đã khai báo hết sự thật, sao không cho cô ấy một con đường sống.” Bên tai như vẫn còn tiếng gào khóc thảm thiết và mệnh lệnh đầy sắt đá của Tuần Dạ.

Tuần Lạc cười cười, bàn tay vẫn đặt trên lưng nàng: “Từ lúc cô ta quyết định làm gian tế cũng phải biết mình không thể sống mà ra khỏi đây.”

“Nhưng đâu có ai tự nguyện làm gian tế đâu.” Tay nàng vô thức đặt lên chỗ để bức thư viết cho Tuần Dạ, có lẽ nàng đã sai rồi, chân tướng thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là phải giữ được tính mạng của mình.

“Nhị thiếu gia, ta đi hầm canh cho người.” Tô Lạc Tuyết cố giữ vẻ mặt thản nhiên cười với Tuần Lạc: “Người chờ một lát, sẽ rất nhanh thôi.” Dứt lời, nàng liền quay người chạy về phía nhà bếp.

Tô Lạc Tuyết hầm canh hơn một canh giờ rồi đưa tới phòng Tuần Lạc, chưa kịp ngồi lại liền vội vàng đi tới chỗ Hoa Tu, hình như hẳn muốn nói gì đó với nàng.

Nàng thấy rất khó hiểu, sao nha hoàn kia phải che giấu giúp nàng, chẳng lẽ nha hoàn kia cũng là người của Đế hậu?

“Cốc cốc” nàng giơ tay gõ cửa phòng Hoa Tu, chỉ nghe bên trong nói vọng ra: “Vào đi.” Nàng vừa đẩy cửa bước vào đã cảm nhận được mùi đàn hương ngập tràn, không quá nồng, vừa đủ làm con người thấy thư thái.

“Hoa thiếu, đây là canh của ngài.” Nàng đặt chén canh vẫn còn bốc khói lên bàn: “Canh gà hầm sơn tra.”

“Tuần Lạc thật có phúc, ngày nào cũng uống canh đại bổ của cô mà không bị chảy máu mũi sao?” Hoa Tu đi tới bưng chén canh của nàng lên, tươi cười đùa giỡn nàng.

Lúc này Tô Lạc Tuyết không có tâm trạng để ý tới hẳn: “Hoa thiếu có gì cứ nói thẳng.”

“Uống hết chén canh này rồi nói cũng không muộn.” Hoa Tu ra vẻ thần bí cười nói, nhưng mới được một ngụm đầu tiên, còn chưa kịp nuốt xuống đã phun ra ngoài: “Tô Lạc Tuyết, cô cố ý.”

Nhìn vẻ tức giận của hẳn, nàng mờ mịt hỏi: “Sao vậy?”

“Cô tự uống đi.” Hẳn đưa chén canh cho nàng.

Nàng nghi ngờ uống một ngụm, nhất thời, vị mặn chát tràn ngập cả môi lẫn lưỡi: “Mặn quá.”

“Cô cũng biết mặn sao?”

“Nhưng. . . .” Nàng nhìn chén canh này, lại nghĩ tới cảnh Tuần Lạc thản nhiên uống một hơi cạn sạch, mà hai chén đều mức từ một nồi ra.

“Nhưng Tuần Lạc có thể uống cạn mà không để lại giọt nào, đúng?” Hoa Tu tiếp lời nàng.

Nàng đành đặt chén canh lên bàn, nàng không muốn bàn với Hoa Tu về vấn đề này: “Nếu không uống được canh thì ngồi xuống nói chuyện đi, rốt cuộc người gọi ta tới làm gì.”

Hẳn cười cười, cũng không nói nhảm với nàng nữa: “Là thư kia là do cô viết.”

“Đúng thì sao?”

“Nếu không có nha hoàn kia gánh tội thay cô, người chết chính là cô rồi. Ta không biết giữa cô và Tuần Dạ đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta phải nhắc nhở cô, dù Tuần Dạ thích cô đến đâu, nhưng để hẳn biết cô là Tô Lạc Tuyết, cô còn lừa hẳn lâu như vậy, hẳn tuyệt đối không nường tay tha cho cô.”

“Không cần người nhắc nhở, chuyện này ta cũng hiểu được.”

“Vậy mà cô còn định nói tiếp sai lầm?” Ánh mắt Hoa Tu trở nên sắc bén: “Nếu ta đoán không sai, cô sẽ nói cho Tuần Dạ biết thân phận thật của mình, rời khỏi Hoàn Thành, trở về Lạc Thành, đúng không?”

Không ngờ hẳn đoán ra được, nàng đành rần giọng nói: “Dù thù hận giữa Tô gia và Tuần gia lớn tới đâu, ta chỉ biết hẳn và ta đã từng kề vai chiến đấu, chúng ta là huynh đệ đồng sinh cộng tử, ta không muốn lừa dối huynh đệ của ta.”

“Cô đối với Tuần Dạ là tình huynh đệ? Ta còn tưởng cô thích hẳn chứ?” Giọng nói hẳn trở nên mờ ám, nhưng ánh mắt hẳn vẫn sắc lạnh như cũ: “Ta nói cho cô biết, nếu cô nói cho Tuần Dạ biết mình là Tô Lạc Tuyết, cô đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi Hoa phủ nữa bước, cô sẽ bị bắt làm con tin. Trong cuộc chiến giữa hai nhà Tô Tuần, người chết đầu tiên chính là cô.”

Nàng biết những gì Hoa Tu nói đều là sự thật, nếu không có sự kiện gian tể hôm nay, nàng vẫn còn hy vọng vào Tuần Dạ, nhưng hiện giờ nàng biết, nàng là người của Tô gia, chỉ cần thân phận bại lộ, nàng và Tuần Dạ sẽ không còn là huynh đệ nữa. Gì mà sóng vai nơi sa trường, nắm tay cùng chết ..., tất cả cũng chỉ là một làn khói thuốc, một giấc mộng tàn.

“Hôm nay cô chỉ có hai lựa chọn, một là trở lại Lạc Thành, tiếp tục làm Tô Lạc Tuyết. Hai là ở lại Tuần gia quân.”

Nàng thản nhiên nói: “Không cần chọn nữa, ta phải trở về Lạc Thành.”

“Ta nghĩ qua trận chiến này, cô đã hiểu được tình hình để buông tha thân phận của mình, tiếp tục làm Tô Tam.”

“Dù làm Tô Tam thì ta vẫn mang họ Tô, ta phải về nhà, dù Tô gia thảm bại, ta cũng phải về.” Nàng đi gần về phía hắc, kiên quyết nói: “Ta có nghĩa vụ phải đứng cùng phía với Tô gia, dù mất cả mạng sống, ta cũng không thể đứng về phía Tuần gia, phản lại Tô gia.”

“Ta sớm biết cô sẽ quyết định như vậy.” Hoa Tu khẽ cười: “Nhưng cô thấy ta sẽ thả cô đi sao? Nếu giữ cô lại, trong tay ta sẽ có thêm một quân cờ.”

Nàng không trả lời, im lặng nghe hắc nói tiếp.

Hắc nhìn nàng, gương mặt kia vừa có nét trầm tư, vừa có nét do dự. Cuối cùng, những cảm xúc đó đều chuyển thành nụ cười nhạt: “Mà ta không thể không thả cô đi.”

Nàng lại hỏi: “Tại sao?”

Hoa Tu trầm mặc trong giây lát, vừa định nói gì đó thì lại lắc đầu: “Nếu còn cơ hội gặp lại, ta sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện xưa.”

Đêm đó, mưa rơi lớn như không muốn ngừng lại, sau khi bước ra khỏi phòng Hoa Tu, Tô Lạc Tuyết đi mãi, đi mãi. Tận đến lúc gần về tới phòng mình mới thấy Tử Vũ đứng chờ đã lâu.

Nàng dừng bước nhìn Tử Vũ, mà Tử Vũ cũng quay lại nhìn nàng, trong mắt Tử Vũ mang theo sự lạnh lẽo xa lạ.

“Đến giờ mà cô vẫn không chịu nói thật sao? Tối nay đã có một người vì cô mà chết.”

“Ta nói ra, chủ nhân của cô sẽ bỏ qua cho ta sao?”

“Cô không nói sao biết ngài ấy có bỏ qua cho cô không?”

Nghe vậy, Tô Lạc Tuyết bật cười: “Thủ đoạn tối nay của Tuần Dạ, cô cũng được chứng kiến, nếu để hắc biết ta chính là Tô Lạc Tuyết, hắc sẽ không bỏ qua cho ta.”

“Vậy cô không định nói sao?” Tử Vũ cười lạnh: “Ta đã cho cô cơ hội, nhưng giờ cô muốn toàn mạng rời khỏi đây cũng phải xem ta có đồng ý không.” Lời vừa dứt, song chưởng đã ập tới tấn công nàng.

Thấy sát ý trong mắt Tử Vũ, Tô Lạc Tuyết lập tức lùi về phía sau, xoay người né tránh chưởng pháp của Tử Vũ nhưng vẫn bị nội lực của Tử Vũ thổi bay một đoạn tóc.

“Tử Vũ rất muốn thỉnh giáo võ công của Đại thiếu phu nhân.” Nói xong, lại thêm một chưởng nữa tấn công tới trước ngực nàng, chiêu thức tàn ác, hoàn toàn không mang theo chút tình cảm nào.

Tô Lạc Tuyết nghiêng người né tránh, dựa vào khinh công xuất sắc của mình, nàng có thể né tránh Tử Vũ rất dễ dàng, còn Tử Vũ, tuy chưởng pháp mạnh mẽ, nhưng khinh công lại yếu, căn bản không đuổi kịp Tô Lạc Tuyết. Cô tức giận, chưởng lực và tốc độ cũng mãnh liệt hơn.

Tô Lạc Tuyết càng né tránh càng nhanh, khi nhìn thấy sát ý trong mắt Tử Vũ, nàng biết nàng không thể né tránh nữa, nàng chỉ có thể giết Tử Vũ, nếu không, nàng đừng mong rời khỏi đây. Ánh mắt nàng trở nên lạnh lẽo, toàn bộ chân khí tập trung ở đan điền, sau khi cúi người tránh được một chưởng của Tử Vũ, nàng dùng tốc độ quỷ mị lén ra sau, dùng một chưởng đánh mạnh vào lưng Tử Vũ.

Tử Vũ lão đạo bước về phía trước, lúc quay lại phản kích liền bị Tô Lạc Tuyết dùng tay chế trụ cổ họng.

“Khinh công của Đại thiếu phu nhân rất giỏi.” Tử Vũ thở hổn hển. Nhìn thấy nét do dự trong mắt Tô Lạc Tuyết, cô lại cười nói: “Chỉ có giết ta, cô mới an toàn rời khỏi đây, nếu không, ta sẽ nhanh chóng chạy tới bẩm báo với đại thiếu gia.”

Lực tay ở cổ càng lúc càng mạnh. Trong lòng Tô Lạc Tuyết chỉ có một ý nghĩ, phải giết chết Tử Vũ, phải rời khỏi Hoàn Thành. Nhưng khi nhìn dáng vẻ quật cường của Tử Vũ, nghĩ tới Tử Vũ bao che cho nàng bấy lâu này, bàn tay Tô Lạc Tuyết chợt buông lỏng ra.

Tử Vũ được giải thoát liền thở dốc nói: “Cô không phải giết ta, sau này cô sẽ hối hận.”

Tô Lạc Tuyết lấy bức thư viết cho Tuần Dạ ném sang chỗ Tử Vũ: “Cô từng bỏ qua cho ta một lần, cô sẽ bỏ qua cho ta lần nữa.”

Tử Vũ nhìn nàng, kinh ngạc nói: “Cô nghĩ ta sẽ giữ bí mật giúp cô sao?”

“Dù cô có giữ bí mật cho ta hay không, ta cũng không muốn giết cô.” Đặt lá thư vào tay Tử Vũ, nàng nói: “Lá thư này là lời thú tội của ta, giao cho Tuần Dạ trước hay sau khi ta đi là lựa chọn của cô.”

Nắm lá thư kia trong tay, Tử Vũ cúi đầu, do dự trong giây lát mới nói: “Đại thiếu muốn thành thân với Hoa Tuyết.”

Những lời này của Tử Vũ chẳng khác gì tảng đá va vào lòng Tô Lạc Tuyết, nhưng nàng vẫn trấn tĩnh nói: “Hắn và Hoa Tuyết đã có thể thành thân sớm hơn, Tô Lạc Tuyết tồn tại chỉ là gánh nặng cho việc hắn thống nhất thiên hạ.” Giọng nói rất nhẹ, nhưng không hiểu sao khi vang vọng trong dãy hành lang lại có phần nặng nề như vậy.

Tuần Dạ thành thân với Hoa Tuyết, cuối cùng hắn cũng không cần che giấu tình cảm của mình nữa, thành thân với Hoa Tuyết, thành thân với muội muội của gia tộc giàu nhất thiên hạ. Không chỉ là lương tình tương duyệt mà càng thêm môn đăng hộ đối.

Thời kỳ hoàng kim của Tô gia đã qua.

Mãi đến khi Tô Lạc Tuyết rời đi, Tử Vũ mới cất tiếng cười châm chọc: “Tô gia còn có thể sinh ra một người thế này sao. . . . nhưng, cũng chỉ có thể trách cô mang họ Tô.”

Mưa rơi cả đêm, gió thổi dập dềnh.

Trong tiếng mưa rơi tí tách, Tô Lạc Tuyết lẳng lặng ngồi nhìn cây nến đỏ cháy trong phòng, nàng đang đợi, đợi một kết thúc cuối cùng.

Tới khi trời gần sáng, cơn mưa dai dẳng tạm nghỉ, sương mù bao phủ sóng nước mênh mông rực rỡ, mang theo mùi hương thơm ngát xông vào mũi.

Nàng mệt mỏi đứng dậy hít sâu một hơi, nàng không sai, Tử Vũ là một cô nương trọng tình trọng nghĩa, cô ấy sẽ không đưa lá thư kia cho Tuần Dạ.

Nàng yên tâm cầm lấy bọc quần áo, nàng phải nhân lúc mọi người đang ngủ say mà rời khỏi đây.

Nhưng khi mở cửa ra, ánh mắt lạnh lẽo phía đối diện làm nàng cả kinh, nàng liên tiếp lùi về sau, chợt dạ nhìn Tuần Dạ, thật không biết hắn đã đứng đó từ khi nào: “Đại. . . Đại thiếu gia.”

“Không muốn nói lời chia tay vậy sao?” Hắn vẫn đứng ngoài cửa, nhìn dáng vẻ hắn, dường như hắn đã đứng đó rất lâu.

Nàng sợ hãi nhìn hắn, nàng sợ bước tiếp theo hắn sẽ hạ độc thủ với nàng.

Nàng không dám khẳng định, liệu Tử Vũ đã đưa bức thư kia cho Tuần Dạ chưa.

Thấy nàng im lặng như vậy, Tuần Dạ đành tiếp tục nói: “Chiều hôm qua, nàng có chuyện muốn nói với ta.”

Nghe hắn nói như vậy, lòng nàng cũng bình yên lại, quả đúng là Tử Vũ chưa giao lá thư kia cho hắn.

“Thật ra thì, ta chỉ muốn nói, nhà ta xảy ra chút chuyện, ta phải quay về nhà.”

“Chuyện gì mà chưa chào từ biệt đã vội vàng ra đi?”

Tô Lạc Tuyết thở dài nói: “Có lẽ, lần này là lần cuối cùng ta được nhìn thấy phụ mẫu mình.”

Ánh mắt Tuần Dạ trở nên u ám: “Nhà nàng gặp chuyện gì? Ta có thể. . . .”

“Ta nghĩ đại thiếu gia đang bận lo chuyện thành thân với Hoa Tuyết cô nương, đâu có thời gian rảnh rỗi tới giúp ta giải quyết mấy chuyện vặt vãnh này.” Khi nói ra những lời này, nàng có thể thấy ánh mắt Tuần Dạ khẽ biến đổi.

“Nàng không hiểu đâu.”

“Ta hiểu, cuối cùng đại thiếu gia cũng lấy được Hoa Tuyết cô nương, người thiếu gia ái mộ suốt ba năm qua rồi.”

Tuần Dạ nhìn nàng, dường như muốn nói lại thôi.

Tô Lạc Tuyết đi lướt qua hần lại bị hần kéo lại: “Có nhớ lần chúng ta hợp tác đốt cháy kho lương Khang quốc không? Có nhớ lúc hai quân chém giết, nàng đã lựa chọn ở lại sống chết cùng ta không? Có lẽ, nàng đối với huynh đệ nào trên chiến trường cũng sâu nặng như vậy, nhưng. . . .phần ân tình này, ta không bao giờ quên.”

Cảm giác đau đớn từ cánh tay truyền tới làm nàng tỉnh táo hơn, nghe những lời chân thành tha thiết kia, nàng chỉ có cười thê lương, hình như đây là lần đầu tiên Tuần Dạ nói nhiều như vậy.

Nàng làm sao quên được hai lần chạy trốn nguy hiểm đó, dù cả hai lần chỉ vì mục đích chiếm lấy sự tin tưởng của Tuần gia, chỉ vì nàng muốn tự bảo vệ mình. Nhưng thật sự bọn họ đã cùng trải qua những thời khắc sống chết, tình cảm khắc cốt ghi tâm này, có lẽ dùng cả đời cũng không quên được.

“Phần ân tình này, đến chết không quên.” Nàng quay người, cảm giác đau đớn trên cánh tay cũng dần tan biến. “Ta biết đại thiếu gia có nghiệp lớn ở Hoàn Thành, nhưng Tô Tam không thể không về nhà, nếu không, ta sẽ hối hận cả đời.”

Hần hỏi: “Nhà nàng ở đâu.”

Nàng đáp: “Lạc Thành.”

Nghe thấy hai chữ kia, hần liền nhíu mày trầm mặc.

Nàng biết, Tuần Dạ không thể mạo hiểm đi tới Lạc Thành trong khoảng thời gian này, Lạc Thành vẫn là thiên hạ của Tô gia, dù hần nắm giữ binh lực hùng hậu tới đâu cũng không thể an toàn thoát thân.

“Đại thiếu gia yên tâm thành thân đi, Hoa Tuyết cô nương rất thích người.”

“Nhà nàng ở chỗ nào Lạc Thành?”

Nghe đến đó, cơ thể nàng hơi cứng lại, đưa mắt nhìn đôi mắt sâu thẳm của Tuần Dạ, nàng chỉ có thể cười nói: “Đại thiếu gia tới Lạc Thành, chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

“Ta nhất định sẽ tới Lạc Thành tìm nàng.” Đây là cam kết của hần dành cho nàng.

“Một lời đã định.” Nàng vươn tay giao hẹn với hần, cũng như một lời hứa giữa hai người họ.

Nàng chưa xốt nói ra bốn chữ kia, nàng biết, lúc Tuần gia tấn công vào Lạc Thành lúc, bọn họ nhất định sẽ gặp lại nhau.

Đến lúc đó, nàng phải dùng vẻ mặt gì đối mặt với Tuần Dạ, Tuần Lạc.

Liều rủ xanh, những cánh hoa bay phát phơ trong gió, xác xơ phủ đầy mặt đất.

Long đông hơn sáu ngày đường, cuối cùng nàng đã về tới nhà nàng, về tới Lạc Thành.

Tất cả vẫn giống như nửa năm trước, vẫn là Lạc Thành phồn hoa hưng thịnh, những con đường lớn hẻm nhỏ đều vang lên tiếng người huyền ảo, ai nấy đều vui vẻ cười nói.

Dắt ngựa đi dọc trên con đường dẫn tới Tô phủ, nàng nhớ tới trước lúc mình rời đi, có một thị vệ đã dắt con ngựa này tới, hần nói đây là ngựa của nhị thiếu gia tặng nàng, còn tiễn nàng một đoạn đường.

Tô Lạc Tuyết khẽ vuốt ve bờm ngựa, cảm nhận những sợi lông mềm mại mà sạch sẽ, khoe mắt cũng bắt đầu ẩm ướt.

Tuần Lạc luôn lặng lẽ mà quan tâm nàng như vậy, hẳn cũng không bao giờ hỏi những chuyện riêng tư của nàng, có lẽ vì câu nói “Nếu đã gặp lại, cần gì phải hỏi”, giữa bọn họ không cần giải thích thêm gì nữa.

Thế nhưng, nàng vẫn phải rời đi.

Nàng không hề nói với Tuần Lạc, nàng định lén lút rời đi, còn Tuần Lạc, hẳn biết nhưng lại không chạy tới tìm nàng, chỉ yên lặng sai người đưa ngựa tới cho nàng.

Lúc đó, nàng chợt nhớ tới Phong Ảnh, hẳn rất kiêu lời, còn rất lạnh nhạt với nàng. Nhưng mỗi lần nàng gặp nguy hiểm, người đầu tiên xuất hiện bảo vệ nàng chính là hắn.

Khi đó, nàng đã bảo thị vệ kia truyền lời cho Tuần Lạc: Có bằng hữu như hắn, nàng chẳng cần đòi hỏi thêm gì nữa!

Nàng tin, nếu Lạc Thành sụp đổ, thân phận của nàng bị bại lộ, mọi người sẽ khinh bỉ nàng, duy chỉ có Tuần Lạc.... bọn họ vẫn không cần giải thích quá nhiều, bởi vì.bọn họ là bằng hữu.

Còn Tuần Dạ.

Nàng không dám nghĩ tiếp nữa.

Bất tri bất giác đã đi tới cổng chính Tô phủ, nhìn phủ đệ xa hoa quý phái, nàng không thấy kích động khi được quay về nhà, trong lòng nàng chỉ có chua xót.

Chỉ có người của Tô gia mới biết, đằng sau phủ đệ hoa lệ quý phái này sắp phải nghênh đón cơn bão lớn tới mức nào.

Quản gia Toàn Đức vừa đi ra liền thấy một người mặc nam trang dắt ngựa đứng ngoài phủ, sau khi quan sát một hồi mới la lớn: “Tam tiểu thư!”

Tô Lạc Tuyết giật mình tỉnh lại, nhìn Toàn Đức đang kích động trước mặt, nàng liền mỉm cười ngọt ngào: “Toàn gia gia.” Đây là cách gọi của nàng từ khi còn nhỏ, trong trí nhớ của nàng, Toàn Đức giống như một người ông hòa ái, luôn mắt nhắm mắt mở cho nàng ra khỏi phủ quây phá, nhưng cũng có lúc ông rất nghiêm khắc với nàng, mỗi lần như vậy nàng lại làm nũng gọi ông “Toàn gia gia, chỉ một lần này thôi.” Cứ như vậy, ông thật sự không kháng cự nổi cái miệng ngọt ngào của nàng.

Toàn Đức vội vàng dẫn Tô Lạc Tuyết vào phủ rồi sai người đóng chặt cổng chính.

“Lạc Tuyết.” Nghe tin nữ nhi trở về, Tô phu nhân lập tức ra tiếp đón, nhìn thấy nữ nhi mình yêu thương nhất, bà nghẹn ngào vừa nói vừa khóc.

“Mẫu thân, con đã về rồi.” Tô Lạc Tuyết nhìn thấy mẫu thân liền tới nhào vào lòng bà, nước mắt cũng không ngừng lăn xuống.

Ôm lấy nữ nhi của mình, Tô phu nhân khẽ vuốt ve lưng nàng: “Gần đây có khỏe không? Tuần gia có làm khó dễ gì con không? Sao con về đây được?” Biết bao lo lắng và nghi vấn đều hóa thành nước mắt rơi xuống.

Sau khi nữ nhi tới Đồng Thành, bà mới biết Lạc Tuyết tới làm người nằm vùng trong Tuần gia, truyền mật báo về cho Đế hậu, bà lo lắng không biết nữ nhi có gặp bất trắc gì không, nếu để Tuần gia phát hiện được mục đích của nó, họ có giết Lạc Tuyết không.

Giờ thấy nữ nhi bình an trở về, cảm giác thấp thỏm kia mới lắng xuống, nếu không, e là cả đời này bà cũng không tha thứ cho Tô Thành Phong, không ngờ ông ta độc ác tới mức đẩy con mình vào hố lửa.

Tựa vào lòng mẫu thân, Tô Lạc Tuyết cảm thấy rất yên tâm, vẫn là.nhà mình tốt nhất.

“Lạc Tuyết.” Một giọng nói thanh thúy vang lên, lúc này Tô Lạc Tuyết mới nhận ra đại tỷ, nhị tỷ và phụ thân cũng đang đứng nhìn nàng, trong mắt họ như ẩn chứa sự phức tạp khó hiểu.

“Đại tỷ, nhị tỷ cũng ở đây sao?” Tô Lạc Tuyết sững sốt, xấu hổ lau nước mắt rời khỏi lòng mẫu thân.

“Tam muội ngốc quá, hôm nay là mừng năm tháng năm, là tết Đoan Ngọ.” Nhị tỷ Tô Tĩnh Lan cười nói.

Nghe vậy nàng liền dùng tay gõ vào đầu mình: “Xem muội này, mãi về nhà, đến cả tết Đoan Ngọ cũng quên mất.”

“Tôi sớm không bằng tôi đúng lúc, gia đình ta đã lâu không quây quần bên nhau rồi.” Đại tỷ Tô Phù Liễu đi tới nắm tay Tô Lạc Tuyết, mọi người cùng bước vào phòng khách.

Vừa vào phòng khách mới phát hiện ra Nhị tỷ phu – Trần Viễn tướng quân Trì Vân cũng ở đây, nàng đưa mắt nhìn quanh như không thấy Tân Vương Nguyên Dực, liền ngạc nhiên hỏi: “Đại tỷ phu không tới sao?”

Tô Phù Liễu chợt nắm tay chặt tay lại, Tô Lạc Tuyết bị đau liền nhíu mày lại.

“Hôm nay Tân Vương có việc quan trọng phải làm nên không tới được.” Tô Phù Liễu khẽ giải thích, sau đó mới buông tay nàng ra.

Tô Lạc Tuyết cười khổ, khi nhìn thấy yến tiệc trên bàn, nàng không muốn ăn chút nào, có những chuyện không thể để tình cảm lẫn át, nàng nhất định phải nói ra.

“Trong nửa năm ở Tuần gia, con phát hiện ra một chuyện.” Tô Lạc Tuyết vừa nói, ánh mắt mọi người liền tập trung về phía nàng.

“Tuần gia vụng trộm chiêu binh mãi mã, ẩn giấu thực lực, hơn nữa, Tuần Dạ chuẩn bị thành thân với muội muội của Hoa Tu, hai nhà Hoa Tuần kết hợp sẽ là sự đe dọa lớn tới Tô gia.”

Sau khi nghe xong, Tô Thành Phong vẫn bình tĩnh nói: “Dù người không mật báo những chuyện này về cho Tô hậu, nhưng người nằm vùng ở Đồng Thành không chỉ có mình người, những chuyện này Đế hậu đã biết rồi. Tuần gia bây giờ cũng không dám khinh suất, bàn về binh lực, binh lực của Nhị tỷ phu có thể chống đỡ được với Tuần gia, hơn nữa đại tỷ phu cũng nắm giữ không ít binh quyền. Còn tiền tài, thứ Tô gia chúng ta thừa thừa nhất chính là tiền.”

Nghe thế, Tô Lạc Tuyết không nhịn được nói: “Nhưng phụ thân à, nếu đại tỷ phu phản bội.”

“Muội nói cái gì vậy?” Tô Phù Liễu lạnh lùng ngắt lời Tô Lạc Tuyết: “Tân Vương là trượng phu của ta, sao hắn có thể phản bội chúng ta. Nếu không phải muội vẫn là con nít không hiểu chuyện, ta đã kéo muội xuống vả miệng.”

Tô Lạc Tuyết nhìn thẳng vào mắt đại tỷ: “Có thể đại tỷ không thích nghe lời Lạc Tuyết nói, nhưng Lạc Tuyết vẫn phải nói. Ta phát hiện ra Tuần gia âm thầm cấu kết với Tân Vương.”

“Chứng cứ đâu?” Tô Phù Liễu gây sự.

“Muội tận mắt nhìn thấy, còn cần chứng cứ sao?”

“Muội tận mắt nhìn thấy? Sau khi muội xuất giá, Tân Vương luôn ở trong Lạc Thành, muội ở Đồng Thành xa xôi sao có thể tận mắt nhìn thấy Tân Vương cấu kết với Tuần gia?”

Tô Lạc Tuyết ngây người, lúc tránh được kiếp nạn ở tuổi Hoàng Tuyền, nàng vì ơn cứu mạng hồi nhỏ của Tân Vương mà che giấu sự thật, giờ thì đúng là gây ông đập lưng ông.

Thấy Tô Lạc Tuyết im lặng không nói, Tô Phù Liễu chậm rãi đứng dậy: “Ta biết muội thích Tân Vương, muội hận đại tỷ đoạt mất người trong lòng muội nên mới dùng thủ đoạn này ly gián phu thê chúng ta.”

Nghe tới đây, Tô Thành Phong đưa mắt nhìn Tô phu nhân, không ngờ Tô Lạc Tuyết cũng thích Nguyên Dực, chuyện này thật đáng kinh ngạc.

“Lạc Tuyết, lời Phù Liễu nói là thật sao?” Tô Thành Phong chất vấn.

Tô Lạc Tuyết cũng đứng dậy nói: “Đúng là con từng thích đại tỷ phu, nhưng còn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện ly gián tình cảm hai người, những lời con nói đều là thật.”

“Vậy muội đưa chứng cứ ra.” Tô Phù Liễu tức giận nói.

“Phụ thân, mẫu thân, hai người còn chưa hiểu rõ con sao? Sao còn có thể đem chuyện này ra đùa giỡn, con vì Tô gia. . . .” Tô Lạc Tuyết còn chưa nói xong, Tô Phù Liễu đã vung tay tới, trong căn phòng yên tĩnh, tiếng tát thanh thúy kia vang dội vô cùng.

Không ngờ Tô Phù Liễu lại đánh nàng, nàng không đề phòng liền bị ngã về phía sau, khi đụng phải bức bình phong, nàng choáng váng như sắp ngất đi.

“Mày nói mày vì Tô gia? Nếu thật sự mày vì Tô gia thì sao mày không truyền tin tức ở Hoàn Thành về cho Đế hậu, nếu mày phát hiện ra Nguyên Dực âm thầm qua lại với Tuần gia, sao bây giờ mày mới nói? Mày nói Tân Vương có dị tâm, thà rằng nói mày có dị tâm, quan hệ giữa Tuần gia và Tô gia đang căng thẳng như vậy mà mày có thể an toàn về tới Lạc Thành, có phải Tuần Dạ phái mày tới ly gián quan hệ giữa Tô gia và Tân Vương để hấn làm bọ ngựa bắt ve!”

“Đại tỷ, tỷ nghi ngờ muội do Tuần gia phái tới sao?”

“Nếu không mày giải thích đi, sao mày có thể an toàn trở về đây.”

“Đủ rồi!” Tô Thành Phong vỗ án, tức giận nhìn hai nữ nhi của mình: “Nữ nhi Tô gia vì một người đàn ông mà cãi vã nhau, các người đặt mặt mũi của Tô Thành Phong ta vào đâu!”

Đây là lần đầu tiên Tô Thành Phong tức giận tới mức này, ai nấy đều bị ông dọa cho sợ hãi.

“Phù Liễu nói không sai, chuyện gì cũng phải có chứng cứ.” Tô Thành Phong nói với Tô Lạc Tuyết: “Người thành thân được ba ngày, có thích khách muốn ám sát Đế hậu ở bãi săn thú, nếu không nhờ Tân Vương kịp thời ứng cứu, Đế hậu đã táng mệnh ở bãi săn. Nếu Tân Vương là dị tâm như người nói thì sao hấn phải ra tay giúp đỡ. Tân Vương là đại ân nhân của Tô gia ta!”

Tô Lạc Tuyết không ngờ trong bản nhạc này còn có nốt đệm, nàng chỉ biết cười tự giễu, xem ra hôm nay nàng có trăm cái miệng cũng không thể tự bào chữa. Có lẽ, trong mắt phụ thân, nàng đã đi theo Tuần gia. “Lạc Tuyết không còn lời nào để nói.”

“Nếu đã vậy, kể từ hôm nay, người tự đóng cửa suy nghĩ trong Lạc Tuyết Uyển, không có sự cho phép của ta, không được bước ra ngoài nửa bước.” Tô Thành Phong dứt lời liền phẩy tay áo bỏ đi.

Tô phu nhân nhìn nữ nhi của mình, thầm than thở rồi bước ra ngoài.

Khi mọi người rời đi hết, Tô Lạc Tuyết mới trượt theo bức bình phong, chậm rãi ngã ngồi xuống đất, nước mắt lăn dọc theo hai gò má, rơi vào lòng bàn tay.

Ở Tuần gia, nàng bị cấm túc trong Thính Tuyết Hiên, về đến nhà, nàng lại bị cấm túc trong Lạc Tuyết Uyển.

Nàng tội gì phải về nhà.

Thật ra nàng đã sai rồi, dù phụ thân giục nàng trở về thì trong mắt họ, nàng đã sớm trở thành kẻ phản bội.

Dù nàng không làm gì thì bọn họ vẫn nghi ngờ nàng, dù gì nàng cũng là thê tử của Tuần Dạ.

Còn nàng, nàng định gây thơ tổ giác với Đế hậu, ân nhân từng cứu mạng bà cầu kết với Tuần gia, chuyện này thật sự rất buồn cười.

Nghĩ tới đây, nàng cười rộ lên, những giọt nước kia cũng theo tiếng cười của nàng mà lăn xuống.

Nàng đã quá xem thường chính trị mà coi trọng địa vị của mình ở Tô gia.

11. Q.2 - Chương 1: Ánh Trăng Không Hiểu Lòng Tôi

Hoa đăng treo cao, Lạc Thành lại nghênh đón ngày hội thất tịch mỗi năm một lần, nước hồ gợn sóng lăn tăn, mặt trăng sáng ngời bao phủ những hoa đăng lộng lẫy trên mặt nước, ánh trăng kia như đang chứng kiến cho tâm nguyện của những đôi nam nữ hữu tình viết trên hoa đăng.

Ở Lạc Thành có lưu lại một truyền thuyết, nếu một đôi nam nữ yêu thương nhau cùng ước nguyện trong đêm thất tịch, điều ước đó sẽ trở thành sự thật. Khi đó, bọn họ phải tới trả ước vào đêm thất tịch năm sau, nếu không đường tình duyên sẽ gặp trắc trở.

Tô Lạc Tuyết bước trên con đường náo nhiệt, nửa mặt bị che khuất bằng mặt nữ Chúc Nữ, chiếc váy vàng làm từ lụa mỏng khê tung bay trong gió, thần bí mà xuất trần.

Nàng bị cấm túc trong Lạc Tuyết Uyển đã hai tháng, bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, nàng không biết chuyện gì đã xảy ra, cả quan hệ giữa hai nhà Tô Tuần, không có ai nói cho nàng biết, kể cả tỷ nữ thân cận Hiếu Nhu.

Đi tới ven hồ Lạc Thành, xung quanh có rất đôi các đôi tình nhân, có nhiều người cũng đeo mặt nạ Ngưu Lang – Chúc Nữ như Tô Lạc Tuyết, đây cũng coi như một nét văn hóa ở Lạc Thành vậy.

Trước đây, Tô Lạc Tuyết luôn mong chờ tới đêm thất tịch, chỉ cần chạy tới bờ sông Lạc Thành vào đêm đó, nàng sẽ nhìn thấy Tân Vương, dù Tân Vương đã thành thân với đại tỷ thì nàng vẫn chờ đợi như cũ, dù phải khổ sở mỗi khi nhìn thấy hắn ở cùng chỗ với tỷ tỷ, nhưng có thể nhìn thấy hắn, bảo nàng bỏ ra thứ gì cũng đáng?

Nghĩ tới đây, nàng ngẩng đầu ngắm nhìn mặt trăng sáng ngời trên cao, ánh trăng mênh mang bao phủ lấy nàng, khóe mắt ẩm ướt nhưng vẫn cố nở nụ cười nhàn nhạt. Dù trong lòng nàng đang rất khổ sở, nhưng từ sau khi nói ra chuyện Tân Vương cầu kết với Tuần gia, nút thắt trong lòng nàng cũng được cởi bỏ.

Đứng đón gió ven hồ Lạc Thành, nhìn Tô Phù Liễu và Nguyên Dục cùng thả hoa đăng phía đối diện, mắt nàng chợt đỏ lên, giống như mỗi lần nàng lén lút đeo mặt nạ Chúc Nữ chạy tới đây vào các năm trước, nàng sợ đại tỷ và Nguyên Dục biết nàng đang đứng ở bờ bên này quan sát họ.

Nhưng buồn cười nhất là, đại tỷ đã biết chuyện đó từ lâu, còn hôm nay, tất cả mọi người trong Tô gia đều biết.

Duy chỉ có Nguyên Dục không biết.

Nàng chậm rãi thả hoa đăng xuống nước, để mặc nó xuôi dòng đi xa, nước mắt không kiềm được rơi xuống. Lần này, nàng không viết “Kết tóc phu thê, một đôi ân ái” nữa, nàng đã viết “ Trong núi có cây cây có núi, tìm này có vương vương chẳng hay”.

Đây là lần cuối cùng nàng đi tới bờ hồ Lạc Thành, cũng là lần cuối cùng thả hoa đăng cho Tân Vương.

Đây là lần cuối cùng nàng đứng bên này bờ nhìn hắn.

Đây là lần cuối cùng nàng thích hắn.

Nhìn hoa đăng xuôi tới bờ bên kia, nàng chậm rãi dừng dậy rời đi, bờ hồ này có ý nghĩa đặc biệt với nàng, có lẽ nàng nên từ bỏ những thứ đó từ lâu, dù cho làm được điều đó thật sự rất khó.

Tô Lạc Tuyết ngăn ngó bước trên những con đường phồn hoa của Lạc Thành, không biết đã đi qua bao con phố, nàng lại vô thức tới trước phủ Tân Vương. Ngoài phủ canh gác sâm nghiêm, nàng thấy hành động của mình thật nực cười, không phải nói sẽ từ bỏ sao? Sao nàng lại đi tới nơi này.

Chợt nghe thấy tiếng vó ngựa chạy về phía Tân Vương phủ, Tô Lạc Tuyết theo bản năng nấp sau một gốc cây, lén nhìn thấy một cỗ xe ngựa có vẻ ngoài tầm thường dừng trước cổng chính, người đánh xe nhảy xuống nói gì đó với thị vệ gác cổng, thị vệ kia lập tức vào trong thông báo. Không lâu sau thì thấy Tân Vương trong chiếc áo choàng đen bước ra.

Mà người ngồi trong xe ngựa cũng chậm rãi bước xuống, vì người kia đưa lưng về phía Tô Lạc Tuyết nên phải mất một lúc sau nàng mới nhận ra hắn là Hoa Tu!

Hoa Tu tới Lạc Thành, điều này có thể chứng minh Tuần gia sắp làm phản không?

Nàng bám chặt vào gốc cây, trong đầu chợt nhớ tới lời Hoa Tu từng nói trước hôm nàng rời khỏi Hoàn Thành: nếu có thể gặp lại, ta sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện xưa.

Hoa Tu, rốt cuộc ngươi muốn kể cho ta nghe chuyện gì.

Nàng lưỡng lự, nửa muốn nghe nửa lại không muốn, nàng rất sợ mình nghe xong câu chuyện đó chỉ càng thêm khổ sở.

Nghĩ tới tình cảnh hiện tại, nàng còn có cơ hội nghe Hoa Tu kể chuyện xưa sao? Đến lúc gặp lại, có lẽ nàng đã trở thành tù nhân, Tuần gia mưu đồ kín kẽ, còn cấu kết với Tân Vương và Hoa gia, dù Tô gia có tai mắt đông đảo, quyền lực khuynh thiên cũng không thể ngờ bọn họ đã có được đệ đệ ruột của Đế Quân, ân nhân cứu mạng được Đế hậu tin tưởng.

Kế hoạch kia hoàn mỹ tới mức nào, mọi người không tin nàng, nàng không gửi mật báo cho Đế hậu, nàng đã sớm trở thành kẻ phản bội.

Trận chiến này không phải ột tiểu thư yếu đuối trốn gà không chặt như nàng thao túng, nàng chỉ có thể ngồi yên theo dõi tình hình, Tô gia thắng, nàng vẫn tiếp tục làm Tô tam tiểu thư, Tô gia bại, nàng phải theo cả nhà vào chốn lao ngục.

Nhìn Nguyên Dực đích thân nghênh đón Hoa Tu, nàng cũng thu hồi tầm mắt, phải trở về nhà thôi.

Nhưng khi quay người lại thì thấy chưởng phong mạnh mẽ ập tới, Tô Lạc Tuyết bị tấn công bất ngờ, hai thanh đao kề sát cổ kéo nàng vào phủ Tân Vương.

Không ngờ nàng lại bước vào Tân Vương phủ trong tình cảnh này.

Tân Vương phủ canh phòng sâm nghiêm hơn nàng tưởng tượng nhiều, thị vệ tuần tra không ngừng qua lại, để ý khắp nơi, cả bên ngoài phủ cũng có cao thủ mai phục.

Một lát sau, Tô Lạc Tuyết đã bị bắt quỳ xuống trong thư phòng, thanh đao kề sát cổ, chỉ vừa động đậy đã rớm máu.

“Vương Gia, thuộc hạ phát hiện có một cô nương lén lút theo dõi bên ngoài.” Thị vệ kia vẫn nắm chắc thanh đao, cung kính bẩm báo.

Nguyên Dực đi gần về phía nàng, hất quỳ một gối xuống đất để nâng cằm nàng lên, tay còn lại thì gỡ mặt nạ của nàng xuống, khi nhìn thấy rõ gương mặt nàng, trong mắt hắn thoáng hiện vẻ sững sờ.

Tô Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn ánh mắt xa lạ của Nguyên Dực, chăm chú như muốn đi sâu vào nội tâm hắn.

“Tô Lạc Tuyết?” Nguyên Dực buông nàng ra, đứng dậy nhìn xuống.

Ánh mắt nàng vẫn chăm chú nhìn về phía hắn: “Thì ra đại tỷ phu vẫn còn nhớ rõ Lạc Tuyết.” Dứt lời, nàng liền nhìn về phía Hoa Tu đang thản nhiên ngồi ở một góc khác: “Uổng cho đại tỷ tin tưởng người như thế...sao người nỡ làm tổn thương tỷ ấy?”

Nguyên Dực cười nhạt, ánh mắt cũng lạnh lẽo như băng: “Tô gia các người có lỗi với Đế Quân.”

Tô Lạc Tuyết kích động, tức giận nói lớn: “Dù Tô gia có làm gì không đúng thì đại tỷ vẫn là người vô tội.”

“Có trách thì trách các người mang họ Tô.” Nguyên Dực trầm giọng nói.

Lần đầu tiên thấy Nguyên Dực luôn hòa nhã nổi giận, ánh mắt lạnh lẽo đầy ý đe dọa, sao mọi chuyện lại thế này, Nguyên Dực ca ca tốt bụng năm đó cứu nàng ra khỏi hồ đầu, nụ cười hiền hòa trên gương mặt hắn đâu rồi.

Nàng biết mình sai rồi, Nguyên Dực đã không còn là ca ca tốt bụng trong lòng nàng năm đó, tận tới lúc này, nàng cũng không hiểu nổi người mình từng thích tám năm trời.

“Vương Gia, phải xử lý thế nào?” Thị vệ hỏi.

Nguyên Dực phất tay áo, quay lưng lại nói: “Diệt khẩu.”

Nhìn bóng lưng hắn và cả lời nói tàn nhẫn kia, Tô Lạc Tuyết chỉ có thể ngơ ngác nhìn lên, hắn muốn giết nàng thật sao?

“Vương Gia, giết nàng ta chẳng khác gì đứt dây động rừng.” Hoa Tu thản nhiên nói như Tô Lạc Tuyết chỉ là một người xa lạ.

“Chẳng lẽ Hoa huynh muốn thả nàng về mặt báo cho Tô gia?” Nguyên Dực chất vấn.

“Dựa vào nàng ta? Sẽ không có ai tin.” Hoa Tu bưng chén trà lên nhấp một ngụm, cười nói: “Tô Lạc Tuyết bị Tô hậu phái tới nằm vùng bên Tuần Dạ, bí mật truyền tin về Lạc Thành, nhưng Tô Lạc Tuyết không làm như vậy, trong lòng Tô hậu đã có hiềm nghi. Hơn nữa, trước khi Tô Lạc Tuyết về tới Lạc Thành, ta đã sai người giả mặt báo cho Tô hậu: Tô Lạc Tuyết có thể an toàn về tới Lạc Thành vì cô ta đã phản bội Tô gia, cô ta về để chia rẽ nội bộ.”

“Hoa Tu!” Tô Lạc Tuyết nghe thấy mình bị vu hãm liền tức giận, vừa giãy dụa muốn đứng lên lại bị thị vệ ép xuống.

Nguyên Dực vẫn lắc đầu: “Cho dù như vậy cũng không thể thả nàng, phải giết.”

“Nếu Tô Lạc Tuyết mất tích, Tô gia sẽ truy cứu làm đứt dây động rừng, hoàn toàn không có lợi cho chúng ta.”

Nguyên Dực nhìn Hoa Tu như thăm dò rồi mới nhếch môi cười: “Người không muốn giết nàng ta.”

“Chỉ không muốn giết một người vô nghĩa thôi.” Ánh mắt Hoa Tu khê lóe lên.

Nguyên Dực bật cười: “Được, nếu Hoa huynh nắm chắc như vậy thì thả người.” Hắn ra hiệu cho thị vệ thả Tô Lạc Tuyết đi.

Tô Lạc Tuyết vừa được tự do liền đứng bật dậy, nàng lạnh lùng nhìn Hoa Tu mà không nói nổi lời nào. Nàng biết, nếu nàng còn ăn nói hàm hồ, cái mạng nhỏ này cũng không giữ được nữa.

“Còn không đi đi?” Hoa Tu lạnh lùng nói.

Rốt cuộc Tô Lạc Tuyết cũng thôi nhìn hắn, nàng cúi người nhặt mặt nạ Chức Nữ rơi trên đất, lặng lẽ rời khỏi thư phòng.

Ánh mắt Hoa Tu vẫn thủy chung nhìn vào mặt nạ Chức nữ trong tay Tô Lạc Tuyết, nhìn vóc dáng nhỏ bé của nàng đi càng lúc càng xa, bị thương mà cô tịch.

Còn Nguyên Dực lại chăm chú nhìn Hoa Tu, thì ra Hoa Tu cũng có nhược điểm.

Tô Lạc Tuyết lão đảo bước về Tô phủ, dùng khinh công nhảy vào từ cửa sau.

Gió đêm quét qua vết thương trên cổ, nhưng cảm giác trong lòng đã chết lặng, nàng biết, nàng chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

Nàng còn nghĩ mình có gia đình để nương tựa, nhưng khi nghe những lời Hoa Tu nói tối nay, nàng mới hiểu hành động tố giác Nguyên Dực trước mặt phụ thân là hành động buồn cười tới mức nào, Hoa Tu đứng bọ ngựa bắt ve, hắn có bản lĩnh thả nàng về thì cũng có bản lĩnh biến nàng thành kẻ phản bội.

Về tới Lạc Tuyết Uyển, nàng mới nhận ra Toàn Đức đang đứng ngoài sân, còn căn phòng vốn đã tắt đèn lại bừng sáng rực rỡ, nàng chỉ có thể lặng lẽ đi tới trước mặt Toàn Đức, miễn cưỡng cười với hắn: “Có phải . . . phụ thân tới?”

Gương mặt vốn đang u sầu của Toàn Đức chuyển thành vẻ kinh ngạc: “Tam tiểu thư, người đã đi đâu, sao lại bị thương thế này, để ta tìm đại phu tới xem. . . .”

“Phụ thân tới có chuyện gì?” Tô Lạc Tuyết tiếp tục hỏi.

Toàn Đức khê thở dài, xoa đầu nàng nói: “Lão gia chờ tiểu thư hơn một canh giờ rồi, vào đi rồi nói.”

Tô Lạc Tuyết cắn môi, hít một hơi thật sâu mới đẩy cửa bước vào.

Chỉ thấy phụ thân đang chấp tay đi lại trong phòng, vừa thấy Tô Lạc Tuyết về liền cau mày giận dữ: “Sao con không chịu nghe lời phụ thân? Ta nói con ở trong phòng tĩnh tâm, con lại lén lút chạy ra ngoài, rốt cuộc con muốn làm gì?”

“Lão gia, Tam tiểu thư bị thương.” Toàn Đức lên tiếng nhắc nhở, cũng muốn dùng chuyện này để làm dịu lửa giận trong lòng Tô Thành Phong.

Lúc này Tô Thành Phong mới nhìn thấy vết thương trên cổ nàng, ánh mắt buồn bã hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Sao trốn ra ngoài còn bị thương thế này?”

“Nếu còn nói việc này do Tân Vương làm, phụ thân có tin không?” Tô Lạc Tuyết mệt mỏi hỏi, dù biết không có ai tin nàng, nhưng nàng vẫn muốn nói với phụ thân.

Những lời này của Lạc Tuyết như châm thêm dầu làm ngọn lửa trong lòng Tô Thành Phong bùng cháy, chỉ thấy ông chỉ vào nàng, tức giận nói: “Nếu Tân Vương đã thương người...người có thể bình an trở lại Tô phủ sao?”

“Từ đầu phụ thân đã không tin tưởng Lạc Tuyết, con có nói gì người cũng không tin. Mọi người nguyện ý tin tưởng Nguyên Dực chứ không tin vào con gái mình!”

“Con nghĩ phụ thân không muốn tin con sao? Nhưng lời con nói có nhiều sơ hở như vậy, con bảo phụ thân tin con thế nào đây?”

“Đáng lẽ con có thể tìm một nơi yên tĩnh tránh xa việc giao tranh giữa hai nhà Tô Tuần, nhưng sao con phải quay về, bởi vì con mang họ Tô, trong thời khắc nguy hiểm con có trách nhiệm đứng cùng phía với Tô gia, ở Lạc Thành có người thân của con. Nhưng khi con quay về, thứ con nhận được chỉ sự nghi ngờ của mọi người, mọi người không tin con” Tô Lạc Tuyết càng nói càng kích động, nghẹn ngào không thể nói tiếp nữa.

“Không phải ta không tin con, là Đế hậu!” Nhìn nữ nhi khổ sở như vậy, lửa giận trong lòng Tô Thành Phong cũng bị dập tắt. “Con có biết sao ta lại tới đây không? Vì trong Tô phủ có người của Đế hậu, Đế hậu nhận được tin con đeo mặt rời phủ nên đã cho triệu kiến ta! Phụ thân giam lỏng con chỉ để con an phận thủ thường, không để Đế hậu bắt đằng chuôi, nhưng con. . . .”

Việc đời thật khó liệu, nàng mang mặt nạ Chúc Nữ chỉ để Nguyên Dực và đại tỷ không nhận ra nàng, nhưng việc đó lại trở thành nàng đeo mặt nạ trốn tránh đám người theo dõi, tội danh này, nàng có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Hoa Tu, thì ra đây chính là mục đích người thả ta về Lạc Thành.

Tô Lạc Tuyết cười trào phúng: “Đêm nay con đã xuất phủ rồi, Đế hậu muốn làm gì đây?”

“Đế hậu bảo ta dẫn con vào cung.” Tô Thành Phong trầm giọng nói, ánh mắt nhìn nữ nhi cũng mang theo vẻ bi thương: “Toàn Đức, ời đại phu tới trị thương cho Lạc Tuyết, sáng sớm mai nhớ chuẩn bị xe ngựa vào cung.”

Nhìn phụ thân sắp rời đi, Tô Lạc Tuyết lập tức kêu lên: “Phụ thân! Đế hậu muốn con vào cung để”

Tô Thành Phong đưa lưng về phía nàng, cũng không quay đầu, bình tĩnh nói: “Vĩnh viễn ở lại trong cung.”

Nói xong, Tô Thành Phong liền bước đi, để lại một mình Tô Lạc Tuyết ngơ ngác đứng nhìn vào màn đêm, bi thương nồng đậm.

Trong Tử Loan Cung, cánh bướm bay lượn, trăm hoa đua nở.

Hình mây trắng in xuống mặt nước, những đóa sen hồng nổi trên mặt nước lặn tẩn, gió phả phát lửa qua vạt áo.

Tiếng cười ngoài đình vang lên không ngớt, có hai đứa trẻ đang bắt bướm trong vườn, Đế Hậu Tô Tường Vi ngồi trên ghế đá lát ngọc thạch tươi cười nhìn hai đứa trẻ: “Chỉ khi ở cùng Cửu điện hạ mới thấy Uyển Nhi vui vẻ như vậy.”

Người hay qua lại với Đế hậu như Vu phu nhân vẫn tỏ vẻ thận trọng, khiêm nhường nói: “Cửu điện hạ có thể làm Uyển Nhi công chúa vui vẻ cũng là phúc phận của ngài ấy.”

“Nhờ năm bản cung sinh hạ Uyển Nhi, nó vẫn còn là một đứa nhỏ, không ngờ thời gian thấm thoát đã được hơn mười năm.” Tâm trí Tô Tường Vi như trôi về một nơi xa xôi, ánh mắt nhìn Uyển Nhi công chúa cũng tỏ vẻ cưng chiều hơn. “Bản cung nhớ Cửu điện hạ sinh cùng ngày với Uyển Nhi, Đế Quân vì tức trực bên

bản cung nên không tới thăm Vu phu nhân và Cửu điện hạ, không biết việc đó có khiến phu nhân ghi hận không?”

Vu phu nhân sợ hãi đứng dậy: “Cửu điện hạ có thể bình an lớn lên, được Đế Quân yêu mến, còn được Đế hậu che chở nhiều năm, nô tì sao dám ghi hận với Đế hậu, Đế Quân.”

Đôi mắt dưới lớp mũ phượng vẫn mang đẹp động lòng người như vậy, nhưng khi nhìn Vu phu nhân lại mang thêm vẻ sắc bén: “Nhưng nghe nói gần đây phu nhân rất hay đi Ngự Hoa Viên ngắm hoa cùng Văn Tần, chắc phu nhân cũng biết quan hệ giữa Tô gia và Tuần gia đang thế nào chứ.”

Nghe đến đây, sắc mặt Vu phu nhân trắng bệch như tờ giấy, chỉ thấy bà ta đứng lên quỳ xuống: “Sao nô tì không hiểu được dã tâm của Tuần gia, Văn Tần dù sao cũng là thân muội muội của Nam Chiêu Hầu, sao nô tì dám chủ động đi ngắm hoa cùng nàng ta. Chỉ là trên đường đi vô tình gặp phải Văn Tần, nàng ta lại mời nô tì đi ngắm hoa, Đế hậu nương nương minh xét, cả nhà nô tì đều do Đế hậu che chở, sao nô tì có thể phản bội nương nương được.”

“Đứng lên đi, quỳ trước mặt mấy đứa nhỏ còn ra thể thống gì nữa.” Tô Tường Vi lạnh lùng nhìn Vu phu nhân rồi lại nhìn hai đứa trẻ đang vui cười bên ngoài.

Vu phu nhân chậm rãi đứng dậy, trán bà đã ướt đẫm mồ hôi lạnh: “Xin nương nương yên tâm, người được Đế Quân sủng ái như vậy, đương kim thái tử là con ruột của người, Uyển Nhi là công chúa được Đế Quân sủng ái, người còn có Tô quốc cữu, Trấn Viễn đại tướng quân, Tân Vương, trong tay người có hơn phân nửa giang sơn, một Tuần gia không đủ sức gây sóng gió.”

“Đương nhiên một Tuần gia không thể gây ra sóng gió.” Vừa nhắc tới Tuần gia, trong giọng nói của Tô Tường Vi lộ rõ sát ý.

“Nương nương, Tô quốc cữu tới.” Có cung nữ đi tới bẩm báo. Tô Thành Phong đang dẫn Tô Lạc Tuyết đi trên con đường lát đá cuội trắng, đi về phía Thút đình.

“Uyển Nhi, con đi chơi với Vu phu nhân, mẫu hậu muốn nói chuyện với quốc cữu.” Tô Tường Vi khẽ đưa mắt nhìn Vu phu nhân, Vu phu nhân hiểu ý dặt tay Uyển công chúa và Cửu điện hạ, cười nói: “Chúng ta về cung của Vu phu nhân, ở đó có rất nhiều điểm tâm ngon.” Dứt lời liền dẫn hai đứa bé đi.

“Nương nương, thần phụng mệnh đưa Lạc Tuyết vào cung.” Tô Thành Phong hành lễ với Tô Tường Vi.

Tô Tường Vi không nói gì, bà chỉ lẳng lặng nhìn Tô Lạc Tuyết đang cúi đầu, trong thời khắc đó, thời gian như ngừng lại, chỉ có cơn gió khẽ thổi qua làm chuỗi châu ngọc trên mũ phượng vang lên những âm thanh nặng nề.

Tô Thành Phong thấy không khí căng thẳng như vậy, vừa định mở miệng nói gì đó thì đã nghe Tô Tường Vi nói trước: “Vết thương ở cổ là đêm qua sao?”

“Vâng” Tô Lạc Tuyết khẽ nói.

“Cần gì câu nệ như vậy, bản cung là cô cô con.” Tô Tường Vi đưa tay vuốt mấy sợi tóc rơi lạc trên vai Tô Lạc Tuyết, hiền hòa nói: “Nếu đã rời khỏi Tuần gia thì chính là người của Tô gia, cô cô sẽ tìm cho con một hôn sự khác”

Tô Tường Vi còn chưa nói xong, Tô Lạc Tuyết đã lên tiếng ngắt lời: “Cô cô coi Lạc Tuyết là vật phẩm sao?”

Tô Tường Vi nghe vậy liền giận quá hóa cười: “Xem ra Tuần gia đã giữ được lòng con rồi, sao con dám cãi lời cô cô.”

“Đế hậu mãi là cô cô của Lạc Tuyết, chỉ cần việc cô cô muốn Lạc Tuyết làm, Lạc Tuyết sao dám lắc đầu.” Đây là lần đầu tiên nàng nói với Đế hậu như vậy.

Tô Thành Phong tức giận quát lớn: “Cần rồi!”

Tô Tường Vi vẫn thản nhiên cười: “Đã lâu rồi không có ai nói chuyện với bản cung bằng giọng điệu này, nghe những lời nịnh nọt, dối trá đã nhiều, hôm nay lại cảm thấy mới mẻ.” Bà cười nhưng ánh mắt kia đầy vẻ lạnh lẽo: “Nhưng cô cô phải nhắc con một điều, ai trong thiên hạ này cũng có thể mắng Tô gia, nhưng con thì không, con cũng giống ta, tất cả đều là người của Tô gia.”

“Con không phủ nhận điều này, đó cũng là lý do con quay về.” Đối diện với gương mặt lạnh lẽo kia, nàng không thấy sợ hãi chút nào.

“Nếu Lạc Tuyết không muốn thành thân thì ở lại Tô gia thôi, sau này con hãy ở bên trò chuyện với bản cung.”

“Có thể ở bên nương nương là phúc phận của Lạc Tuyết.” Tô Thành Phong khẽ nhắc nhở Tô Lạc Tuyết: “Còn không mau cảm tạ nương nương.”

Tô Lạc Tuyết khẽ nhếch môi cười mỉa rồi cúi người thật sâu: “Lạc Tuyết tạ ơn nương nương!”

Sau hôm đó, Tô Lạc Tuyết ở lại trong cung hầu hạ Đế hậu, không có ai dám đứng ra chất vấn thân phận nàng, cùng lắm cũng chỉ bàn tán sau lưng.

Tô Lạc Tuyết không ngờ, sau khi đưa nàng đến bên người, Đế hậu chưa bao giờ hỏi nàng những chuyện liên quan tới Tuần gia, cũng không cần nàng giải thích, giống như những chuyện kia chưa từng xảy ra. Nhưng nàng biết Đế hậu là người khôn khéo tới mức nào, vẻ ngoài càng bình tĩnh thì bên trong càng tràn ngập mưa gió, máu tanh.

Ở trong cung mấy ngày mà vẫn chưa gặp được Đế Quân, nghe người trong cung nói Đế Quân bệnh nặng nằm trên giường, mọi việc triều chính đã giao cho thái tử xử lý, Đế hậu buông rèm chấp chính. Chẳng lẽ lời đồn trong dân gian là thật, Đế hậu đang khống chế Đế Quân, tính toán cướp đoạt giang sơn?

Đứng bên bờ Thái Hồ nhìn Đế hậu mặc trang phục màu vàng ngồi ngay ngắn trên ghế, bà đã ngồi như vậy hơn một canh giờ, các cung nữ đứng ngoài canh giữ, trong đó chỉ có một Vương họa sĩ đang dùng nước Thái Hồ và bầu trời đầy mây xanh làm nền cho bức họa.

Nghe nói Vương họa sĩ là họa sĩ làm việc trong cung, phàm là những người được tái hiện qua ngòi bút của hắn đều trầm trồ khen ngợi, biết bao phi tần chỉ có nguyện vọng dùng ngàn vàng mong Vương họa sĩ họa ột bức.

Mà Vương họa sĩ này chỉ họa cho ba người là Đế Quân, Đế hậu, thái tử.

“Tân Vương.” Có cung nữ cung kính nói, Tô Lạc Tuyết đang thất thần cũng tỉnh táo lại, vừa nghênh đón ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tân Vương vừa lui lại cung kính nói: “Vương họa sĩ đang họa chân dung Đế hậu, nương nương đã có lệnh, dù là ai cũng không được tới quấy nhiễu.”

Tân Vương đưa mắt nhìn Đế hậu ngồi cách đó không xa, nhàn nhạt nở nụ cười: “Bản vương chờ vậy.”

Dứt lời liền đi dọc bờ Thái Hồ, ánh nắng khúc xạ trên mặt hồ hắt vào gò mắt hắn tạo thành một tầng sáng mờ mờ, Tô Lạc Tuyết nhìn hắn, bước chân cũng vô thức theo sau.

Hai người đi ngược chiều gió, một trước một sau theo phản xạ cùng nheo mắt vì nắng.

“Tân Vương còn nhớ tám năm trước, chúng ta đã gặp nhau ở nơi này.” Tô Lạc Tuyết khẽ cười thê lương, thì ra thời gian trôi nhanh như vậy. Không chờ Tân Vương trả lời, nàng lại tiếp tục nói: “Nếu không nhờ ơn cứu mạng của Tân Vương, trên đời này đã không còn Tô Lạc Tuyết.”

Tân Vương khẽ quay người, dùng chân nhìn ra mặt Thái Hồ, thản nhiên nói: “Khi đó, ngươi chỉ là một đứa bé.”

Tô Lạc Tuyết cũng dừng bước, ngẩng người nhìn hắn, thì ra hắn vẫn nhớ rõ chuyện năm đó.

“Ôn cứu mạng của Tân Vương, Lạc Tuyết luôn ghi nhớ trong lòng, nhưng Lạc Tuyết chỉ không ngờ Tân Vương lại hận Tô gia tới mức này.”

Hắn cười như không cười: “Bây giờ, thứ ngươi nên nghĩ tới là tình cảnh của bản thân mình.” Hắn quay lại nhìn nàng: “Ta không biết ngươi có quan hệ gì với Tuần gia, Hoa gia, ta chỉ biết Đế hậu chưa bao giờ làm những chuyện vô nghĩa, kể cả việc giữ ngươi bên cạnh.”

Tô Lạc Tuyết trầm mặc nhìn hắn, những điều hắn nói, sao nàng lại không biết.

“Tuần gia quân vừa đánh bại Khang quốc ở Hoàn Thành, giữ được vùng đất trọng yếu của Thiên Triều, Đế hậu đã hạ chỉ cho truyền một mình Tuần Dạ tới khao thưởng. Mà lúc này người lại vào cung hầu hạ, nhìn qua cũng không khó đoán được mục đích của bà.”

Một mình Tuần Dạ tới khao thưởng? Nghĩ đến đây, Tô Lạc Tuyết run giọng nói: “Đế hậu muốn làm gì, người sáng suốt vừa nhìn đã hiểu, Tuần Dạ không thể không hiểu.”

“Tuần Dạ đã tới.” Tân Vương ngắt lời nàng: “Người nên tự tính cho bản thân đi.”

Nghe thế, Tô Lạc Tuyết khẽ cười: “Sợ ta làm ảnh hưởng tới kế hoạch của mọi người sao? Tân Vương đừng quên ngài là phu quân của Tô Phù Liễu, là con rể Tô gia.”

“Ta chỉ thấy sỉ nhục.” Trong giọng nói tàn nhẫn lộ rõ sự chán ghét.

Tô Lạc Tuyết chậm rãi cúi đầu nhìn những bông sen trôi nổi trên mặt nước: “Tân Vương rất ghét ta sao?”

Không ngờ nàng lại hỏi như vậy, hần ngạc nhiên một lúc mới nói: “Ta ghét tất cả những người mang họ Tô.”

Hai người cứ im lặng đứng như vậy, mãi đến khi có cung nữ tới báo Vương họa sĩ đã vẽ xong, Đế hậu cho truyền Tân Vương yết kiến.

Tô Lạc Tuyết dẫn Tân Vương tới chỗ Đế hậu, chỉ thấy Đế hậu đang thưởng thức tác phẩm của Vương họa sĩ, trong mắt toát lên vẻ hài lòng. Khi Tô Lạc Tuyết lại gần nhìn qua bức họa kia, quả là sinh động như thật, giống như Đế hậu đã bước vào trong tranh vậy, trong lòng chợt nảy sinh sự nể phục Vương họa sĩ kia.

“Có chuyện gì mà Tân Vương vội vã tới tìm bản cung vậy?” Tô Tường Vi đưa tranh cho cung nữ bảo quản, rồi chậm rãi để Tô Lạc Tuyết đỡ bà đi về phía trước, Tân Vương cũng chậm rãi bước theo sau.

Nhìn Đế hậu không kiêng dè khi nói chuyện trước mặt Tô Lạc Tuyết, Nguyên Dực cũng không bản khoăn thêm nữa: “Tuần Dạ đã vào Lạc Thành.”

“Tới một mình sao?” Trong đôi mắt đẹp toát lên vẻ ngờ vực.

“Theo thám tử báo lại, hần chỉ có một mình.”

“Bản cung không nghe thám tử, người cảm thấy hần đi một mình sao?”

“Thần cảm thấy hần dám can đảm đi một mình tới Lạc Thành, nhất định hần đã có chuẩn bị, không chừng trong chỗ tối đang có thiên quân vạn mã bao vây Lạc Thành.”

“Người thấy chúng ta phải làm thế nào?”

“Y kế hành sự, đóng chặt các cổng Lạc Thành.”

Tô Lạc Tuyết bình tĩnh nghe Nguyên Dực nói, trong lòng âm thầm cười khổ, khó trách mọi người thà tin Nguyên Dực chứ không tin nàng, những lời hần nói, từ đầu đến cuối không có chỗ nào khả nghi, từ đầu đến cuối đều suy nghĩ cho Đế hậu.

“Thần đã cho các cao thủ đại nội bao vây khắp cung điện, dù Tuần Dạ có ba đầu sáu tay cũng khó thoát thân.” Trong giọng nói của Nguyên Dực tràn đầy vẻ khát máu.

“Nô tỳ cảm thấy Trấn Viễn đại tướng quân thích hợp với việc thống lĩnh cao thủ đại nội, bảo vệ Đế hậu hơn.” Tô Lạc Tuyết không nhịn được được nói, nàng không thể trở mặt nhìn Nguyên Dực nắm cả hoàng cung trong tay, nếu hần lâm trận phản bội, người chết không phải Tuần Dạ mà chính là Đế hậu.

“Trấn Viễn đại tướng quân phải bảo vệ Lạc Thành, chống đỡ với Tuần gia quân bao vây bên ngoài.” Nguyên Dực lạnh nhạt nói.

“Nương nương không thấy hành vi của Tuần Dạ có điểm kỳ lạ sao? Nếu hần không có chuẩn bị trước, sao hần dám đi một mình tới chịu chết?” Nói tới đây, Tô Lạc Tuyết lại nhớ tới cảnh nàng và Tuần Dạ Nhất bị vây bắt ở Khang quốc, lúc đó Tuần Dạ còn tìm đường sống trong cũi chết, lần này cũng là hần đang tìm đường sống trong cũi chết sao?

Không đợi Đế hậu mở miệng, Tô Lạc Tuyết đã quỳ xuống: “Nương nương, việc bảo vệ hoàng cung không thể giao cho người ngoài, nô tỳ khẩn cầu người hãy giao việc này cho quốc cữu.”

Tô Tường Vi đưa mắt nhìn Tô Lạc Tuyết, gương mặt chân thành tha thiết này không phải giả, đồng thời cũng đề tỉnh bà: “Lạc Tuyết nói có lý, Tân Vương hãy theo Trần Viễn tướng quân bảo vệ cửa thành, chuyển trong cung giao lại cho quốc cữu.”

Nghe được câu này, Tô Lạc Tuyết khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn lại chỉ thấy Nguyên Dực thần nhiên nói: “Tuân chỉ.”

Trong điện vang lên tiếng ca múa ồn ào, tiếng đàn hát uyển chuyển.

Rượu trên bàn đã được rót đầy từ lâu, nhưng người ngồi ở đó vẫn chưa nhúc nhích, ánh mắt thần nhiên quan sát tám ca cơ đang nhảy múa.

Tô Lạc Tuyết mặc cung trang đứng trong Thiên Điện, cách một bức bình phong Phượng Hoàng nhìn ra ngoài, Tuần Dạ và phụ thân mỗi người ngồi một bên, Đế hậu ngồi ở ghế chủ tọa, vừa đùa nghịch chén rượu trong tay, vừa nghiêm túc nhìn đám người đang nhảy múa trong điện.

Nàng nhìn Tuần Dạ, ánh mắt hần vẫn lạnh lẽo giống như mọi việc trên thế gian này đều không có liên quan tới hần, nhưng ai trong đại điện này cũng biết, sau cảnh ca vũ thái bình này chính là một cơn mưa bão máu tanh.

Các vũ cơ bắt đầu tản đi, lúc này Tô Thành Phong mới bưng ly rượu lên nói với Tuần Dạ: “Chúc mừng Tuần đại thiếu gia đánh bại Khang quốc, quả không hổ là danh tướng Thiên triều, Đế hậu đã không ít lần tán thưởng công trạng của ngài.”

“Đế hậu quá khen.” Tuần Dạ khẽ gật đầu rồi nâng chén uống cạn.

Thấy Tuần Dạ Nhất uống cạn chén rượu, trái tim Tô Lạc Tuyết đập lồi mấy nhịp, chẳng lẽ hần không sợ trong rượu có độc sao, còn dám uống sạch thế kia.

Nhưng thêm một lúc sau vẫn chưa thấy Tuần Dạ có dấu hiệu trúng độc, Tô Lạc Tuyết mới yên lòng.

“Không phải trước giờ chuyện ban thưởng đều do Đế Quân chủ trì sao?” Tuần Dạ đặt ly rượu xuống, ánh mắt lạnh lùng khẽ quét qua người Đế hậu.

“Sức khỏe Đế Quân không được tốt, thái tử giám quốc, bản cung buông rèm nhiếp chính, đương nhiên việc này phải do bản cung chủ trì.” Đế hậu trả lời, đồng thời cũng nâng ly rượu lên: “Bản cung kính Tuần đại thiếu một ly, tuổi trẻ đã đạt được thành tựu như vậy.” Nói đến đây bà hơi ngừng lại một chút. “Nam Chiêu Hầu cũng già rồi, ra chiến trường khó tránh khỏi lực bất tòng tâm, bây giờ cũng nên bảo ông ấy giao binh quyền lại thôi.”

“Phụ thân cũng sắp tới Lạc Thành, sự thật là thần không thể quyết định được việc chuyển giao binh quyền.” Tuần Dạ thần nhiên đáp.

“Thế nào, muốn lấy binh quyền Nam Chiêu Hầu cũng phải hỏi ý ông ta sao? Thiên hạ này là của Thiên Triều, binh quyền của Nam Chiêu Hầu cũng do Đế Quân trao cho.” Tô Thành Phong tức giận nói.

Tuần Dạ cười lạnh: “Quốc cữu cũng nói binh quyền này do Đế Quân trao cho, có muốn thu lại cũng phải để Đế Quân thu, chứ không phải Đế hậu!”

“Tuần Dạ nói rất đúng, có lấy lại binh quyền phải do Đế Quân quyết định, người làm nữ lưu như bản cung không có cách can thiệp. Nhưng bản cung cũng chỉ muốn tốt cho người, chỉ cần phụ thân người giao binh quyền cho người, người sẽ có nhiều cơ hội khiêu chiến với Thiên Triều, người thấy có phải không?” Đế hậu nhìn ly rượu đã trống rỗng trước mặt Tuần Dạ, thở dài nói: “Mọi người đã lui ra ngoài hết rồi, không có ai rót rượu cho Đại thiếu gia! Lạc Tuyết!” Giọng nói tuy nhẹ nhưng cũng đủ vang dội khắp đại điện vắng vẻ này.

Nghe thấy Đế hậu gọi tên mình, cả người nàng run lên, khẽ rút ra sau tấm bình phong, trái tim co đập dữ dội.

Mới vừa rồi còn trình diễn một màn “Dùng rượu tước binh quyền”, vậy mà giờ Đế hậu đã ném mọi chuyện lại cho nàng, nàng khẽ run lên, trong đầu nghĩ tới không ít chuyện.

Không được, nàng vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để gặp Tuần Dạ.

Cho dù phải gặp mặt, nàng cũng không muốn gặp lại hắn trong trường hợp này.

Nhất thời, nàng chỉ thấy hoảng hồn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-nghiiep-nhu-hoa>